Weer aan boord van de Herkules
(1924-1925)

A.M. de Jong
G. van Raemdonck

DE WERELDREIS VAN

Bulletje en Boonestaak

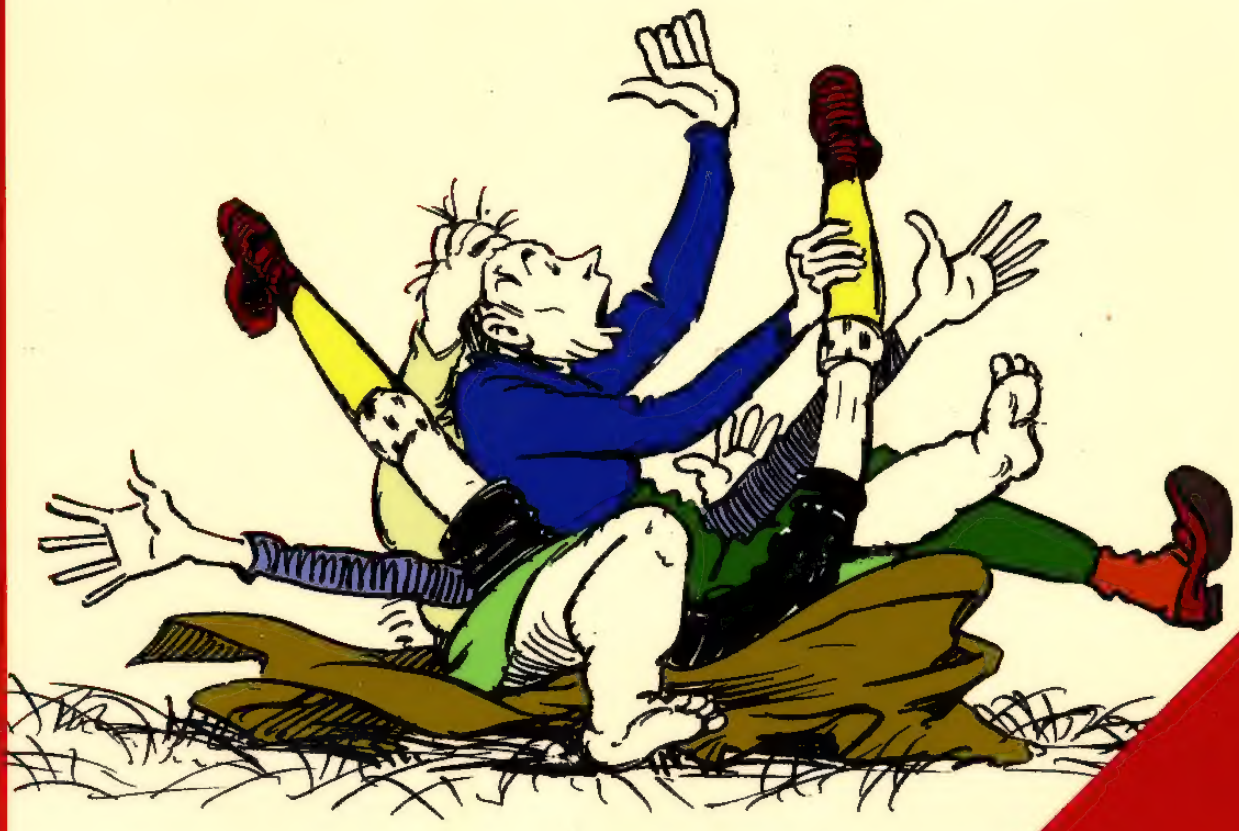

Weer aan boord van de Herkules

(verhaal 9 - strook 736 - 827)

1924 - 1925

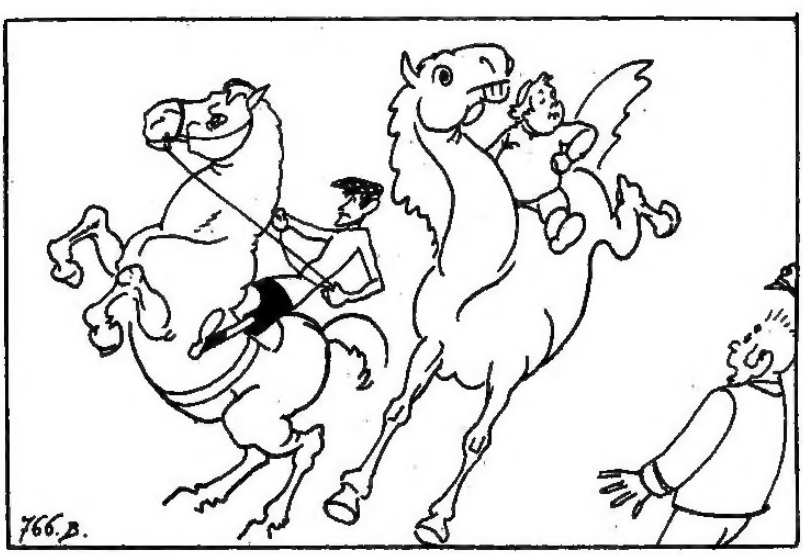

INHOUD VAN HET EERSTE DEEL

Voor de lezers van dit tweede deel van "De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak", die het eerste deel tot hun groote schade niet mochten kennen, volgt hier een beknopte opgave van den inhoud van dat deel.

Bulletje en Boonestaak, zoons van de stuurman en den kapitein van de vrachtboot "De HercuLes", belust op avonturen, verbergen zich stilletjes aan boord van het schip hunner vaders en gaan zoo heimelijk mee het zeegat uit. Als ze den volgenden dag uit hun schuilplaats te voorschijn komen, worden ze duchtig afgestraft. Maar de vaders vinden het toch eigenlijk wel prettig, althans één van hun kinderen op de lange en verre reis bij zich te hebben en zoo wordt aan de moeders getelegrafeerd, dat de knapen aan boord zijn en de reis mee zullen maken.

Het eerste deel vertelt nu verder van hun kennismaking met het schip en zijn bevolking, met den kok en den koksmaat (die den bijnaam "Kalkhoofd" krijgt), de stokers, de matrozen "waaronder Ouwe Hein die ongeloofelijke mooie verhalen blijkt te kunnen vertellen van getemde haaien en menschen, die met een andermans hoofd op hun schouders rondliepen), met Nero, den-scheepshond, met den bootsman, die les moet geven, zoodat ze hun schoolkennis behoorlijk bijhouden.

Ze komen in Londen en zien met den koksmaat heel veel merkwaardigs in deze groote en belangwekkende stad; ze hebben er spannende avonturen, maar vinden het toch heerlijk, weer naar zee te vertrekken, met bestemming voor New-York. Op deze reis maken ze kennis met de zeeziekte en zoo lang die duurt vinden ze zichzelf ontzettende ezels, dat ze niet rustig thuis gebleven zijn. Zoodra ze echter weer opgeknapt zijn, krijgen ze opnieuw plezier in de reis. Ze komen in New York aan en gaan weer met den koksmaat de stad in. Deze valt hun erg tegen met haar torenachtige wolkenkrabbers en eindelooze, rechte straten. Dan gaan ze maar naar de Diergaarde en beleven daar tal van opwindende wederwaardigheden. Wanneer ze, hongerig geworden, een eetgelegenheid zijn binnengegaan en daar aan het schransen trekken, zijn we zoover, dat we hun avonturen verder op den voet volgen kunnen in dit tweede deel, dat met de voortzetting van het feestmaal aanvangt.

UITGEVERIJ BOUMAAR

Colofon

© Uitgeverij Boumaar, Braamkamp 199 Zutphen.
De reeks Bulletje en Boonestaak bestaat uit 44 delen uit de periode 1923 - 1937, zijnde de complete uitgave.

Verhaal 9, uitgegeven in oktober 2004

Eindredactie: Koos Schulte, Ron Streppel

Documentatie en advies: Johan van de Bol, Capelle a/d IJssel

Vormgeving: Zus Graphic, Mario Bergsma

Distributie: Van Ditmar, Amsterdam voor Nederland en België
Uitgeverij Boumaar voor de integrale uitgave:
tel. 0575 - 528325

Drukwerk: Gorter bv, Steenwijk
Bind: NoordWestGroep, Steenwijk

ISBN: 90-73836-94-8
NUGI: 370 - 300

De hiernaast vermelde tekst komt uit de verzamelbundel (2e deel) van Bulletje en Boonestaak uit 1925, een uitgave van de "Ontwikkeling" in Amsterdam*. Voor zover bekend stond deze tekst niet in de slappe kaft-uitgave die hier aan vooraf ging.
Dit verhaal is tevens het laatste verhaal dat in oblong verscheen: vrij vertaald betekent dat een liggend formaat en ongeveer de helft van het bekende A4-formaat. Deze standaard is pas van enkele jaren ná de oorlog en erg bekend geworden van de vele stripreeksen, die na voorpublikatie in de krant, op die manier in boekvorm verschenen. Eric de Noorman, Kapitein Rob, Rikki Visser en Kick Wilstra om er maar een paar te noemen. Leuk is om te weten dat de boeken van Bulletje en Boonestaak voor het eerst op die manier werden uitgegeven. Een andere norm die in de oorlog bedacht is, is het formaat stripalbum zoals we dat nu kennen: iets groter dan A4 of nog iets groter: folio. Degene die op dit formaat begon te werken was Hergé en de strip Kuifje is mede daardoor wereldberoemd geworden. (Mede schrijf ik, omdat de kwaliteit van de verhalen natuurlijk de enige echte reden is van de enorme populariteit van deze verhalenreeks.) Gebleken is dat een bepaalde hoeveelheid tekst/tekeningen het mooiste gemiddelde haalt op zo'n pagina: de spanning moest bewaard blijven tot de volgende week, omdat de bladen een keer per week verschenen. Het laatste nummer terugpakken om nog even te kijken hoe het verhaal was gelopen, was absoluut niet nodig... zo goed was de herinnering om het verhaal meteen weer op te kunnen pakken bij de jeugd van 7 tot 77 jaar. Bij Bulletje en Boonestaak werkte dat helaas nog niet op die manier. De laatste aflevering bestond uit 2 plaatjes waar de tekst in overheerste. Geen kleuren die de sfeer en dus het verhaal ondersteunden. Integendeel! Wilde je bij de fantastische verhalen van Ouwe Hein c.q. A.M. de Jong/Van Raemdonck wegdromen, dan moest je het hele verhaal in één keer kunnen lezen. Gelukkig werden de afleveringen elke dag in de krant gepubliceerd en niet wekelijks zoals dat op grote schaal ging gebeuren na de oorlog.
Kortom: twee keer werd een norm bepaald en één norm werd standaard. Op deze beschrijving is veel aan te merken, maar de ruimte ontbreekt hier om daar verder op in te gaan. Het 10e verhaal in onze reeks (Ouwe Hein onder de ijsberen) werd in pocket-formaat uitgegeven. Dat gebeurde in 1922 slechts een enkele keer, maar wel op de klassieke wijze: genaaid en gebonden, d.w.z. een kartonnen kaft met katernen die eerst genaaid werden en vervolgens gelijmd in de band werden gezet. Een manier die nú duurder zou zijn dan een kleur-editie in slappe kaft... zo bewerkelijk was boeken uitgeven toen. U voelt het al: een uurloon van toen was van een andere orde dan de uurlonen van na de oorlog.

De uitgever

Moeder en Marie sliepen in de wagen. Voor de anderen sloeg Ned een tent op, en daar kropen zij gezellig bij elkaar in. Bulletje lag nog nauwelijks in zijn dekens gewikkeld, of hij sliep al. lekkertjes achterover op zijn dikke rug. Ned keek naar die leuke, bolronde toet, en hij zei tegen Piet en Boonestaak:
"Stil... nou zullen we die kleine plaaggeest nog 'ns lekker te pakken nemen!"
Daar hadden de vrienden niets op tegen.

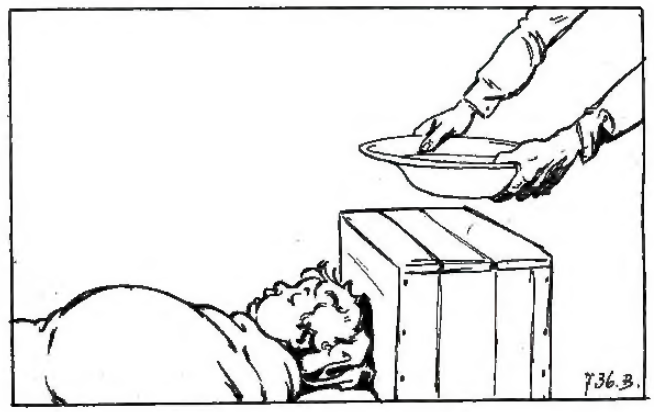

Ned zette een kistje overeind achter Bulletjes hoofd. Daarop plaatste hij een wasblik vol water. Hij trok een draad sajet uit zijn sok, legde die met het ene eind in het water, en liet het andere boven Bulletjes gezicht bengelen. Vol belangstelling keken Piet en Boonestaak toe. Zij begrepen eigenlijk niet goed, wat dat worden moest.
"Nou maar goed toekijken en afwachten", zei Ned. "Zo meteen zal je iets lolligs zien gebeuren!"

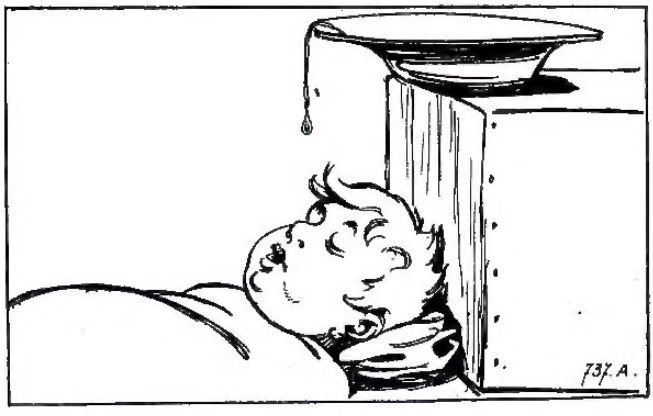

Zwijgend zaten de drie samenzweerders bij het arme slapende Bulletje, die niets vermoedde van de onheilen, die hem boven het hoofd hingen. Ned's elektrische zaklantaarn belichtte precies de hangende draad en het gezicht van de vreedzame kleine slaper... Langzaam zagen de toeschouwers de draad zwellen van het water, en toen kwam aan de onderzijde een heldere druppel, die al groter en groter werd. Nu begonnen Piet en Boonestaak te begrijpen, waar het heen moest...

Zij stootten elkaar aan en grinnikten onderdrukt. Ned legde zijn vinger op de lippen, en dadelijk waren de anderen zo stil als muisjes. Met ongeduld verbeidden zij het ogenblik, dat de druppel vallen zou... Nog eventjes, en... pets!... daar viel de druppel precies op het puntje van Bulletje zijn neus! Hij spatte uit elkaar, en heel kleine, dunne straaltjes liepen van het dunne neusje naar de bolle wangen!... Bulletje trok even met zijn neus, maar sliep rustig door.

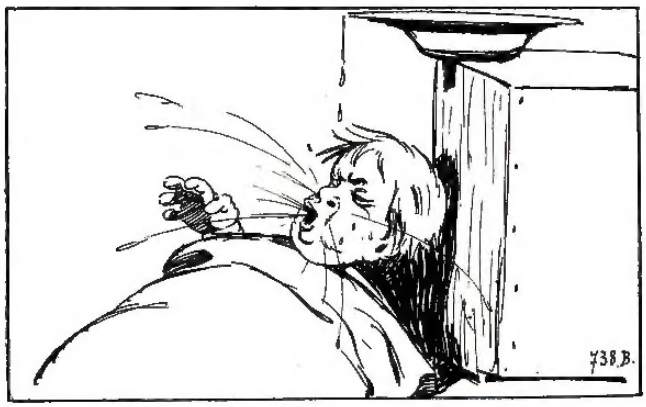

Boonestaak en Piet waren wel wat teleurgesteld over de uitwerking van Ned's machinerie, maar die fluisterde: "Stil maar even... zo meteen zal ie wel anders piepen!" Daar kwam de tweede druppel al op de omhoog geheven neus. Deze maal trok Bulletje zijn mond op een zotte manier scheef en knipperde met zijn oogleden. De jongens kregen meer vertrouwen in de proefneming! De derde druppel was oorzaak, dat Bulletje een hand naar zijn gezicht bracht en als een razende over zijn neus wreef. En toen werd het iedere keer al komischer. Hij snuffelde, hij likte met het puntje van zijn tong, hij draaide zijn hoofd op zij, en bij de volgende druppel weer terug en hij trok iedere keer malle gezichten, zodat Piet en Boonestaak de grootste moeite hadden om zich goed te houden. En toen hij water in zijn neusgaten kreeg en hevig niesde, hielden zij het niet langer uit, en brulden van de lach. En Ned brulde mee...

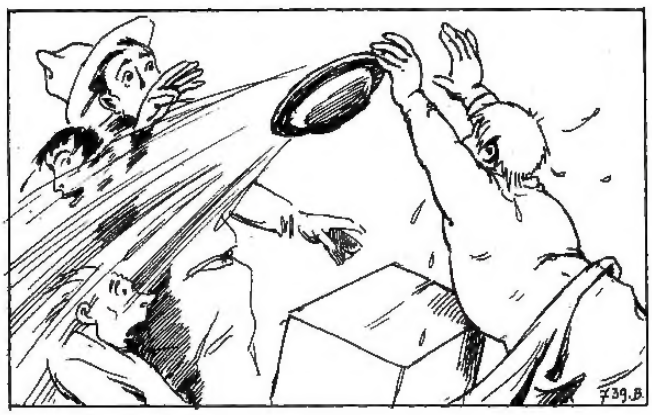

Bulletje schrok wakker van hun luidruchtige vreugde. Slaperig en verbaasd keek hij rond, zonder dadelijk te weten, waar hij was. Zijn ronde snoetje stond zó onnozel, dat de anderen nog harder moesten lachen. Toen voelde Bulletje met een aarzelend gebaar aan zijn gezicht, en trok vies zijn hand terug, toen hij het nat voelde, en heel zijn gezicht was één stuk schrik en afschuw. Boonestaak stikte haast in zijn pret. Piet duikelde gierend over zijn hoofd en Ned schaterde.

Maar nu werd Bulletje klaar wakker. Hij keek verwonderd rond, waar het water vandaan gekomen kon zijn, en toen zag hij de bak op het kistje staan. In een ogenblik was hij op de been, en zonder er lang over na te denken, pakte hij het wasblik met zijn twee handen beet en slingerde de inhoud naar zijn gillachende plaaggeesten... Die kregen alle drie eerlijk hun portie ervan en het was ineens vreemd stil in de tent!... Alleen Bulletje, de wraakgierige, lachte zachtjes.

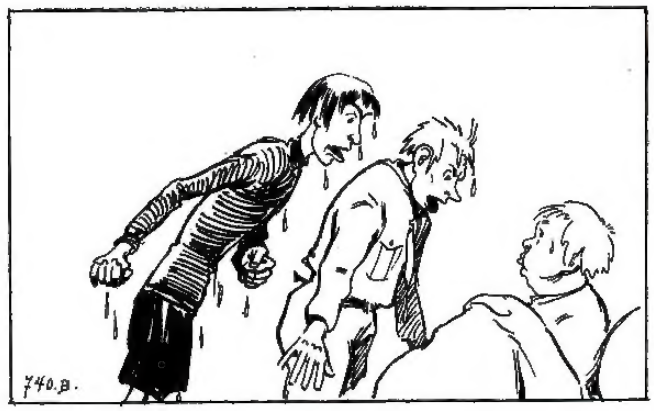

Boonestaak had een plens water in zijn mond gekregen en zich lelijk verslikt. Hij hoestte en proestte en rilde en mopperde. Piet was zo nat als een poedel en zat het water uit zijn ogen te wrijven en uit zijn haren te schudden. En Ned was achteruit gesprongen, maar hij was ook kletsnat, en eventjes geschrokken van dat onverwachte bad! Maar hij was de eerste, die weer begon te lachen, en hij kon haast niet tot bedaren komen. Piet en Boonestaak echter lachten niet!
Toen de lange weer praten kon, begon hij dadelijk tegen Bulletje uit te varen. En Piet hielp hem trouw, en verzon de beledigende bijnamen, die Boonestaak zo gauw niet te binnen wilden schieten.
En dat boosaardige Bulletje was weer in zijn dekens gekropen en zat met een zeldzaam eigenwijs gezicht maar te knikken, goedkeurend en heel tevreden met zich zelf en de hele wereld. Hij was in lang niet zo goed gehumeurd geweest!... Schitterender had hij nooit wraak genomen!...

Toen Piet en Boonestaak buiten adem waren van het schelden en Ned bijna flauw lag van het lachen, werd het eindelijk wat stiller in de tent, en nu zei Bulletje vriendelijk:
"Dat hebben jullie heel aardig verzonnen, hoor. En Piet en Boonestaak zijn echte bazen in het schelden. Ik zal het onthouden: as ik 'ns iemand nodig heb om een vriendje uit te veteren, zal ik jullie beslist komen vragen het voor mij te doen. En dan zal ik jullie eerst even besproeien... dan lukt het beter!"
Boonestaak en Piet kregen het benauwd van woede. Ned lag alweer krom van de lach, en beweerde, dat hij nog nooit van zijn leven zo'n grappige kleine pias gezien had als die Bulletje. Boonestaak schreeuwde:
"Jij moet dominee worden! Je spreekt als de beste!"
"Ik zal er 'ns over denken", beloofde Bulletje. "En dan moet jij maar trouw naar de kerk komen. Misschien word je dan nog wel 'ns een fatsoenlijke jongen!"

Boonestaak nam zijn dekens op.
"Ik kan met zó'n eigenwijs ventje niet in één tent blijven", zei hij nijdig. "Ik ga buiten slapen".
"Doe dat", grinnikte Bulletje goedkeurend. "Misschien komt er vannacht wel een wolf of een beer, die er niet tegen op ziet om zijn maag met zo'n mager boutje te bederven".
Boonestaak keek nadenkend. Daar had hij niet aan gedacht. Je kon nooit weten in dit rare land... En daarom legde hij zijn dekens weer neer.
"Ik moet wel blijven", zei hij zuchtend. "Want ik heb Bulletjes vader en moeder beloofd, dat ik op hem passen zou. Stel je voor als dat akelige, kleine, vette naarlingetje iets overkwam! Ze zouden mij gewoon de schuld geven!"
"Pas jij maar op je eigen!" waarschuwde Bulletje goedig. "Je mocht soms 'ns zó nat worden, dat je er bij verdronk. Dan kan heus..."
Toen pakte Piet hem bij zijn voeten, en trok hem achterover. Boonestaak hielp geestdriftig mee, en samen sleurden ze hem een poosje als een zak vodden over het gras.

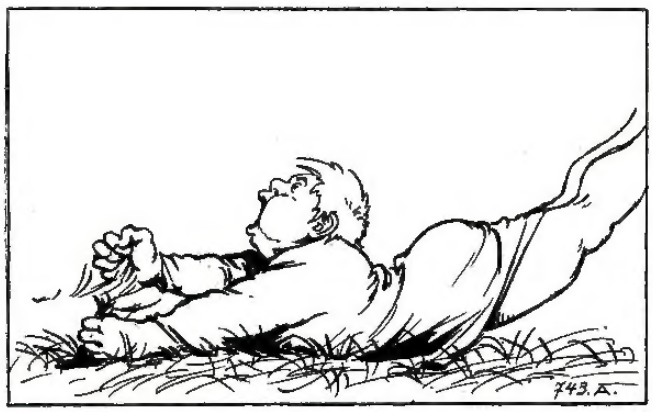

Bulletje gilde doordringend. Hij greep zich vast aan het gras, maar de twee verheugde bondgenoten trokken hem met gras en al verder, en zongen woeste overwinningsliederen, en beweerden, dat dit nog maar een begin was, dat ze hun boze vijand aan de martelpaal levend gingen roosteren, en al zulke bemoedigende aardigheden meer. En die grote Ned, in plaats van hem te helpen, zoals Bulletje vond, dat zijn plicht geweest was, lachte maar en keek toe, hoe dat arme, doodonschuldige, dikke jongetje mishandeld werd.

Gelukkig struikelde Piet, en hij viel met zijn hoofd net binnen het bereik van Bulletjes grijpgrage handen. Die sloegen zich dadelijk vastberaden in Piets haar, en toen spartelde die zo heftig met z'n benen, dat hij Boonestaak van de sokken hielp, die over de andere twee heen rolde, en ook door het verwoede Bulletje werd aangegrepen. En toen rolde daar een knoedel hevig bewegende armen en benen en hoofden en dekens over het gras, en Ned wist waar hij zich bergen moest van het lachen...

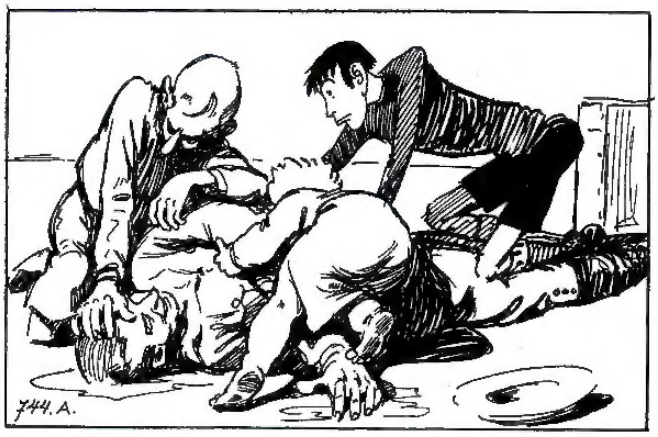

Dat onplezierige lachen van die lange cowboy ergerde de drie kemphanen alle drie even hard, en alsof ze het afgesproken hadden, zo vielen zij ineens alle drie tegelijk op hem aan, en Ned, die daar niet op verdacht was, rolde over de grond en werd bedolven onder de stapel vijanden, die plotselinge grieven vergeten waren in hun ijver om deze machtige tegenstander met vereende krachten te verslaan. En Ned kon zich verweren van het lachen.
"Hou 'm onder!" riep Boonestaak. "Dan zal ik hem binden"
"Goed!" schreeuwden de twee dappere bondgenoten. "Maar gauw, want hij spartelt zo!"
Boonestaak greep een eind touw, en terwijl Piet en Bulletje de angstig kermende tegenstander onder hielden, bond hij hem handen en voeten stevig bijeen. Toen lieten de anderen hem los, en wisten zich het zweet van hun verhitte gezichten, en keken tevreden op hun slachtoffer neer, dat stil op de grond lag en bang afwachtte wat er over hem besloten zou worden...

Boonestaak sloeg een deken om zijn magere schouders, trok een deftig gezicht, en zei:
"Ziezo, dappere opperhoofden! De strijd is gewonnen. Het grote bleekgezicht ligt verslagen aan onze voeten. Nu moeten wij beraadslagen, wat wij met hem doen zullen!"
De andere opperhoofden sloegen ook elk een deken om, trokken ook deftige gezichten, en zetten zich met gekruiste benen bij Boonestaak op de grond om zich te beraden over de straf, die het bleekgezicht moest ondergaan.

Boonestaak zei met een zware stem:
"Is de strijdbijl tussen het grote opperhoofd De Vetbobbel en mij begraven?"
De toegesprokene keek vals, maar antwoordde:
"De strijdbijl tussen mij en het grote opperhoofd De Pijpesteel , die zich gemakkelijk in een lampenglas kan omdraaien, is begraven. En op het opperhoofd De Kleikauwer ben ik ook niet boos meer".
"Dat is dan in orde", bromde De Pijpensteel. "En wat zullen wij nu doen met het verraderlijke bleekgezicht, dappere mannen?"

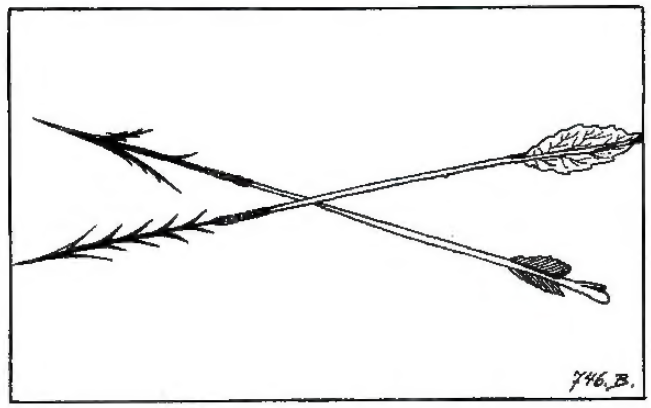

De gevangene op de grond maakte een geluid dat veel op lachen leek. De Kleikauwer keek verbazend bloeddorstig op hem neer en zei waardig:
"Lach niet, blanke hond. Het lachen zul je spoedig verleren, als je het vreselijke vonnis hoort, dat de grote opperhoofden van de stam der Zwartvoet-Indianen over je zullen vellen!"
"Ik heb anders vanmorgen mijn voeten nog gewassen", zei de De Vetbobbel verontwaardigd.
De Pijpensteel keek hem afkeurend aan, en vertelde hem, dat de tijden te ernstig waren om grappen te verkopen, en hij stelde voor om de gevangene allereerst aan de martelpaal te binden, en hem als schijf te gebruiken bij het boogschieten.
"Elk vijfentwintig vergiftigde pijltjes", mijmerde De Kleikauwer.
"Niet vergiftig", verzette De Vetbobbel zich. "Dan is-ie veel te gauw dood. Laten we liever pijlen met weerhaakjes gebruiken, en die er later weer uittrekken!"

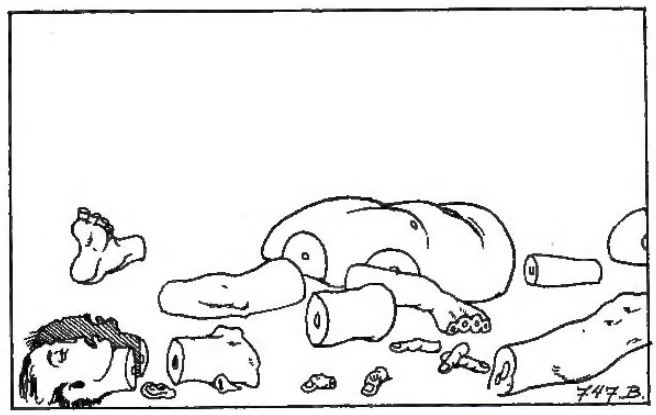

"Hé, wat ben jij een gemene wreedaard!" riep de gebonden gevangene.
"Zwijg, ellendig bleekgezicht!" schreeuwde De Pijpensteel woest. "Als de grote opperhoofden beraadslagen, moeten blaffende honden zwijgen!"
"Ja zeker!" riep Ned. "Als jullie over mijn lot zitten te praten, zal ik toch zeker ook wel een woordje mee mogen spreken?"
"Hè, nee, Ned", smeekte De Vetbobbel "nou moet je de boel niet in de war sturen. Een gevangene wacht altijd rustig af en praat niet mee!"
"O", zei de gevangene, "neem me niet kwalijk. Ik ben niet zo op de hoogte met de gebruiken in de Indianenwereld. Gaan jullie dan je gang maar".
De Pijpensteel lachte honend.
"Dat zullen we, valse verrader!" schold hij venijnig. "Wacht maar. Zullen we 'm daarna in stukjes hakken of levend braden?"
"Kunnen we niet iets bedenken, dat een beetje meer pijn doet?" informeerde De Kleikauwer.
" 't Kan er anders best mee door!" vond Ned.

"Als het bleekgezicht nog éénmaal de beraadslagingen stoort, zal ik hem een prop in zijn mond stoppen", dreigde De Vetbobbel. "Ik heb net een vuile zakdoek bij de hand".
"Hè jasses, wat een vies opperhoofd!" walgde de gevangene.
De twee andere opperhoofden hadden wat moeite om hun lachen te bedwingen, maar De Pijpensteel brulde toch, wild van kwaadaardigheid:
"Zwijgen! Of de dood!"
"Of de dood!" herhaalden zijn stamgenoten somber, en zij trapten uit de verte naar het arme gevangen bleekgezicht, dat begon te bibberen van angst en stotterde:
"I-i-i-i-k z-z-al we-e-e-l z-z-wijgen!"
"Da's je geraaien ook!" riep De Kleikauwer, en hij zwaaide dreigend zijn hand, waarin, helaas geen tomahawk blonk.
"Dus: levend braaien?" vroeg De Pijpensteel. Toen hieven de anderen de handen boven hun hoofd en zeiden met zware stemmen:
"Ja... levend braaien!"

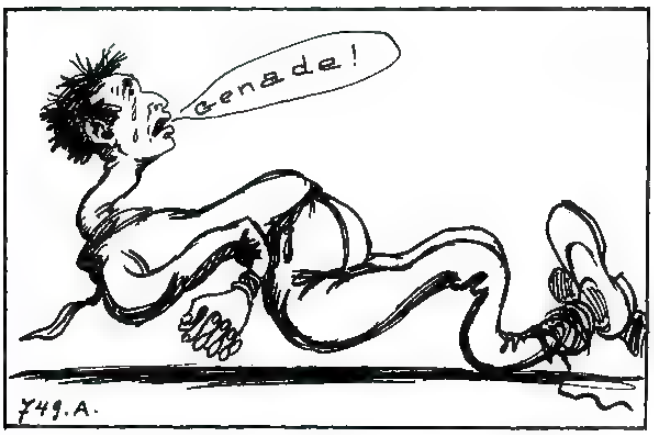

De gevangene kronkelde zich op de grond, en kermde:
"Genade, grote opperhoofden... Ik zal het nooit meer doen!"
De grote hoofden der Zwartvoet-Indianen schudden hun wrede koppen. Maar de gevangene dacht even na, en vroeg toen:
"Ja, maar wat heb ik eigenlijk gedaan? Niemand mag gestraft worden, als hij niets gedaan heeft! Ik wil weten wat ik voor kwaads gedaan heb!"
De opperhoofden keken elkaar aan, en De Pijpensteel zei:
"Dat ellendige bleekgezicht wil zich met een smoesje d'r uit praten, maar dat zal hem niet glad zitten! Heeft hij de grote, machtige opperhoofden van de dappere stam der Zwartvoet-Indianen niet uitgelachen en bespot?"
"Dat heeft hij!" brulden de anderen, en gedrieën brulden zij:
"Ter dood! Naar de martelpaal! Levend braaien!"

Maar de gevangene was het daar niet mee eens.
"Voor zo'n kleinigheid mag je iemand niet doodmaken", beweerde hij, maar De Vetbobbel krijste:
"Dat noemt-ie een kleinigheid! Dat is een nieuwe misdaad! We moeten nog wat ergers voor hem bedenken!"
"Je kan bedenken wat je wil, gemene, bloeddorstige roodhuid!" riep het gevangen bleekgezicht. "Maar mij zullen jullie niet hebben! Een bleekgezicht kan best drie zulke misselijke Indiaantjes aan, hoor! Wacht maar es even..!"
En toen gebeurde er iets heel onverwachts:

het vreselijke bleekgezicht wrong even aan zijn boeien en daar stond hij overeind, en zwaaide met zijn lange armen, en riep:
"En wie van jullie, lelijke moordenaars, zal ik nou het eerste de hals omdraaien? Wacht, die Pijpensteel kon ik wel eens even door midden breken!"
De drie dappere opperhoofden waren overeind gekomen, gooiden hun dekens neer en schreeuwden allen door elkaar:
"Nee, Ned! Dat is geen werk! Dat mag niet! Gevangen is gevangen!"

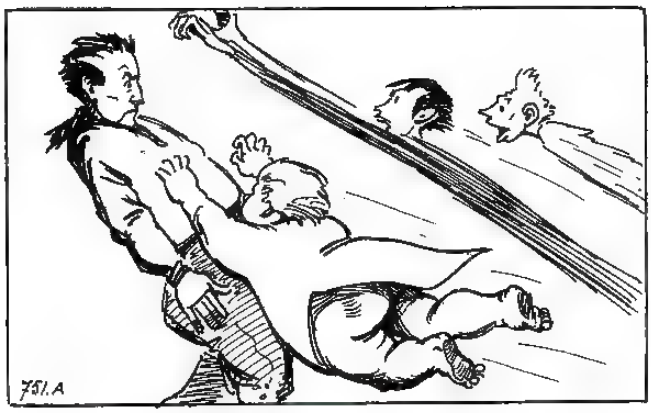

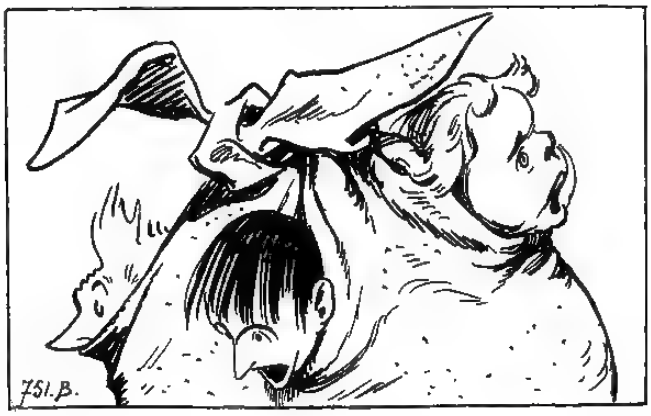

"Dat zal ik jullie es anders laten zien!" riep de cowboy. "Hier met jullie, roodhuidige schoeljes!"
"Dan maar een gevecht op leven en dood, jongens!" gilde De Pijpensteel, en hij vloog de bevrijde gevangene heldhaftig aan. Zijn voorbeeld vuurde de andere krijgslieden aan en daar had het bleekgezicht het in eens met de hele bende te doen. Maar al waren zij met hun drieën, zij hadden geen spoor van kans tegen die ijzersterke blanke man. De Pijpensteel was de eerste die er aan geloven moest.

Met verwonderlijke handigheid had Ned hem in een deken gerold en de einden daarvan dicht geknoopt, zodat alleen het eerwaardige hoofd van de Indiaan nog te zien was. Dat de anderen aan zijn lijf sjorden, hinderde hem helemaal niet, en het duurde geen vijf minuten of daar lagen zij alle drie in een deken geknoopt en konden zich niet bewegen, en keken benauwd en verbouwereerd naar hun vijand en naar elkaar. En dat lange, valse bleekgezicht stond met zijn handen in zijn broekzakken de verslagen helden uit te lachen.

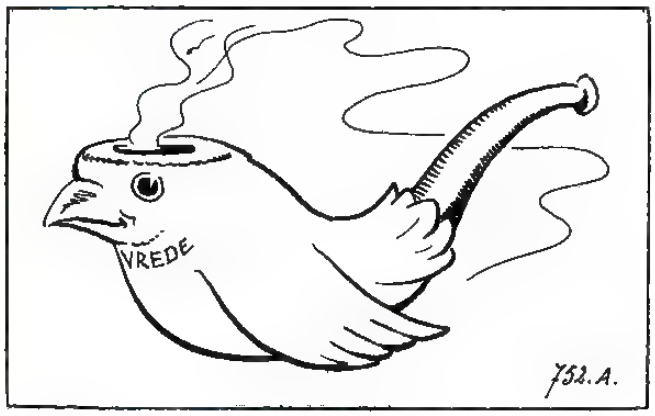

Er was niets aan te doen! Zij waren eerlijk verslagen! En daarom piepte De Vetbobbel, het wijze, hoewel dappere opperhoofd:
"Ik wil de vredespijp roken met het dappere bleekgezicht!"
"Ik ook", zuchtte De Kleikauwer.
"Laten wij de oorlogsbijl begraven", stelde De Pijpensteel edelmoedig voor.
"Best", antwoordde de grote blanke krijgsman. "Dan is de oorlog nu uit. De vredespijp zal ik wel alleen roken, jullie maag mocht anders de oorlog eens voortzetten!"
Bulletje en Boonestaak wisten nog van vroeger, dat zo iets best mogelijk was, en drongen dus niet verder op die vredespijp aan, maar ze vonden het wel een barre belediging voor zulke grote strijders als zij waren, dat zoiets zo maar hardop gezegd werd.
Ned stak een pijp op, knoopte de overwonnenen uit hun dekens, en zei:
"Ziezo, makkers, en nou je d'r inrollen en braaf gaan slapen, hoor. Ik hou nog een poosje de wacht".

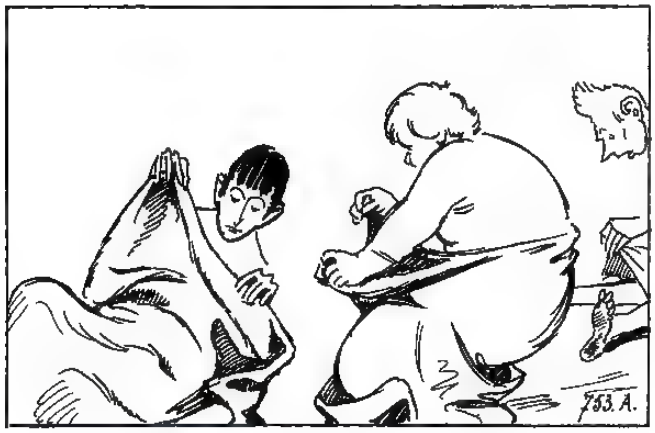

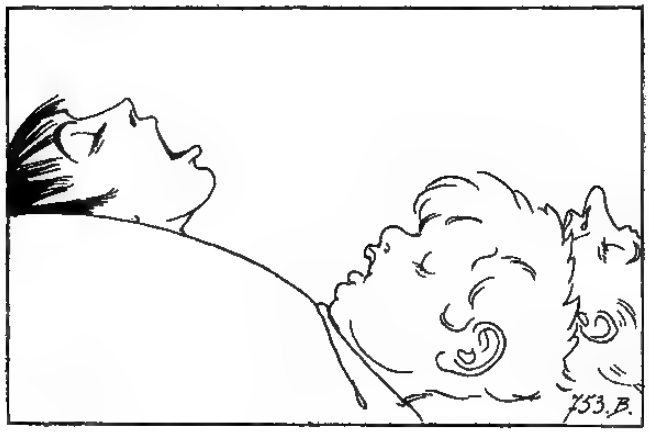

De jongens waren te moe om nog verder te spreken. Gehoorzaam kropen ze onder de wol, draaiden zich lekker in de dekens, en vonden, dat ze een fijne avond gehad hadden. Zelfs Bulletje was ermee verzoend, dat ze hem op zo'n weinig vriendschappelijke manier hadden gewekt uit zijn kostbare eerste slaap.
"En toch hebben we 't van Ned gewonnen", zei hij overtuigd. "En als die stomme Boonestaak hem niet zo kinderachtig slap gebonden had, hadden we met hem kunnen doen wat we wouen".
"Natuurlijk", zei Boonestaak honend. "Ik zal het wel weer gedaan hebben".
"Nog al glad", vertelde Bulletje. "Jij hebt het altijd gedaan, als het verkeerd loopt. Zeg nou zelf Piet, waar of niet?"
Piet vond, dat het er wel wat op leek, en Boonestaak zei hatelijk:
"Nou, maak jullie je maar niet zo druk. Ik zeg toch niet nee. Bulletje heeft altijd gelijk!"
Toen werd Bulletje nog eenmaal kwaad, en dat begreep Boonestaak niet. Even later sliepen de ruzie-makers.

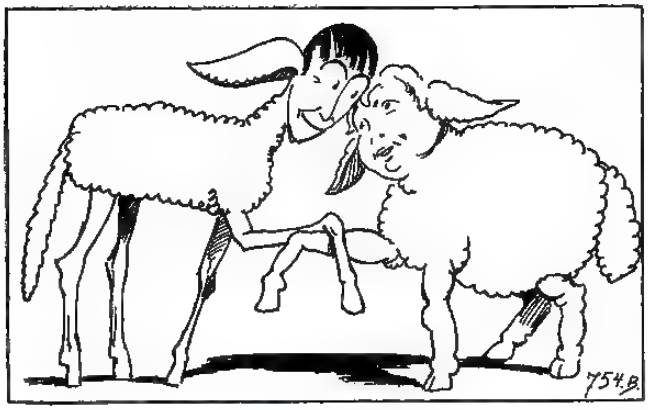

De volgende dag reden zij flink door, en voor hun doen liep het nog al zonder ruzie af, vonden Ned en Tante. Bulletje en Boonestaak keken hen verwonderd aan. Bulletje zei:
"Boonestaak en ik maken nóóit ruzie! Hoe komt u erbij!"
En Boonestaak viel hem van harte bij, en beweerde, dat hij nog nooit zo iets mals gehoord had! Stel je voor: hij en Bulletje, de beste vrienden, die er op twee benen rondliepen, en die zouen samen ruzie maken! Geen sprake van! Nooit van z'n leven!
De anderen lachten maar wat, en toen vond Bulletje de oplossing van het raadsel:
"De mensen weten hier vast niet wat ruzie is", zei hij overtuigd, en Boonestaak knikte en zei:
"Ja, zo iets moet het dan wel wezen!"
Nou, die dag ging het wonder boven wonder met de kameraden. Zij waren als lammetjes. Misschien kwam dat wel, omdat ze een klein beetje een akelig gevoel hadden, dat ze van de farm nu voor goed weg waren. Hoe dit zij, ze kwamen tegen de avond in de schoonste eendracht in Omaha aan, en stapten af, waar ze vroeger ook geweest waren.

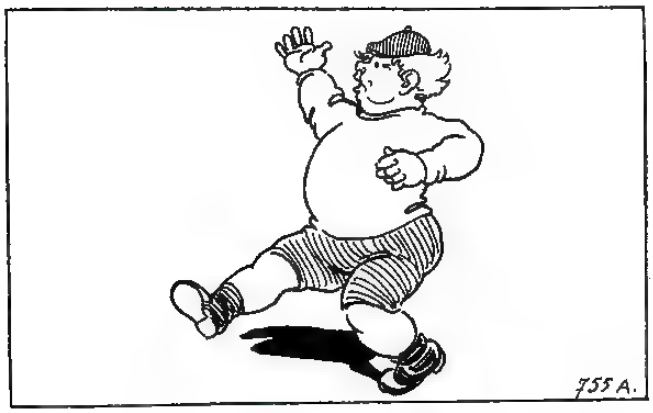

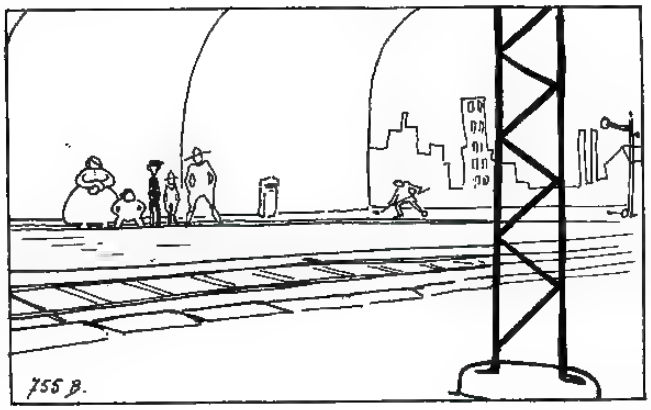

Vol verwachting gingen de wereldreizigers die avond slapen. Vooral Bulletje was erg opgewonden, want al dacht hij met nóg zoveel weemoed aan de farm, het idee, dat hij de volgende morgen aan het station zijn vader zou zien, maakte hem toch wel erg blij, en dat merkte hij nu eerst goed. Lang lag hij te woelen eer hij de slaap kon vinden, en hij mopperde tegen Boonestaak, die natuurlijk alweer sliep als een marmot. Maar toen dacht hij er aan, dat Boonestaak morgen zijn vader niet zien zou, en glimlachend sliep hij in.

Veel te vroeg stond het gezelschap aan het station. Ned had eerst nog een wandeling willen maken, maar daar kon niks van komen, want Bulletje was veel te bang, dat ze dan te laat aan de trein zouden komen, en hij had net zo lang aangehouden tot ze dan maar zijn zin gedaan hadden. Maar er was nog niets te zien, dat op een trein leek, en ze stapten nu maar heen en weer op het lange perron, bekeken de wissels en hoe de verschillende rails door elkaar lagen, en al die dingen meer.

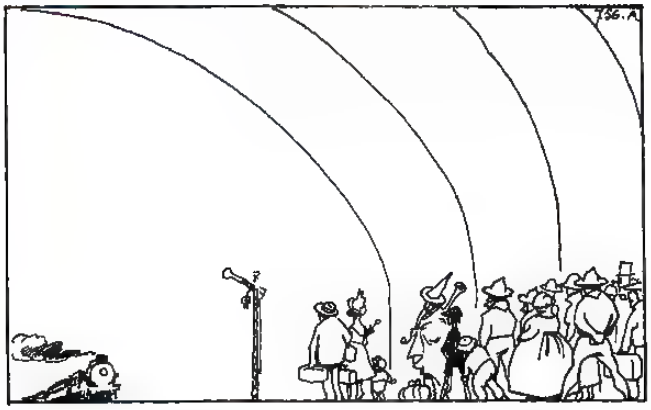

Langzamerhand werd het drukker op het station, en daaraan kon je merken, dat de trein nu gauw komen moest. En ja hoor... daar zagen zij in de verte een donker rookwolkje, een snel voortschietende zwarte stip daaronder, die hoe langer hoe groter werd, heel snel, al sneller... een dof geronk hoorden ze, dat sterker en sterker werd, al harder. . . tot eindelijk het naderende monster vervaarlijk groot en onder een verschrikkelijk gedaver langs het perron kwam gereden.
De remmen knarsten, portieren vlogen open, de conducteurs schreeuwden:

"Omaha !. . . Omahaaa!!" . . .
Scherp keek het wachtende gezelschap uit, en de kinderen hielden in gedachten een wedstrijd: wie de verwachte het eerst zien zou! Ineens sprong Bulletje tussen de wachtende mensen weg, zo snel als ze hem nog nooit hadden zien bewegen: hij had zijn vader ontdekt. En een ogenblik later werd hij door een paar sterke armen opgetild, en hij schaamde zich er zo weinig voor gezoend te worden, dat hij zowaar zelf een dikke zoen teruggaf!

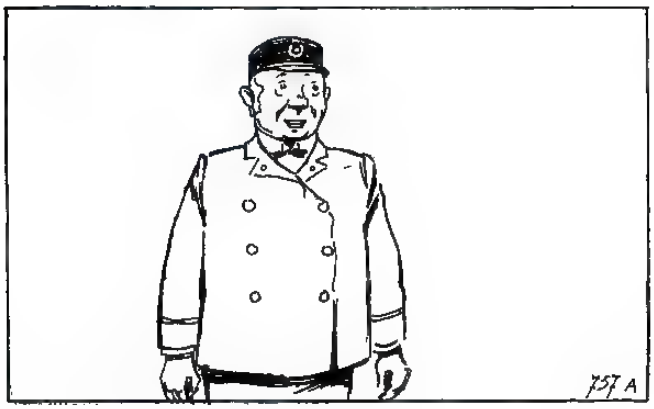

Ook Boonestaak toonde grote vreugde, dat hij de stuurman van de "Herkules" weer zag. Die mooie, blauwe uniform was de oorzaak, dat hij het hele schip met zijn bemanning ineens voor zich zag, en het was misschien erg ondankbaar, maar nu zij zo sterk aan de "Herkules" herinnerd werden, kon het Bulletje en Boonestaak ineens helemaal niet meer schelen, dat ze van de prairiën weg gingen: de zee trok hen verbazend aan!
Tante en Bulletjes vader hadden elkaar heel wat te vertellen, en de kinderen liepen er zwijgend bij, Bulletje en Boonestaak ieder aan een kant van de stuurman, Piet en Marie weer naast hen. Ook de twee kinderen van de farm waren trots op de zeeman in zijn mooie blauwe pak, met die gouden biezen om de mouwen. Want de mensen op straat keken erg naar hem: zeelui waren zeldzame verschijningen zo ver het land in! En de kinderen lieten goed merken, dat ze bij hem hoorden...

Toen Tante en de stuurman zo'n beetje uitgepraat waren, begonnen Bulletje en Boonestaak te vragen naar het schip en naar hun vrienden aan boord. Nou, de kapitein had veel groeten meegegeven, maar hij was erg terneergeslagen geweest, toen de stuurman in de trein stapte.
"Waarom?" vroeg Boonestaak. "U ging toch mij ook halen?"
"Daar heb je 't nou net!" zei de stuurman zuchtend. "We hebben zo'n heerlijke, rustige tijd gehad en dat is nou natuurlijk weer uit!"

Bulletje en Boonestaak keken mekaar twijfelachtig aan. Werd hun gezelschap zó op prijs gesteld?
"En Ouwe Hein?" vroeg Bulletje hoopvol.
"O, die is gewoon wanhopig!" deelde de stuurman mee. "Die ziet alweer aankomen, dat hij verschrikkelijk waarheidlievende verhalen moet doen, en dat vermoeit de man ontzettend!"
"Nou, maar 't Kalkhoofd dan?" riep Boonestaak ten einde raad! En hij kreeg ten antwoord:
"Die ziet erg op tegen al het werk, dat jullie hem bezorgen!"

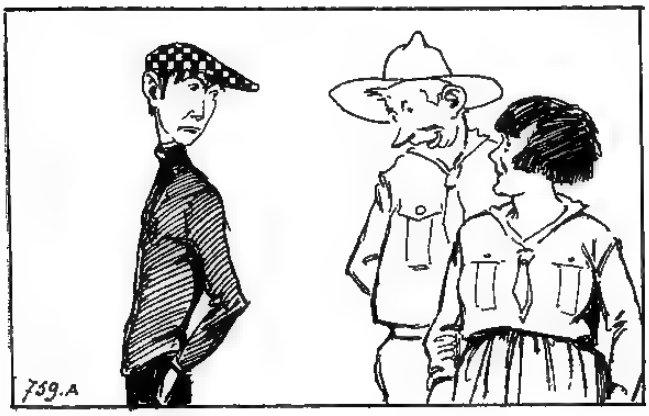

Piet en Marie lachten stilletjes, maar toch zo dat de jongens het merkten.
"Waar grinnik jullie om ?" vroeg Boonestaak nijdig, en hij keek of ie ze allebei levend wou opeten.
"0", zei Piet met een effen gezicht, "ik dacht er alleen maar aan, dat Bulletje me verteld had, dat ze aan boord allemaal zoveel van jullie hielden!"
"Dat doen ze ook!" riep Bulletje verdrietig. "En. .. en... en as je 't soms niet geloven wil, moet je maar es mee naar de "Herkules" komen, dan zal je 't zelf zien!"

"Kan je makkelijk zeggen", plaagde Marie. "Je weet best, dat we toch niet mee kunnen gaan!"
"Waarom eigenlijk niet?" vroeg de stuurman met een effen gezicht. "Dan maken we d'r een schooltjesschip van. Dat zou bar gezellig zijn: alle matrozen werden schooljuffrouw en de kapitein bovenmeester! Laat ze maar meegaan, hoor! We hebben aan boord immers toch niets anders te doen dan op een zwerm kinderen toezicht te houden!"
Piet en Marie voelden er wel wat voor!

Moeder lachte en schudde het hoofd. Zij begreep wel, dat de stuurman maar grapjes maakte, en Piet en Marie snapten dat ook wel, maar toch hadden ze nu even aan een reis met dat mooie schip gedacht, en ze voelden, dat ze dol graag mee zouden gaan. Nu dat niet kon, hadden ze behoefte om te tonen, dat ze er ook helemaal niet naar verlangden en Piet zei minachtend: "Ik zou geen eens met zo'n hobbelend bootje, waar ze een hekel aan je hebben, mee willen!"
Bulletje en Boonestaak keken hem heftig verontwaardigd aan, maar de stuurman lachte vrolijk, en zei: "Ik kan je geen ongelijk geven, Piet! En die bootsman, die je voor het minste of geringste met een eindje teertouw voor je broek komt, daar moet je maar helemaal niet aan denken!"
"Niks, hoor!" riep Boonestaak. "De bootsman is wàt aardig! En hij slaat je nooit met zijn eindje touw!"
Maar de stuurman beweerde, dat hij zich juist voorgenomen had om nou eens wel te gaan ranselen.

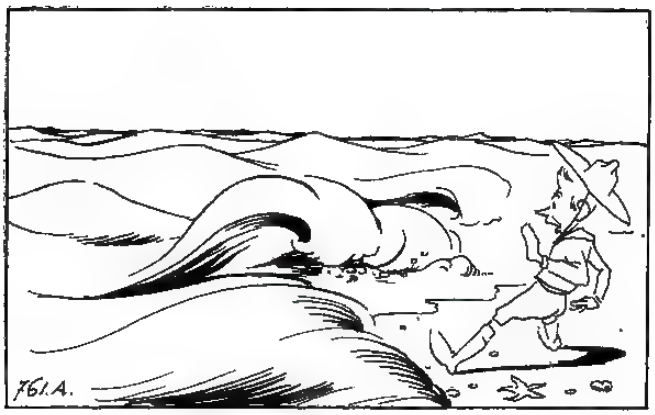

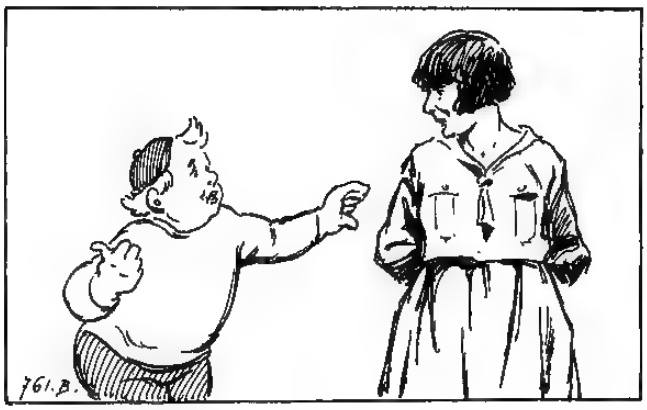

"Ik ben blij, dat ik lekker op de prairie mag blijven", zei Piet opgelucht. "Ik heb net zo'n gevoel of Bulletje en Boonestaak wel een heel klein beetje opgeschept hebben, toen ze van de " Herkules" vertelden!"
Bulletje en Boonestaak haalden minachtend hun schouders op, en Boonestaak smaalde:
"Jij bent natuurlijk blij, dat je een goed smoesje hebt om je bangigheid voor de zee en het gevaar niet te laten merken!" en Bulletje was het voor deze zeldzame gelegenheid met zijn vriendje eens.
"Och", zei Marie nog, "als op zo'n schip toch iedereen een hekel aan je heeft, dan is er immers geen aardigheid aan!"
En dat vonden Bulletje en Boonestaak nou net het akelige, en zij wilden het ook maar niet zo kwalijk geloven. En daarom zei de dikke:
"Ach, meid, m'n vader houdt je immers maar een beetje voor de gek. Dat doet ie altijd met zulke malle spoken!"
En toen hij dat gezegd had, voelde hij zich een boel opgelucht.

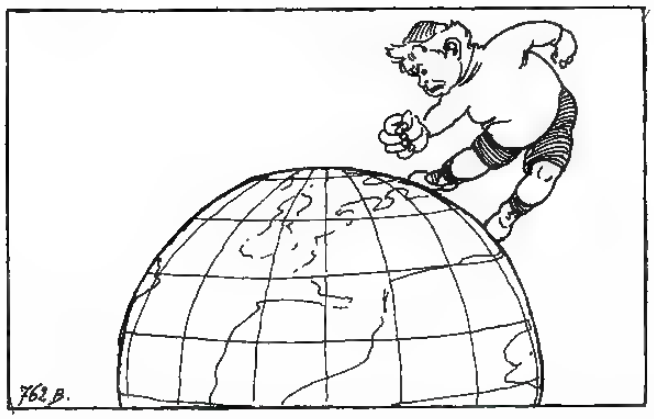

De stuurman en Tante moesten lachen om Bulletjes boze uitval, en zijn vader zei:
"Ik merk, dat de jongelui al aardig aan mekaar gewend zijn geraakt, en dat Bulletje erg veel van zijn nichtje houdt: hij praat precies zo lief tegen haar als tegen zijn zusjes thuis!"
Bulletje trok een beledigd gezicht, en Marie, stak haar tong tegen hem uit. En hij bromde:
"Ach, die gekke meiden ook! Ik ben blij, dat we gauw weer onder enkel mannen zullen zijn!"
Tante schoot in een schaterlach, en Bulletje was boos op de hele wereld. Hij keek zo zwart als de nacht, stak zijn handen in zijn zakken en ging een eindje bij de anderen vandaan lopen. Maar toen lachten zij hem allemaal uit, en wist hij niet meer hoe hij zich houden moest. Zijn vader was hem in elk geval lelijk tegengevallen, dat stond vast.
"Hebben ze heus zo'n hekel aan Bulletje en Boonestaak, oom?" vroeg Piet, en de stuurman lachte:
"Wel nee! Iedereen aan boord is dolblij, dat de levenmakers weer terugkomen!"

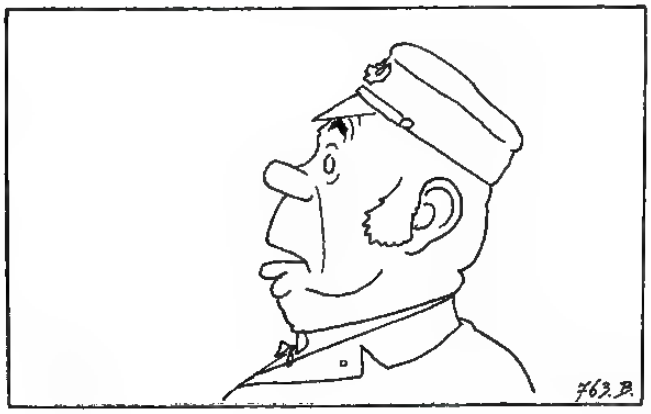

Bulletje herleefde, en Boonestaak grijnsde, dat zijn mond een scheur leek van zijn ene oor tot z'n andere.
"Zie je nou ?" triomfeerde Bulletje, en hij kwam weer bij de anderen lopen. "Zie je nou, dat ze ons wel lijen mogen. Wat heb ik je gezegd ?"
"Maar je vader lachte derbij", twijfelde Piet nog.
Bulletje en Boonestaak vonden dat weer echt een opmerking, waaraan je zien kon, dat Piet een barre vitter was, en ze gaven er niet eens asem op Ze waren weer met de wereld verzoend en tevreden.

"Vader!" riep Bulletje ineens. "Kan u paard rijden?"
De stuurman trok een gezicht vol schrik en afschuw en zei:
"Paardrijden ? Jongen, hoe kom je aan de malligheid? Ik zou je danken om op zo'n groot beest te gaan zitten! Je kan niet eens met hem afspreken, wannéér je d'r af zult vallen!"
"O, maar je moet er ook niet afvallen!" zei zijn wijze zoon. "Boonestaak en ik vallen er nooit af!"

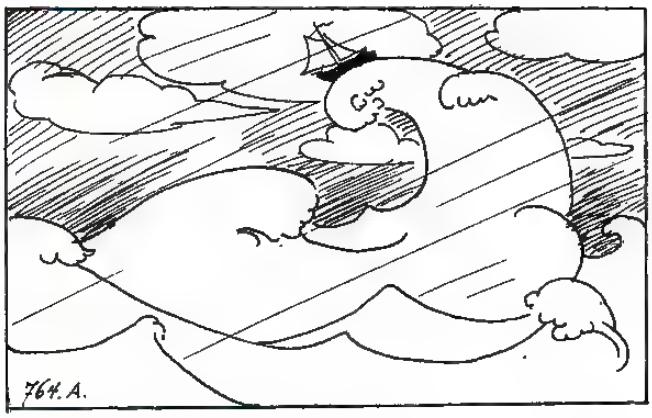

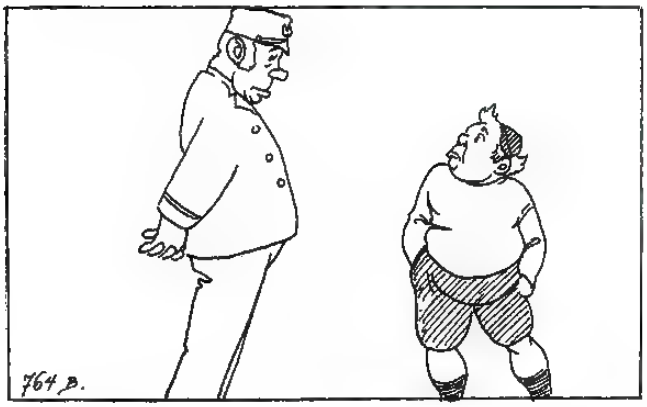

"Je wilt toch niet zeggen, dat jullie boven op paarden zijn gaan rijden ?" vroeg de zeeman vol afkeer.
"Nou, en of!" riep Boonestaak. "We kunnen haast net zo goed rijden als Ned!"
Dat was een klein beetje overdreven, maar de goede stuurman schrok er toch erg van. Op een paard gaan zitten ... dat leek hem het krankzinnigste en gevaarlijkste, wat er op de wereld bestond. Hij verklaarde, dat hij nog liever met een klein zeilbootje in een vliegende storm op zee zat.
"Je valt me tegen, vader", zei Bulletje teleurgesteld. "

't Is gewoon niks, paardrijden. Je kunt het zo, niet, Boonestaak?"
Boonestaak knikte, dat 't niks waard was: ze waren hun harde leerschool al helemaal vergeten! En ze beloofden de stuurman, dat ze hem, voor ze morgenochtend met de trein vertrokken, nog eens even zouden laten zien, wat een knappe ruiters zij geworden waren.
En Bulletje voegde erbij:
"En dan moet u het ook es proberen!" Maar de stuurman werd al bleek bij de gedachte alleen!

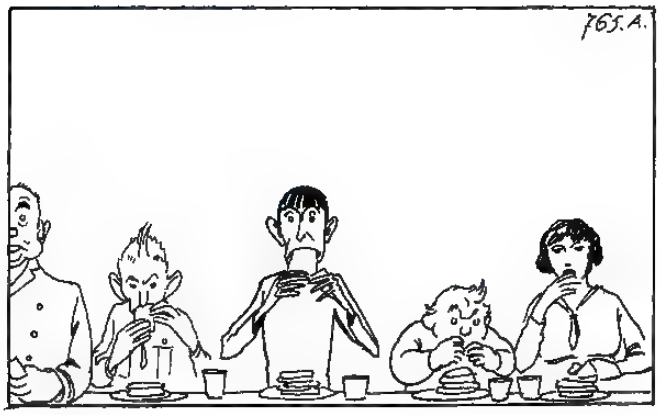

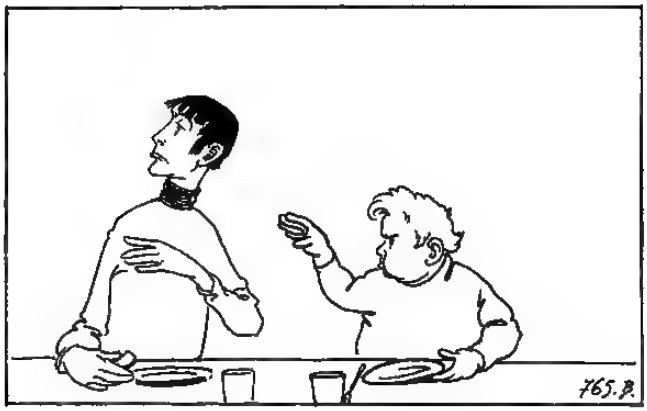

In de herberg zat het gehele gezelschap bij elkaar, en zij aten als uitgehongerde wolven. De stuurman was nieuwsgierig, wat de twee vrienden op de farm zo al hadden uitgevoerd en ondervonden. Nou, ze waren niets te lui om daarvan te vertellen, en Piet en Marie kwamen er handig tussen als ze iets vergaten. En dat gebeurde wel eens, b.v. als ze het hadden over de manier, waarop zij hadden leren paardrijden. De minder heldhaftige dingen sloegen zij toevallig net over...

De stuurman prees Piet en Marie om hun geheugen, maar Bulletje en Boonestaak waren het met die lof niet eens en verklaarden, dat ze maar liever niks meer vertelden, als ze telkens in de rede gevallen werden door een paar eigenwijze kinderen, die er op zaten te loeren om nou juist precies dat te gaan vertellen wat helemaal van geen belang was. Het kwam er niks op aan hoe je rijden geleerd had, als je maar rijden kon. Straks zou Bulletjes vader zelf zien, hoe ze die kunst verstonden.

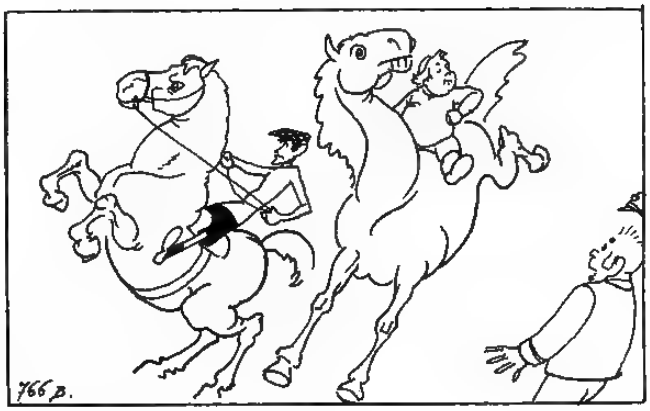

En hoewel de stuurman beweerde, dat hij helemaal niet gesteld was op die kunstenmakerij, moest hij toch met Ned en de jongens naar buiten. Tante en Marie bleven in de stad om winkels te kijken en allerlei dingen te kopen. Zuchtend liep de stuurman tussen de ruiters in, net als een boef, die opgebracht werd. Voor geen geld van de wereld had hij ook op een paard willen gaan zitten, zoals Ned voorgesteld had. Verschrikt had de zeerob gezegd, dat hij maar liever een natuurlijke dood stierf.

Trots zaten Bulletje en Boonestaak op hun bruine mustangs, en vol verbazing keek de stuurman naar hen op. Bulletje lachte tegen zijn vader, en zei:
"Dat had u niet gedacht, hè vadertje, dat wij net zulke goeie ruiters waren als zeelui!"
De stuurman erkende nederig, dat hij dat inderdaad niet gedacht had. Hij voegde erbij, dat hij niet begreep waar ze het lef vandaan haalden, en dat maakte, dat de twee kornuiten zich nog fierder in het zadel rechtop hielden en zich koningen voelden.

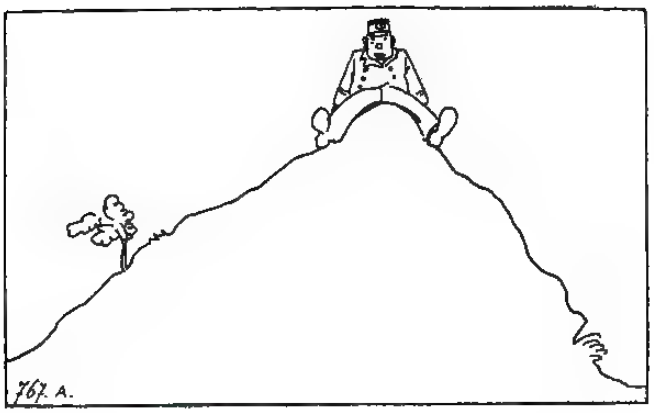

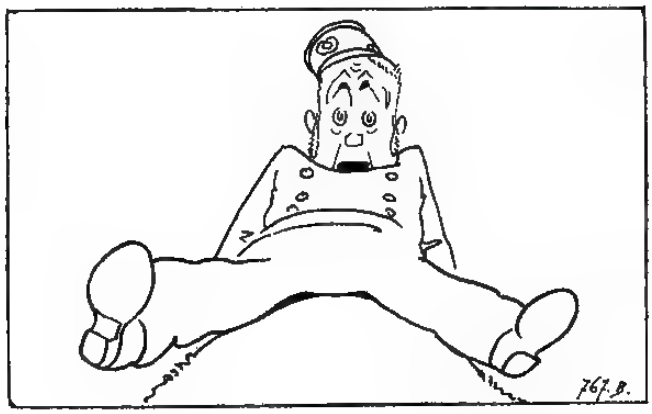

Zolang zij in de stad waren, reden zij nog stapvoets, en dat betekende niets. Dat kon iedereen wel! Maar zodra zij buiten kwamen, bij de onbebouwde ruwe velden, verzochten zij de stuurman, op een klein heuveltje te gaan zitten, en toen hij dat, gehoorzaam, gedaan had, begonnen de vier ruiters te vertonen wat ze wel konden. En de stuurman zat er verslagen naar te kijken!... Nooit zou hij geloofd hebben, dat zoiets mogelijk was! Die rakkers vlogen rond hem heen, dat ie er duizelig van werd! Het hinderde hun helemaal niet, of de paarden draafden of galoppeerden, sprongen af dansten, en de goeie zeeman zweette van opwinding en angst, want hij meende niet anders of ieder ogenblik zou de een of de ander van zo'n dolzinnig rondvliegend paard vallen en zijn nek breken. En na een poosje sprong hij verontwaardigd op en schreeuwde:
"Schei toch uit, gekken!"
Het zweet stond op zijn gezicht, en verbaasd kwamen de ruiters op hem af.

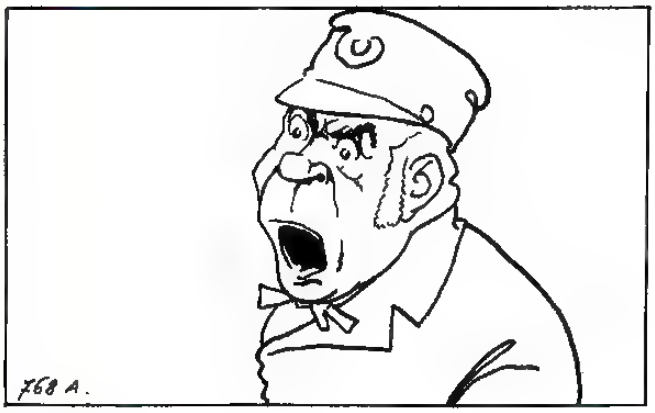

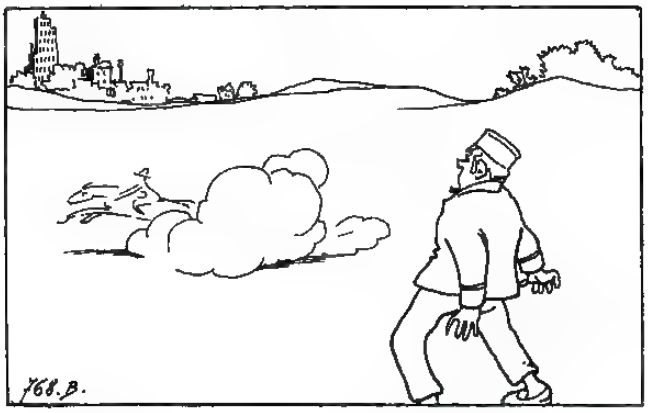

Bulletjes vader raasde:
"Jullie zijn stapel idioot! Jullie maakt me duizelig en ziek! Welk fatsoenlijk mens gaat nou op een paardenbeest zitten en zo razend rondvliegen ? Jullie moesten je schamen. En het is gevaarlijk ook! Ik begrijp niet, dat je Oom dat goed kan vinden!"
Ned en de jongens moesten vreselijk lachen. Bulletje verontschuldigde zijn vader, door te zeggen:
"Och, dat komt omdat vader zeeman is, zie je. Die zijn zoiets niet gewend!"
"Wel ja!" mopperde de stuurman. "Je moet nou nog net doen of i k gek ben en jullie niet!"
"Ik zei niet: gek. Ik zei: zeeman", verdedigde Bulletje zich zachtzinnig. Boonestaak vertelde:
"Och, we reden eigenlijk nog maar zachtjes, hoor! Als we volle gang zetten, zou u nog wel anders kijken. . . Toe, Ned, rij jij eens zo hard als je kunt!"
"Goed", zei de cowboy, en daar stoof hij al weg, met een vaart, die de stuurman helemaal van de wijs bracht. Wolken van stof vlogen op, en de jongens juichten van bewondering.

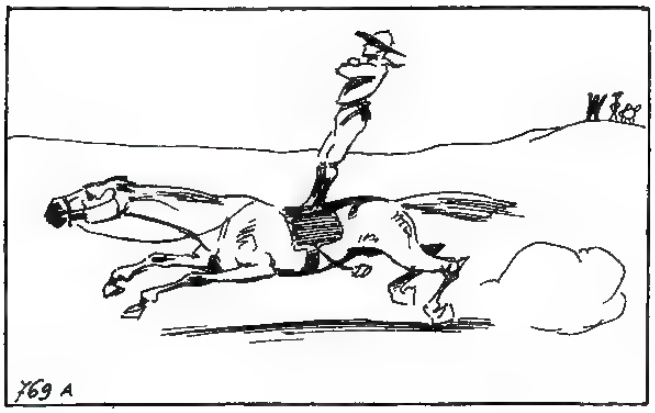

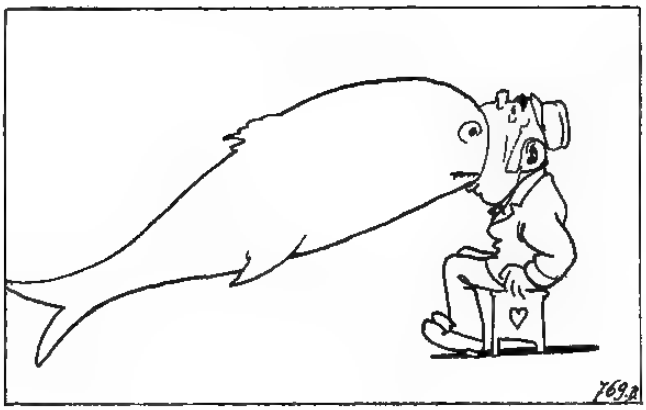

Ned vloog in een grote kring rond, sprong af en toe met zijn voeten op de rug van zijn paard, en vertoonde om zijn vriendjes genoegen te doen voor de laatste maal nog eens al zijn ruiterkunsten. Verrukt keken de jongens toe en de stuurman werd er stil van. En toen eindelijk Ned lachend van zijn paard sprong, zei Bulletjes vader, dat hij zo nog nooit had zien rijden, zelfs niet in het circus. De jongens knikten, trots op hun grote vriend. Toen stelde Bulletje voor, dat zijn vader ook eens op een paard zou gaan zitten.
"Ik?" vroeg de stuurman onthutst. "Ik zou je danken! Ik zou nog liever een levende haai inslikken!"
De jongens verzekerden hem als om strijd, dat het helemaal niks erg was, en ook Ned zei hetzelfde. En zij praatten zo lang en zo overtuigend, dat de arme stuurman niet meer wist wat hij doen moest, en op het laatst zei:
"Nou, vooruit, laat ik het dan es proberen, eventjes. Maar als ik verongeluk is het jullie schuld, hoor!"...

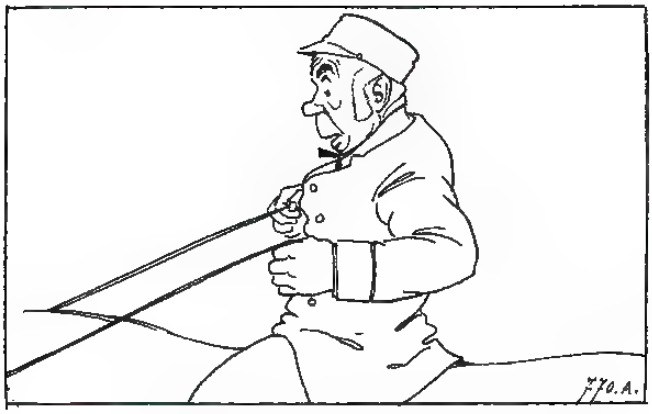

Neds paard was het gehoorzaamste dier van allemaal en werd dus uitverkoren om de stuurman te dragen. Vol belangstelling keken de drie jongens toe, hoe Bulletjes vader met de hulp van de cowboy op de rug van het dier gehesen werd. Eindelijk zat hij, keurig met de voeten in de stijgbeugels, de handen krampachtig aan de teugels. Hij keek wat benauwd, maar deed eerlijk z'n best om te glimlachen.
"Zachtjes an, hoor!" zei hij voorzichtig, en toen zette het paard zich in beweging.

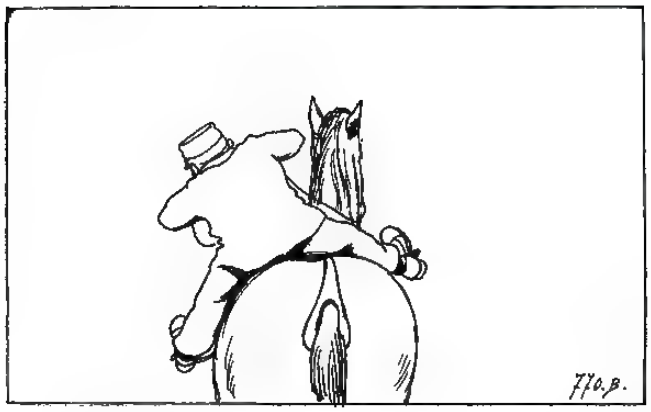

Langzaam ging het voorwaarts, en zolang het paard stapte, leek de stuurman een hele ruiter en hij begon te vinden, dat er aan die rijerij niet veel was. Maar ineens begon het paard zachtjes te draven. Hoe het kwam, wist niemand. Misschien had de stuurman zonder dat hij het wist of wilde, met zijn knieën het dier een teken gegeven. En tot zijn verbazing en ontsteltenis voelde de ruiter, dat hij onweerstaanbaar naar één kant gedrukt werd, en hoe hij ook zijn best deed, hij schoof steeds meer naar die zelfde kant.

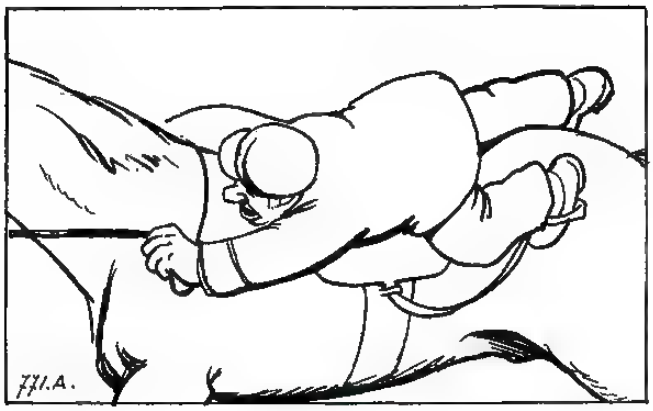

"Rechtop blijven!" schreeuwden de drie jongens tegelijk, maar de benauwde zeeman vond, dat ze goed praten hadden, maar dat doen nog wat anders was. Hij worstelde met die rare kracht, die hem al meer en meer van het zadel schoof, en het paard begon ook nog harder te lopen. En toen, teneinde raad, liet de nieuwbakken ruiter zich voorover op de nek van het rijdier vallen, sloeg de armen er rond en klemde zich wanhopig vast. Maar hij gleed rond, en plotseling hing hij daar aan armen en benen onder aan de hals van Neds paard.

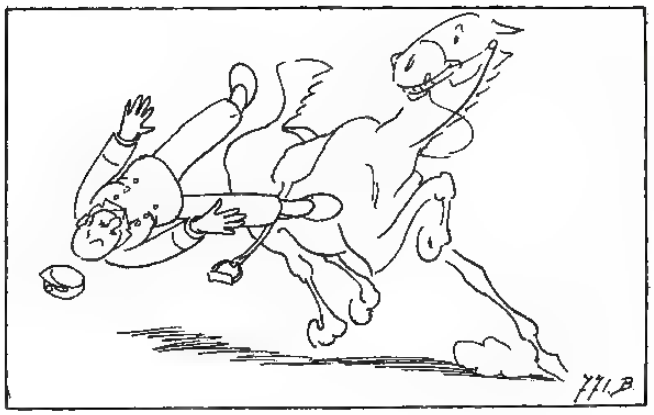

Het was moeilijk uit te maken, wie meer verbaasd keek: het paard of de ruiter. Maar zeker had de ruiter de meeste angst. Zijn pet viel af, en hij riep: "Hulp!! Hulp!!"
Verschrikt maakte het paard toen een klein sprongetje, een heel kleintje maar, net genoeg om de stuurman zijn laatste houvast te ontnemen; hij viel met een plof achterover in het zand, en het paard stond voor hem, keek verbaasd naar de zandruiter, stak zijn hoofd naar hem toe en snuffelde aan zijn gezicht.

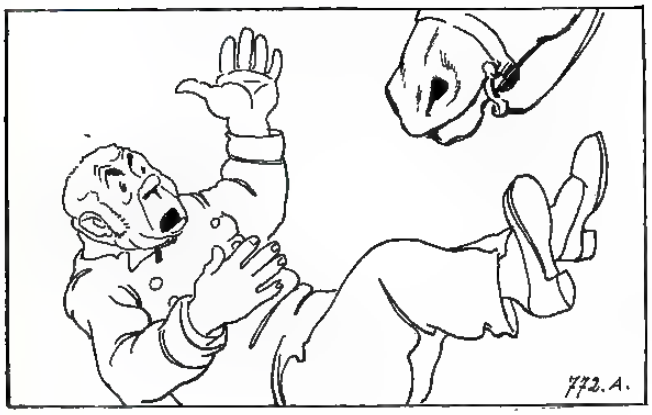

De stuurman lag op zijn rug, en keek angstig naar den paardenmond boven hem. Hij had zich niet bezeerd, dat zagen de toeschouwers dadelijk en zijn verbaasd en bang gezicht was zo komisch, dat ze zich niet konden houen en lachen moesten of ze wilden of niet. De stuurman was verontwaardigd en sprong ineens op, en terzijde, buiten het bereik van het paard, dat ook schrok en een sprong maakte naar een andere kant.
Bulletje liep gauw naar zijn vader toe.

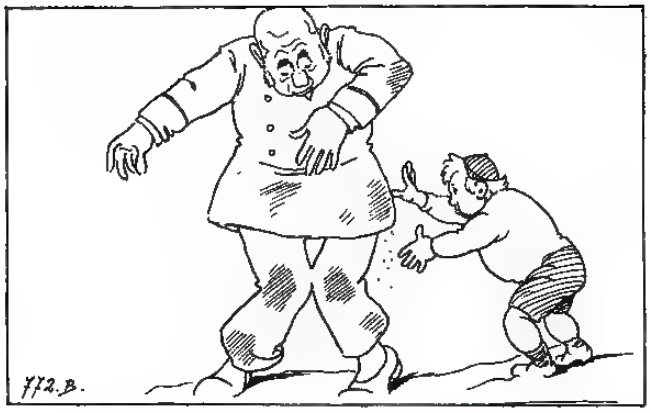

IJverig sloeg hij het stof van zijn jas, en vroeg: "U hebt je toch niet bezeerd, vader?"
"Dat zal jullie wat kunnen schelen!" mopperde de gevallen stuurman. "Jullie staan d'r waarachtig nog bij te ginnegappen, rovers dat jullie zijn! Een mens zou zijn nek breken. Ik schaam me, dat ik me heb laten overhalen om aan zo'n misselijk flauw, kinderachtig en onverstandig iets mee te doen. Bah!"
Maar de anderen begonnen dadelijk het paardrijden te verdedigen.

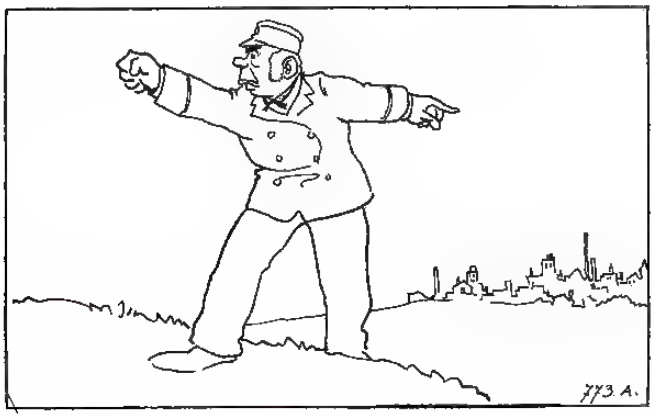

Maar zoveel goeds konden ze niet van de paardrijderij zeggen, dat ze de stuurman zachter stemden. Hij wou van dat moordenaarswerk niets meer horen, en dreigde alleen naar Omaha terug te keren, als zij niet dadelijk ophielden met die zotternij, die elk eerlijk zeeman misselijk maakte. Toen moesten de jongens zich er wel bij neerleggen. Zuchtend aanvaardden ze de terugweg, deerlijk teleurgesteld in hun verwachtingen omtrent het begrip van Bulletjes vader. Ze hadden heel wat anders verwacht, nou!

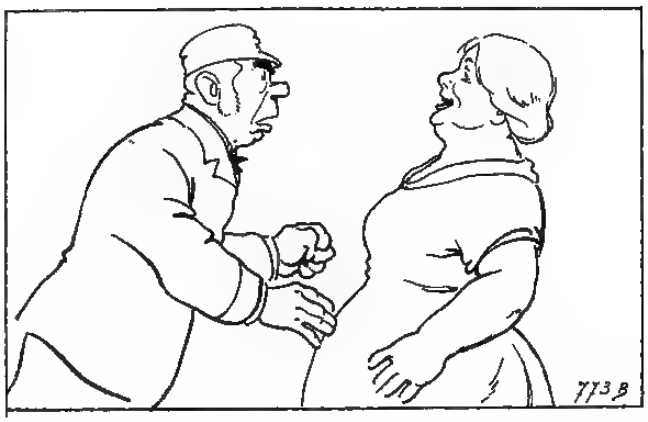

In het hotel vonden ze Tante en Marie, en nog altijd foeterde de stuurman in één adem door. Toen hij verontwaardigd vertelde, dat hij achterover van zijn paard gevallen was, schaterde Tante van het lachen, en riep: "Dat had ik graag es gezien!"
"Jullie zijn hier in Amerika allemaal stapelidioot, krankzinnig, gek!" bulderde de zeeman en toen moest ie om zijn eigen sterke uitdrukking lachen. Maar hij bleef er bij: paardrijden wàs idiotenwerk.

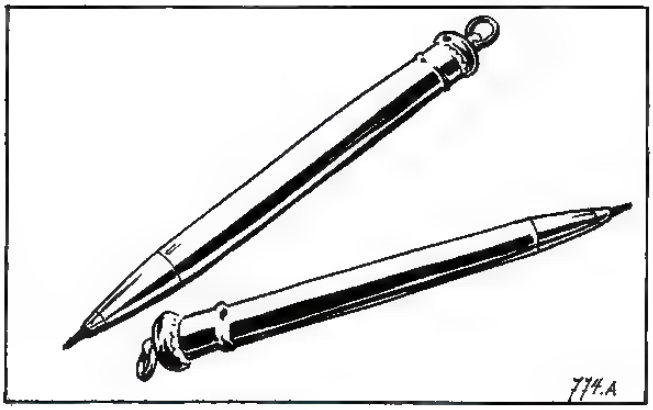

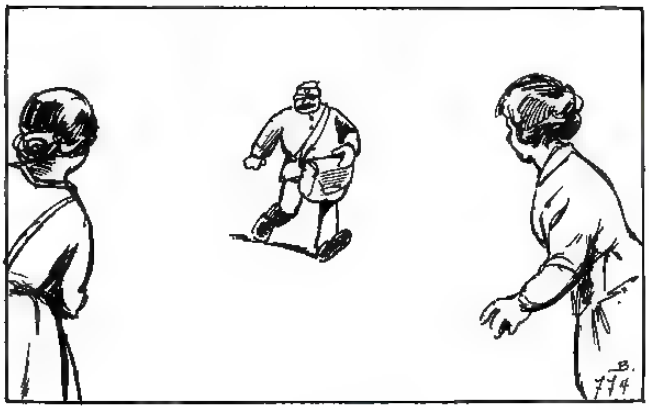

Bulletje en Boonestaak waren in een alles behalve vrolijke stemming, nu het feest van het paardrijden zo akelig mislukt was. Maar ze vergaten hun teleurstelling spoedig, toen ze allebei van Tante een zilveren potlood kregen, als nagedachtenis aan hun verblijf op de farm. Stralend van vreugde bewonderden zij hun geschenk, en onderzochten gauw, of het ene niet veel mooier was dan het andere. Maar Tante had met opzet twee precies eendere gekocht, zodat ze daarover geen ruzie konden krijgen.

"Nou kunnen jullie eens wat meer brieven naar je moeder schrijven aan boord", zei Tante. "En 't is te hopen, dat die malle vaders van jullie d'r zelf ook es wat meer om zullen denken, dat er in Amsterdam twee arme moeders zitten te snakken naar nieuws van hun kinderen!"
De stuurman krabde zich achter zijn oor en keek erg verlegen.
"Malle vaders, zei je, geloof ik, hè ?" vroeg hij.
"Ja!" zei Tante strijdlustig. "En daar bedoelde ik jou ook mee. Je moest je schamen!"

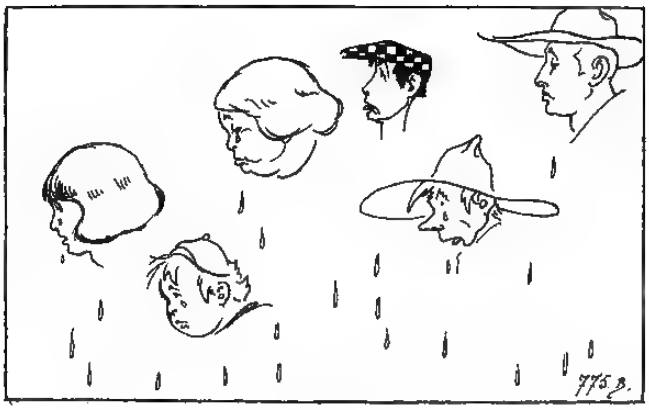

Bulletjes vader deed net of ie niet begreep, waar Tante het over had. De jongens snapten het best, maar ze wilden liever niet, dat er nog meer over gesproken werd en vertelden gauw, dat ze iedere dag wat naar moeder geschreven hadden en dat Tante dat iedere week bij elkaar gepakt had en op de post gedaan.
"Da's braaf!" zei de stuurman goedkeurend. "Da's heel braaf, hoor, van jullie en van Tante. Dat doet me goed!"
En hij keek zo tevreden, dat Tante weer lachen moest en zei, dat al die zeelui net grote kinderen waren.

Den volgende morgen was dan eindelijk het ogenblik van het afscheid gekomen. Tante en Piet en Marie en Ned brachten de reizigers naar het station, en ze vonden het allemaal een heel akelige geschiedenis. Tante zoende de jongens, en schudde haar hoofd, en veegde haar ogen af. Ned drukte de vrindjes de hand, dat ze haast piepten, en Piet en Marie konden bijna geen woorden zeggen. En Bulletje en Boonestaak stonden ook met hun mond vol tanden, en hadden maar werk, dat ze slikten om die malle tranen weg te houden.

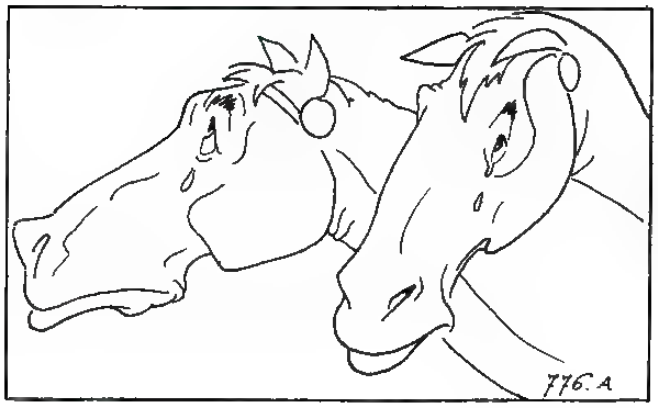

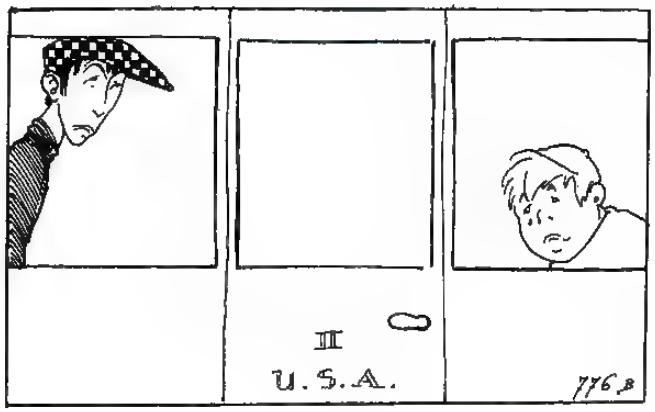

En Bulletje en Boonestaak zoenden hun paardjes op hun zachte neuzen en de dieren hinnikten, alsof ze hun kameraden ook gedag wilden zeggen. Misschien vonden de jongens in hun hart het afscheid van de paarden wel het zwaarst van al...
Toen de trein eindelijk afreed, hingen ze uit het raampje en zwaaiden met hun zakdoek naar de achterblijvenden, en ze hadden een heel naar gevoel, een akelig, knagend gevoel van verdriet in hun hartjes, die het afscheid nemen nog niet gewoon waren.

De stuurman zei maar niet veel de eerste uren. Hij liet Bulletje en Boonestaak maar aan hun lot over, bang, dat ze nog verdrietiger zouden worden, als hij hen zou gaan troosten. En de jongens worstelden dapper met hun tranen, en keken naar buiten en deden hun best om alles mooi te vinden. Maar ze draaiden hun zilveren potlood in hun broekzak tussen hun vingers en konden nergens anders aan denken, dan aan Oom en Tante, en al de goeie vrienden en vriendinnen die ze daar op die heerlijke prairiën hadden achtergelaten...

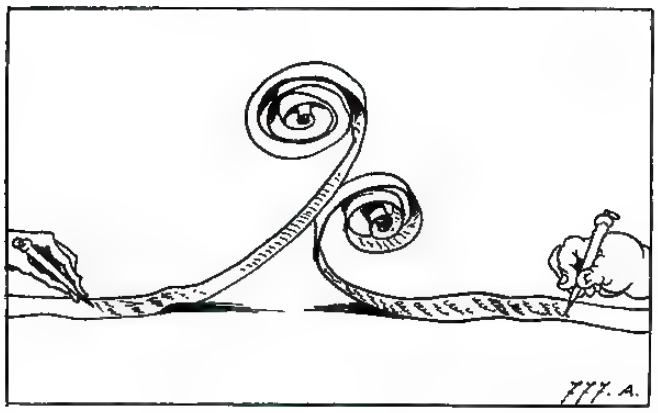

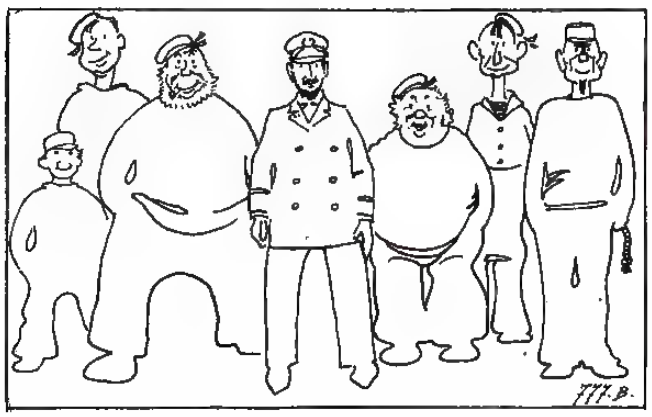

Gedurende de loop van de reis, bekwamen Bulletje en Boonestaak wat van hun verdriet, en toen zij New York naderden begonnen ze hoe langer hoe meer te denken aan de "Herkules" en de scheepsgenoten, en hoe langer hoe minder aan de vrienden op de farm. En de avond voor ze aankwamen konden ze samen al een lange brief schrijven naar Oom en Tante, zonder dat ze erbij huilen moesten. Het was een echte, hartelijke bedankbrief met veel groeten voor allemaal, en geschreven met de zilveren potloden!

En toen: ze in New York aankwamen en het station uitliepen, bleven ze ineens stomverwonderd staan; daar zagen ze zowaar bijna de hele bemanning van de "Herkules", die op hen wachtte: de kapitein, de bootsman, het Kalkhoofd, Ouwe Hein, een paar stokers en matrozen en de dikke kok, de speciale vriend van Bulletje. Ze stonden allemaal blij te lachen, en dat was een handen geven en een pret, en Bulletje en Boonestaak voelden zich ineens net of ze echt thuisgekomen waren.

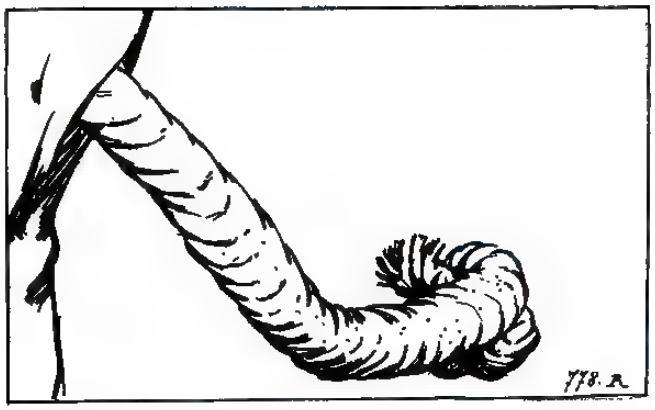

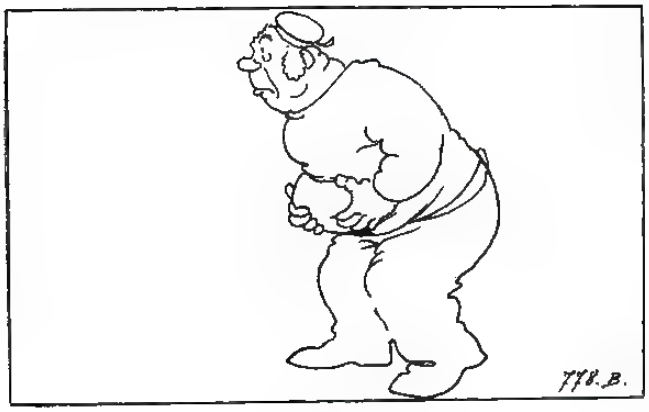

"Nou!" riep Boonestaak, nadat hij zijn vader een zoen gegeven had. "En nou zei de stuurman nogal, dat iedereen aan boord een hekel aan ons had! Nou zie je es!"
"Kan je begrijpen!" riep de bootsman. "Iedereen en alles snakt naar jullie!" en hij wees veelbetekenend naar een eindje teertouw, dat uit zijn broekzak gluurde.
"We wisten niet hoe we 't hadden met die rare stilte aan boord!" zei Hein.
"We werden mager van verdriet", beweerde de kok, en hij streek mistroostig over zijn rond buikje.

"Ja," verzekerde de eerste stoker, "en we wisten niet meer, wat we met de baardnagels moesten beginnen, weet je nog wel Boonestaak ? "
Nou! of Boonestaak het nog wist en Bulletje was het evenmin vergeten.
"En hebben jullie 't fijn gehad?" vroeg de koksmaat.
"0, man! Reuze!" riepen Bulletje en Boonestaak tegelijk, en toen begaf het gezelschap zich op weg naar de "Herkules"...

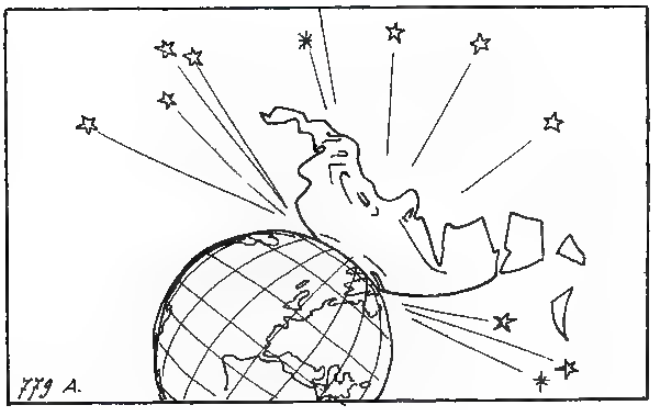

"Zeg, vader?", vertelde Boonestaak gauw. "Bulletje z'n vader is wel erg knap als stuurman, hè, maar als ruiter is ie niks waard, hoor: hij viel zo van zijn paard af!"
"Moet je nou maar weer direct van mijn schande beginnen!" riep de stuurman verdrietig, en Bulletje kwam zijn vader te hulp, en zei nijdig:
"Nou, en jij zelf dan, toen je d'r voor 't eerst op zat ? Toen lag je d'r ook zo af, opschepper!"
"O, jij zeker niet ?" kaatste Boonestaak terug. " 't Gaf een plof of de maan op de wereld viel!"

De vriendjes keken elkaar aan of ze nauwelijks de lust konden weerstaan, mekaar met huid en haar te verslinden. En al de mannen lachten vrolijk. Boonestaaks vader zei:
"Goddank, mannen... ik dacht, dat de reis naar het verre Westen onze lievelingen misschien kwaad gedaan had, maar we krijgen ze net zo kerngezond terug, als ze van ons zijn weggegaan, hoor! Ze zijn nog niks veranderd, geen sikkepitje!" Maar Bulletje zei: "Behalve dat we nou reuzeruiters zijn!"

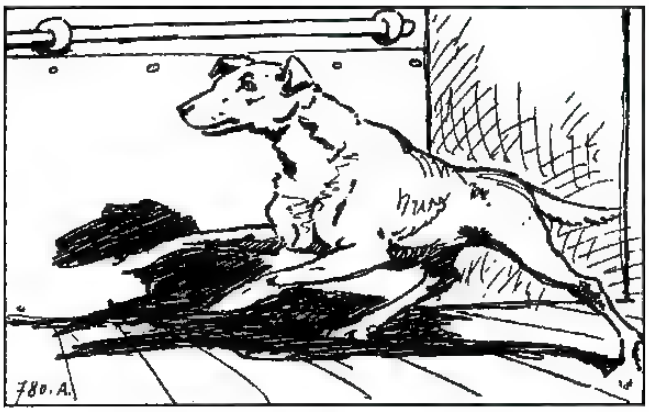

Nauwelijks hadden de jongens een voet aan boord, of daar stoof als een wervelwind achter de brug Nero de scheepshond, te voorschijn. Hij blafte en jankte en sprong om de vriendjes heen, dol van vreugde. En Bulletje en Boonestaak waren ook blij, dat ze hun ruige kameraad weer zagen en vielen hem om zijn nek en toen zette hij zijn zware poten op hun schouders en toen: rolde het hele stel over het dek, en schreeuwde en blafte, en maakte een leven als een oordeel!
En heel de bemanning stond er omheen en grinnikte tevreden en Ouwe Hein zei verheugd:
"Oziezo! . . . nou hebben we het stelletje weer compleet bij mekaar, jongens. Nou. zullen we tenminste weer wat leven in de brouwerij krijgen, want as je 't mij vraagt, nou, 't was machtig saai aan boord hoor!"
De kok lokte de vrienden gauw naar de kombuis, en daar wees hij hun twee grote ballen gehakt, lekker bruin gebraden, speciaal voor hen klaar gezet. Vol geestdrift vielen ze er op aan, en smulden ...

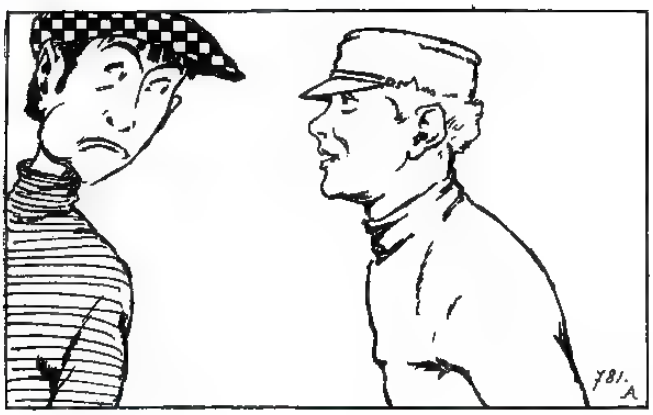

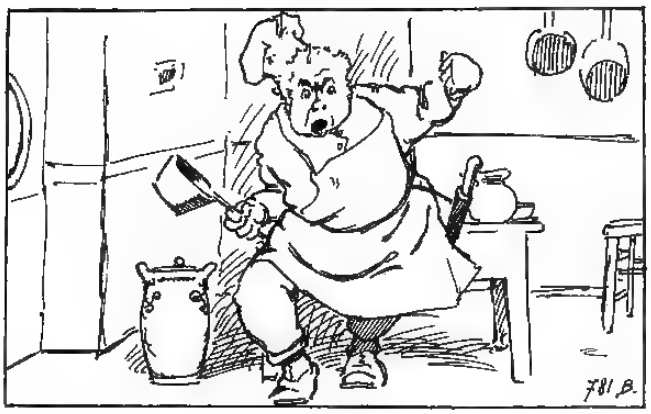

"As jullie klaar zijn met schransen" , zei de koksmaat, zijn hoofd om de hoek van de deur stekend, "dan moet je eens even meekomen: ik heb je wat te laten zien!"
"Wat dan ?" vroeg Bulletje met een volle mond gauw.
"Dat zul je wel zien", zei 't Kalkhoofd geheimzinnig. "Iets waar je verbaasd over zult staan."
" 't Zal wat wezen", smaalde Boonestaak, die zich op 't ogenblik niets kon voorstellen, zo heerlijk en belangrijk als een vers gebraden bal gehakt.
"O, je hoeft helemaal niet mee te gaan, als je niet wilt, hoor", zei 't Kalkhoofd bedaard, en hij deed net of hij weer weg wou gaan. Maar zo was het nou ook weer niet bedoeld, en Boonestaak zei vriendelijk: "Word toch niet altijd zo gauw kwaad, driftkop! Natuurlijk ben ik wel nieuwsgierig. Maar ik moet toch eerst kalm afeten, anders wordt de kok kwaad!"
Die verontschuldiging gold, en geduldig wachtte de koksmaat, tot ze de onbehoorlijk grote bal gehakt de baas geworden waren.

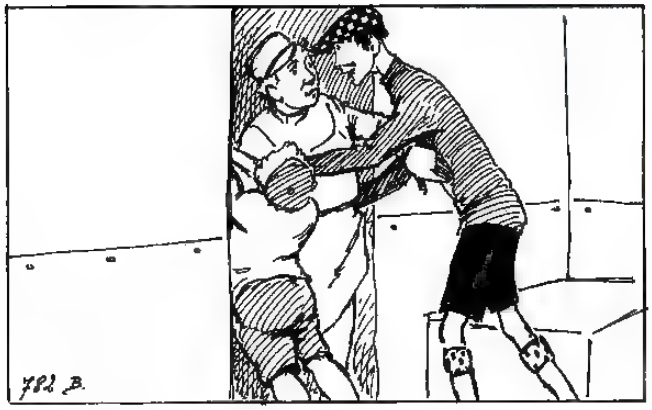

Bulletje en Boonestaak bedankten de kok, veegden het vet van hun glimmende kin, sprongen op en riepen:
"Nou, Kalkhoofd, gauw nou! Laat ons nou je wonderen es zien!"
Haastig liepen ze met hem mee naar de hut. Met een geheimzinnig gezicht bleef het Kalkhoofd voor de deur staan en zei:
"Hier is 't in!"
"Wat is-t.er in? Wat?" riepen de jongens tegelijk.
"Het!" zei de koksmaat plechtig. "Hij!"
Bulletje en Boonestaak brandden van nieuwsgierigheid, en wilden de koksmaat opzij duwen, maar die hield zich stijf en zei zachtjes:
"Stil... misschien slaapt ie en dan mag je 'm niet wakker maken. Want dan wordt ie boos, en dat is slecht voor zijn tere gezondheid!"
Bulletje en Boonestaak trappelden van ongeduld.
"Toe nou, Kalkhoofd, wees nou niet flauw!" smeekte Bulletje. "Wees nou een goeie jongen en doe de deur open... Toe...." En 't Kalkhoofd grinnikte:
"Open... toe... Hoe moet dat ?"...

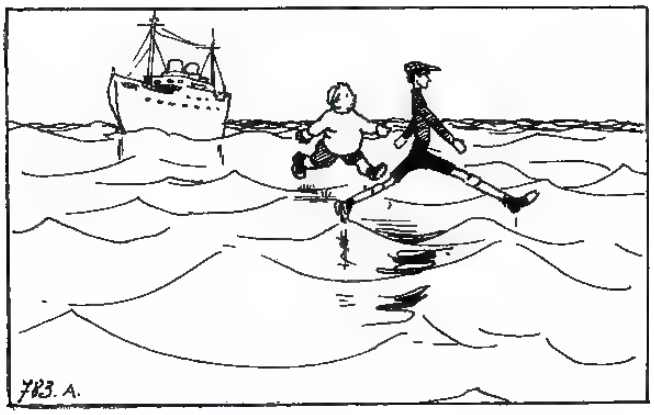

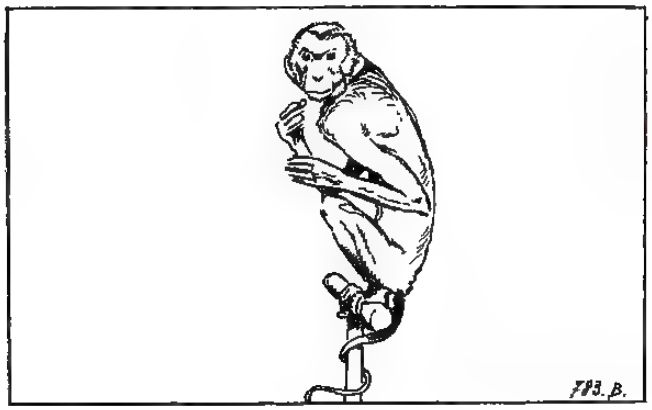

Toen dreigde Boonestaak:
"As je nou die deur niet dadelijk open maakt gaan Bulletje en ik direct naar de farm terug!"
"Ja", viel Bulletje hem bij, "daar kan je vast van op aan!"
De koksmaat zuchtte, en zei onderdanig:
"Tegen jullie kan ik niet op! Vooruit dan maar!"
Hij deed de deur open, en de jongens drongen haastig naar binnen, maar ze liepen op hun tenen: je kon nooit weten of het Kalkhoofd het gemeend had!
Nauwelijks waren ze binnen, of ze gaven een kreet van verrassing:
"Ooooooooooo" . . .
Want daar zat een aapje in de hoek op een standaard, en at apenootjes uit zijn poot en keek de binnenkomenden nieuwsgierig aan.
"Nou, Japie", zei de koksmaat, "kijk deze heren maar eens goed aan, want dat zijn van vandaag af je nieuwe meesters!"
"Wat?" schreeuwden Bulletje en Boonestaak, "is die aap van ons?"

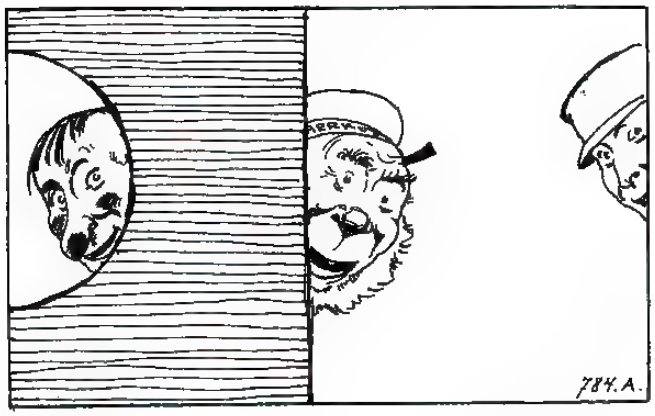

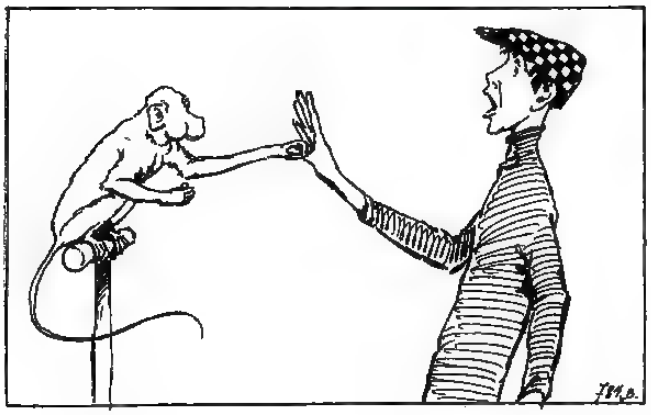

Ja, die aap was van hen! Die hadden de mannen van de 'Herkules' in Florida samen gekocht als een verrassing voor de vrienden, tegen dat ze weer aan boord terug kwamen. Bulletje en Boonestaak waren er een beetje beduusd van: zoveel vriendschap maakte hen verlegen. Ze hoorden lachen en keken om: daar stonden de mannen bij de deur en voor het venster, en loerden naar binnen om zich in de verrassing van de jongens te verheugen. Maar toen deze hen wilden gaan bedanken, liepen ze hard weg.
Intussen zat Japie op zijn standaard, en gluurde met zijn kleine, verstandige kraaloogjes naar de nieuwe meesters, en hij knabbelde op zijn nootjes, en trok er zich niet al te veel van aan. Boonestaak stak zijn hand uit, en zei:
"Geef me-n-es een hand, Japie!"
Japie knipoogde een hele boel keren achter elkaar, stak toen aarzelend een klein, zwart handje uit en pakte dan met een snelle greep Boonestaaks duim, die hij naar zijn bekje bracht, alsof hij hem wou afbijten. Verschrikt trok Boonestaak zijn duim terug.

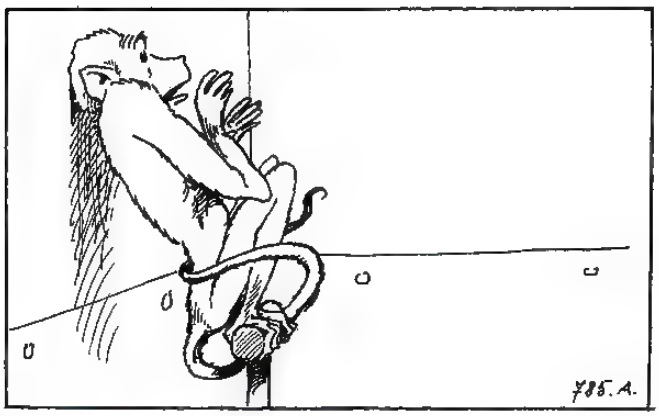

"Wat een vals loeder!" schreeuwde de verschrikte Boonestaak. "Hij wou me bijten! Zag je dat?"
"Welnee", lachte de koksmaat. "Hij wou alleen maar es ruiken of je hem beviel".
Japie was minstens zo erg geschrokken als Boonestaak en zat zo ver achteruit gekropen als hij maar kon, en grijnsde. Bulletje sprak hem bemoedigend toe, kwam dichter en dichter bij hem, stak langzaam zijn hand uit, tot hij het bevende kopje raakte, en streelde Japie toen heel zachtjes.
En Japie liet het toe. Hij kwam zelfs dichter bij ge-kropen, nog dichter... nog dichter... en daar zat hij met een klein sprongetje op Bulletjes arm , drukte zich bibberend tegen hem aan, en sloeg de armpjes om zijn hals. Boonestaak stond er jaloers bij te kijken, en Bulletje was verrukt.
"Ach, wat een schatje", zei hij vertederd, en zachtjes drukte hij het aapje tegen zich aan. "En hij is nou al aan me gehecht, zie je wel ..., wat een lief diertje ... wat een snoesje!"...

"Wat een schatje van een snoesje van een honneponnetje van een knipperdolletje van een lievelingetje van een aapje", smaalde de jaloerse Boonestaak met een jongejuffrouwenstemmetje. "Moet je me daar zo'n flauwerd horen!"
Bulletje werd helemaal niet boos. Hij aaide Japie en keek schuin naar 't Kalkhoofd en zei:
"Toch een slim beestje, hè, die Japie. Ziet direct bij wie hij niet moet zijn. Heeft dadelijk dat gevaar in Boonestaak zijn ogen gezien."
"Ach, jongen, loop naar de pomp met je aap", snauwde Boonestaak nijdig. Soort zoekt soort... daarom is die aap natuurlijk dadelijk bij jou gekropen".
"Hij heeft aardig de duvel in", deelde Bulletje 't Kalkhoofd mee. "Gek... Boonestaak kan nooit velen, dat er iemand vriendelijk voor mij is".
Toen, heel plotseling, sloeg Japie, die kleine lieveling, beide handjes in Bulletjes haardos en trok er aan als een razende. Bulletje schreeuwde het uit van schrik en pijn, en een brede, verrukte glimlach ontspande Boonestaaks boos gezicht...

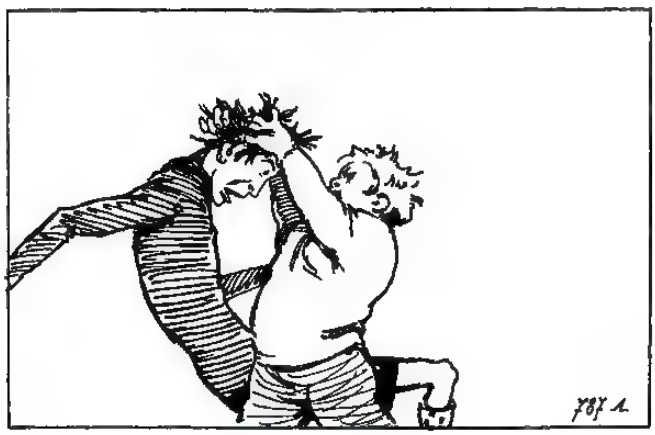

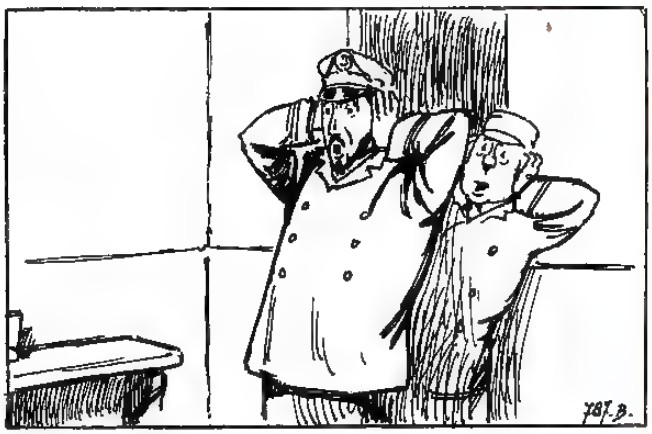

Op Bulletjes schelle noodkreet liet Japie gauw zijn haar los en sprong weer op zijn standaard, waar hij angstig en onthutst bleef zitten grijnzen.
"Ach, wat een schatje", deed Boonestaak zijn vriendje heel precies na. "Wat een lief diertje... Wat een snoesje... Bulletje zou 'em wel willen zoenen!
De koksmaat proestte het uit, en toen vloog Bulletje hem aan en trok hem aan zijn haren. 't Kalkhoofd lachte en schreeuwde, Boonestaak gierde. Bulletje raasde, en het aapje zat schuw op zijn stokje, en bibberde van ontzetting.
"Bulletje heeft 't van Japie geërfd", schaterde Boonestaak. "Je moet 't 'm maar niet kwalijk nemen, Kalkhoofd!"
De koksmaat nam het helemaal niet kwalijk, maar hij hield Bulletjes polsen vast, en lachte, terwijl de tranen hem over de wangen liepen, want de verwoede kleine dikzak had stevig aan zijn haren getrokken. Op dat ogenblik kwamen de kapitein en de stuurman binnen. Zij hielden de handen voor de oren, en de kapitein zei: "Het lieve leven is weer begonnen! Wat een geluk!"

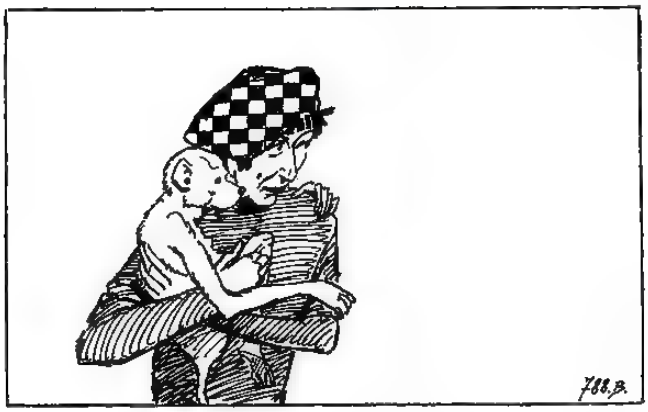

"Ja, maar vader!"- riep Bulletje, "hoor u nou es..."
"O, ik wil er niks mee te maken hebben", zei de stuurman gauw. "Vertel me liever 'ns hoe jullie Japie vinden."
"O", kwam Boonestaak gauw, "ik vind hem heel komisch, en Bulletje vindt hem een schatje, een snoesje, een..."
"Hou je mond!" brieste Bulletje, zich zijn pijnlijke bol wrijvend. " 't Is een aap van een beest".
"Ja", zei de kapitein, "dat komt uit!"
Maar Bulletje was met die instemming niks in zijn schik. Hij mopperde wat binnensmonds. Boonestaak was intussen naar Japie gegaan, en streelde het schuwe diertje zachtjes. Japie liet hem zijn gang gaan en kwam dichter en dichter bij, tot hij net als daar straks bij Bulletje, in zijn arm kroop. Nu was Bulletjes wanhoop volkomen... Japie had hem verraden... En natuurlijk keek Boonestaak hem hatelijk van terzijde aan, en mompelde wat van een honneponnetje. Bulletje keerde zich vol walging af en liep de hut uit.
"Wel", vond de stuurman, "ik geloof heus, dat ze alweer helemaal thuis zijn aan boord".

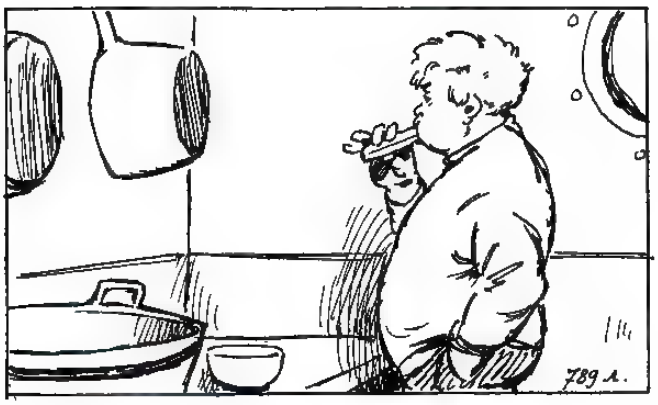

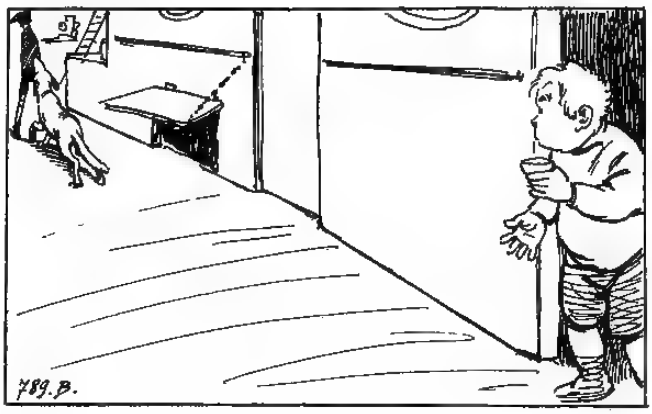

Toen Boonestaak en de koksmaat aan dek kwamen, vonden zij Bulletje bij de kombuis. Hij had troost gezocht bij de kok, en die had hem een kop chocola gemaakt en hem een beschuit gegeven met boter en suiker, en al smikkelende was Bulletje weer een beetje met het leven verzoend geraakt. En hij toonde zijn betere stemming, door vriendelijk aan Boonestaak te vragen:
"Waar heb je je broertje gelaten, Boonestaak?"
Boonestaak keek hem verachtelijk aan, en begreep volstrekt niet, waarom dat Kalkhoofd lachen moest.
Nero zat bij Bulletje, en kreeg af en toe een stukje beschuit. Bulletje zei:
"Zie je, zo'n hond, dat is een trouw dier. Neem jij dat mormel maar, en geef mij die trouwe Nero!"
De trouwe Nero vrat het laatste stukje beschuit op. Boonestaak nam een beentje van de tafel in de kombuis, hield het Nero voor, en wandelde weg. En het trouwe dier liep hem achterna en liet het verblufte Bulletje alleen zitten. Hij hoorde Boonestaak duidelijk grinniken, en schudde verdrietig het hoofd.

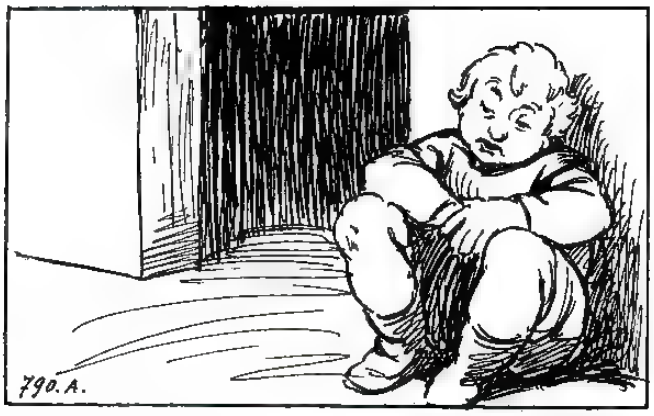

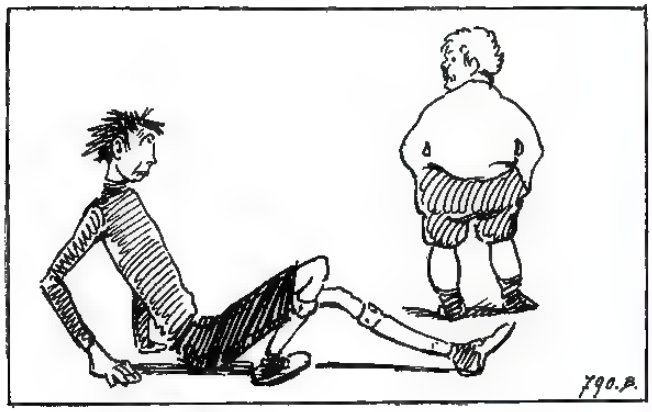

Toen Boonestaak van de andere kant weer met Nero terugkwam, vond hij zijn vriend Bulletje mistroostig voor zich uit zitten kijken, en hij had een beetje berouw over zijn hardvochtigheid. Daarom gaf hij Bulletje een duw, dat die opzij rolde, en liet zich over hem heen vallen. Bulletje liet zich niet onbetuigd, en daar rolden ze als kemphanen over het dek. Tot Boonestaak onder lag, Bulletje triomfantelijk boven op hem zat, zijn handen vast hield en riep:
"En nou genade vragen!"
Tot zijn grote verbazing zei Boonestaak nederig:
"Genade Bulletje?"
Bulletje bekwam niet van zijn verbazing. Maar nu zou Boonestaak ook de vernedering zo diep mogelijk ondergaan. En de wraakzuchtige vijand gebood:
"Je moet asjeblieft zeggen!"
"Asjeblieft, Bulletje", zei de lange onderworpen.
"O zo", glimlachte Bulletje voldaan. "Dat zou ik ook denken. Je bent lelijk overwonnen, mannetje!"
"Ja, Bulletje", zei Boonestaak gedwee en stond op.
Bulletjes dag was goed!

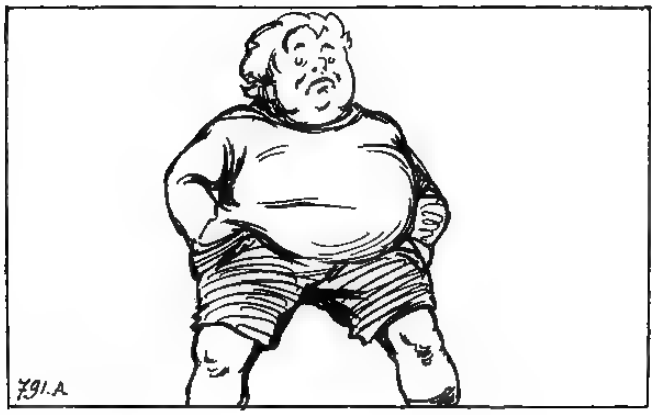

"Zie je", sneed Bulletje op tegen 't Kalkhoofd en de kok, die getuigen geweest waren van zijn schitterende overwinning, "zo doe ik met onuitstaanbare jongens, die es een lesje moeten hebben".
"Ja, Bulletje", kwam Boonestaaks onderworpen stem er weer tussen. De twee toehoorders glimlachten.
"Hou je mond er buiten... prul!" schimpte Bulletje tegen zijn slachtoffer. En die zei weer nederig:
"Ja, Bulletje!" Toen hielden de kok en 't Kalkhoofd het niet langer uit en lachten hardop.

Bulletje was verontwaardigd en ook een beetje verontrust. Wantrouwig vroeg hij:
"Hou je me soms voor de gek, Boonestaakje ?"
"Ja, Bulletje", antwoordde Boonestaak op diezelfde gedweeë toon, waar de dikke zich nu woest aan ergerde. Dat toonde hij door te vragen:
"Moet je soms weer op je ziel hebben?" En die onverbeterlijke Boonestaak zei zachtmoedig:
"Asjeblieft, Bulletje".
Bulletje was ten einde raad. Hij stampvoette.

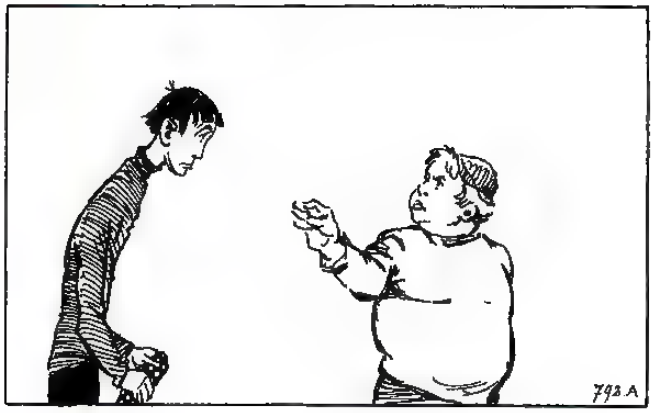

Maar juist toen hij op het punt stond zijn dierbare vriend weer aan te vliegen, bedacht hij zich.
"O", zei hij smalend, "ik begrijp het al. Je wilt weer vechten, en dan hoop je 't te winnen om ons je schande te laten vergeten! Nee, mannetje, zo gek ben ik niet. Je bent overwonnen, en je hebt genade gevraagd en daarmee uit".
"Ja, Bulletje", zei Boonestaak weer.
"Ja, Bulletje", herhaalde deze. "Kan je niks anders meer zeggen?"
"Ja, Bulletje", antwoordde Boonestaak staal.

"Nu, doe het dan", schreeuwde Bulletje, die er zenuwachtig van werd.
"Ja, Bulletje", zei Boonestaak met hetzelfde gladde gezicht. De kok en de koksmaat hielden hun zijden vast van het lachen en Bulletje keek ook hen woedend aan. Hij riep tegen Nero:
"Nero, pak ze . . . toe, Nero . . . pak ze!" en hij stak zijn arm naar hen uit. Maar Nero begreep hem verkeerd, sprong op hem zelf toe, gooide hem ondersteboven, en zette zijn poten op z'n borst. Boonestaak hield het nu ook niet meer uit, en brulde van genoegen...

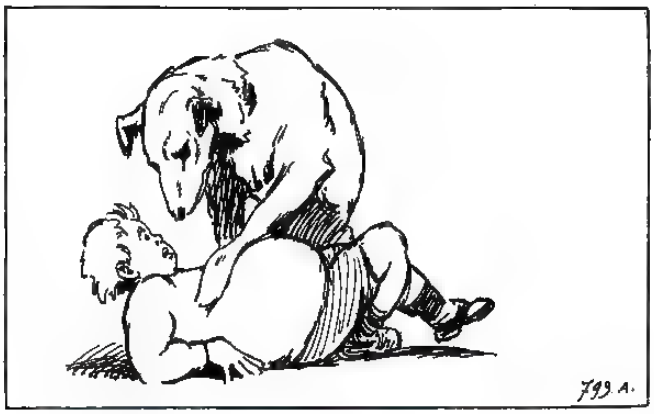

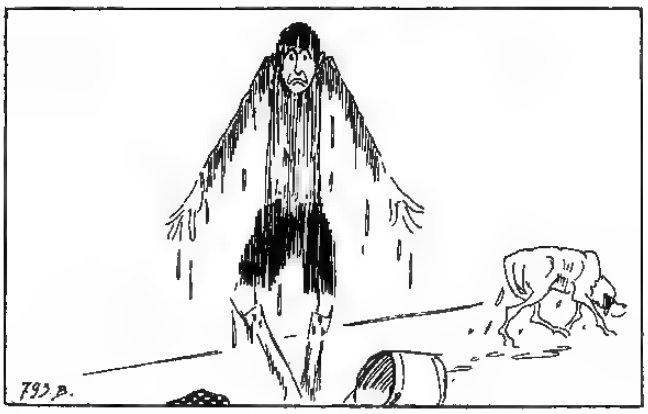

Bulletje worstelde om onder Nero uit te komen, maar het grote dier was hem te sterk en hield hem voortdurend onder, en al zijn geschreeuw en geworstel hielp hem niets. Boonestaak riep:
"Bulletje, je moet zeggen: genade, Nero, asjeblieft. Misschien laat ie je dan vrij!"
"Help me liever", kreet het benauwde Bulletje, en Boonestaak zei verwonderd:
"O, ik dacht dat dat voor zo'n sterke jongen as jij niet nodig was. Anders had ik het natuurlijk al lang gedaan. Dus je kan jezelf niet helpen? Wel! Wel!"
Toen greep hij Nero bij zijn halsband, en sjorde hem met veel moeite achteruit. Bulletje sprong op en zag op hetzelfde moment een emmertje water staan met aardappelschillen er in. Dat leek hem een uitgezochte kans tot wraak, en zonder zich lang te bedenken, gooide hij de inhoud over Boonestaak en Nero uit, en poetste de plaat. Nero stoof jankend de andere kant op. En Boonestaak bleef staan, verschrikt onnozel kijkend, en begreep niet zo gauw, wat er met hem aan de hand was.

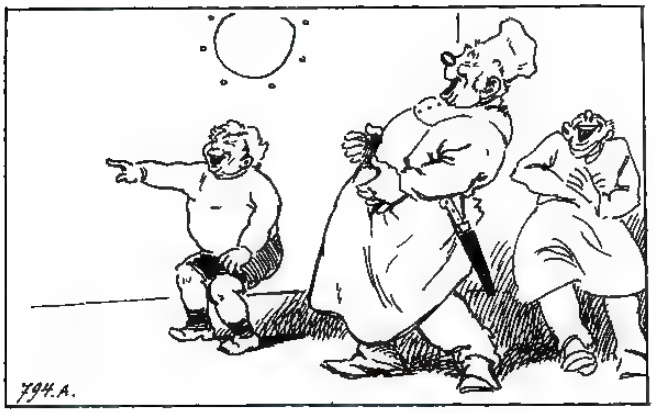

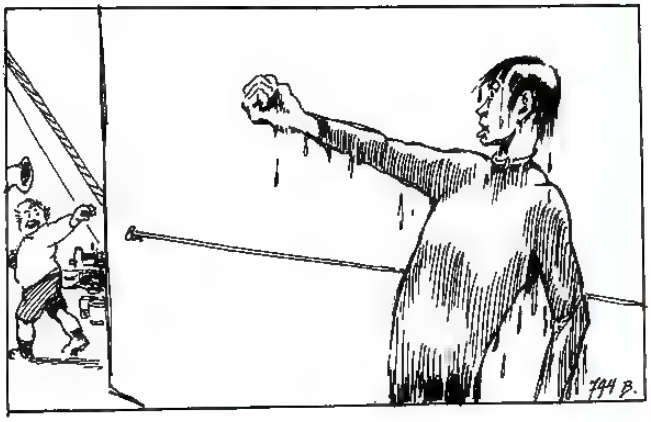

Het spijt mij, dat ik het zeggen moet, maar de Kok en het Kalkhoofd stonden er bij te lachen, dat ze snikten, en Bulletje, op een veilige afstand, gilde schel van de pret, en riep:
"Zou je nog niet es: Ja, Bulletje zeggen, Boonestaak?"
Maar Boonestaak had het veel te druk met die vieze slingers van aardappelschillen uit zijn haar en zijn hals te trekken. Hij zei niets, maar de manier, waarop hij uit zijn nat gezicht naar Bulletje keek, beloofde weinig goeds.
"Wel! Wel! Boonestaak", lachte de kok, "ik dacht, dat je Bulletje royaal de baas was, maar dat is me lelijk tegengevallen, hoor... Dat kleine, dikke kereltje, daar ben jij op geen stukken na tegen opgewassen!"
"Wacht maar", bromde Boonestaak. "Dat zullen we nog wel es zien. Hij is nog niet van me af, reken maar van niet!" En dadelijk begon hij te roepen:
"Kom es hier as je durft! Doe 't nog es!"
"Morgen!" riep Bulletje terug. "As t-er weer water met aardappelschillen staat. Is 't je zo goed bevallen, Boonestaak? Goed, dat ik 't weet!"

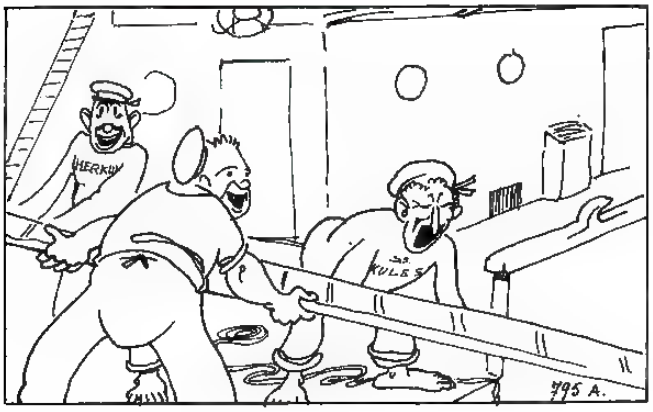

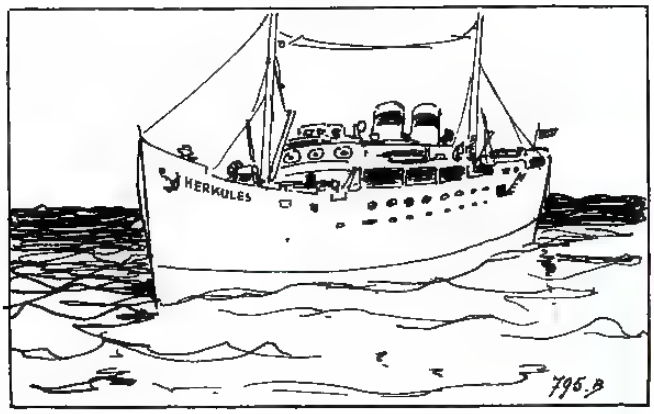

De matrozen, die bezig waren, de loopplank in te halen, moesten met hun werk ophouden van het lachen om die eindeloze ruzie tussen de twee weergekeerde scheepsmakkers, en de stemming aan boord was beter dan ze in lang geweest was: iedereen voelde, dat met Bulletje en Boonestaak de 'Herkules', een veel plezieriger verblijfplaats was. Nauwelijks waren ze terug aan boord of het lieve leven was al weer volop aan de gang; overal hoorde je de woedende kreten der kemphanen, en hun streken gaven de mannen van de boot zeldzaam veel genoegen.

Boonestaak had zijn gezicht en zijn haar gewassen, en Bulletje had op een afstandje toegekeken, en onbeschaamde opmerkingen gemaakt, die Boonestaaks fijngevoelig hart pijn hadden gedaan. Zoveel pijn, dat hij geprobeerd had, Bulletje met zijn waswater nat te gooien, maar dat was helaas mislukt, doordat de kleine dikke hem in de gaten had en er tijdig van door, ging. Maar toen het schip de haven begon uit te glijden, hadden ze voorlopig vrede gesloten, en nu stonden ze naast elkaar en keken over de reling.

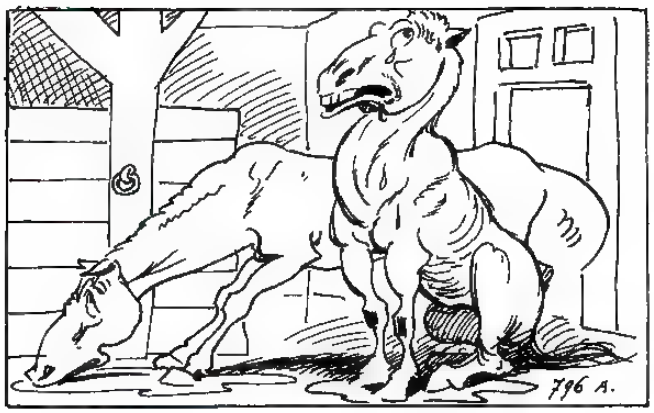

Bulletje en Boonestaak keken naar de verdwijnende oevers. De ontzettend hoge gebouwen van New York zagen ze langzaam wegzinken, net of ze zoetjes aan in het water zakten. Het kon hun niks schelen: ze hadden niet veel op met New York. Ze hielden veel meer van dat mooie land met de farm er op, daar ginds heel ver naar het Westen, en daaraan dachten ze nu ook. Ze overwogen, wat Piet en Marie op het ogenblik wel zouden doen. En hun paarden... zouden die verdrietig zijn omdat de kleine meesters weg waren ?
" 't Jouwe zal wel blij zijn", veronderstelde Boonestaak met een blik op Bulletjes lichaamsomvang, die deze maar al te goed begreep.
"En 't jouwe zal wel denken, dat je nog altijd op zijn rug zit", kaatste Bulletje terug met een even welsprekende blik op Boonestaaks mager corpus.
En zij lachten allebei stilletjes voor zich heen, omdat ze mekaar daar weer eens even fijn te grazen hadden. Zulke welgelukte aanvallen brachten hen altijd weer dichter bij elkaar. Het was hun beste manier alle ruzies te vergeten.

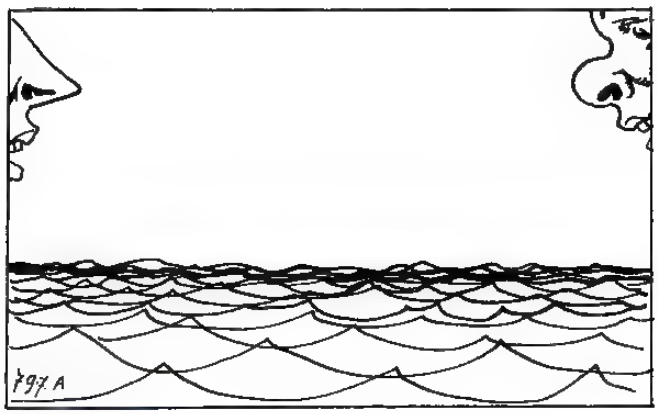

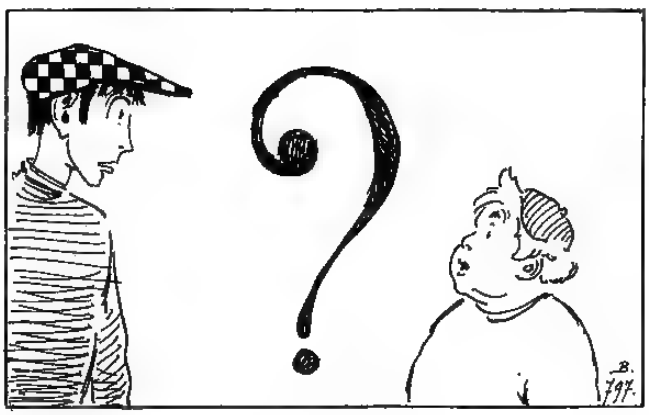

"Ben je blij, dat we weer naar zee gaan, Bulletje?" vroeg Boonestaak. Bulletje knikte.
"Nou", zei hij verrukt, "reken maar! Lekker , die fijne lucht van het water weer, zo zoutig... Je had haast vergeten, hoe de zee rook"...
"Op de farm was het anders ook wel fijn", zei Boonestaak peinzend. "Dat paardrijden zullen we missen".
Dat vond Bulletje ook, en ze zouden de hartelijke vrienden ook wel missen, maar toch... nu ze weer aan de verschansing van de 'Herkules' stonden... Nee, verdrietig zijn konden ze niet. Met wellust luisterden ze naar de brommende schroef, naar de wind, die een liedje floot in de touwen, naar het bellen van de scheepstelegraaf, die de bevelen van de brug naar de machinekamer seinde... Het was toch maar heerlijk aan boord. Zo'n vrij leven als op een schip had je toch maar nergens!
Toen zei Bulletje ineens:
"Waar zouen we eigenlijk heengaan?"
Daar had Boonestaak ook nog niet aan gedacht! Dat moesten ze eens gauw gaan vragen!

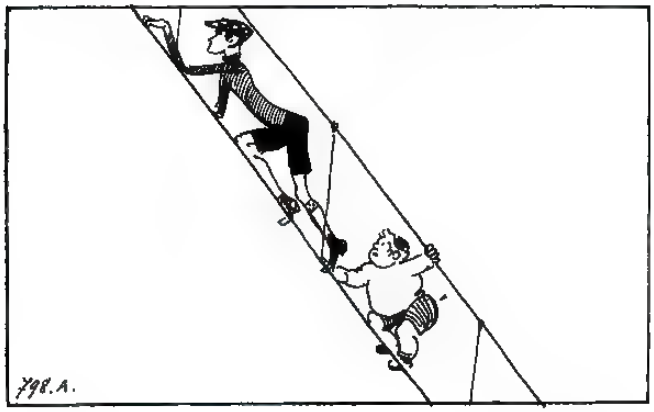

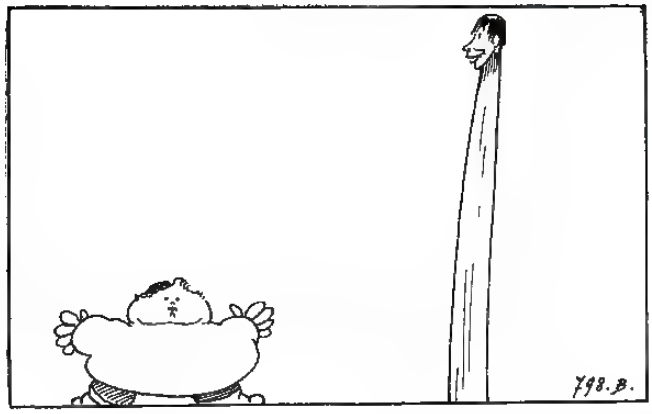

Samen klauterden ze de brug op, waar de kapitein en de loods met de roerganger stonden.
"Vader", begon Boonestaak, maar de kapitein zei kort aangebonden:
"Geen tijd voor kinderpraat. Naar beneden!"
En hij zei het op zo'n toon, dat de twee helden zich niet lang bedachten en haastig de aftocht bliezen. Maar tevreden waren zij niet.
"Een vriendelijke vader heb jij", mopperde Bulletje, die altijd wat zeggen moest.

Boonestaak haalde de schouders op. Minachtend zei hij: "Kapiteins van schepen kunnen nou eenmaal niet op alle vragen van kleine, dikke jongetjes antwoorden. "
"O!", zei Bulletje venijnig, "ik dacht eigenlijk, dat een lange, dunne slierasperge hem iets gevraagd had, maar dan vergis ik me zeker".
Boonestaak keek van boven af met opgetrokken neus op hem neer en ging niet nader op de kwestie in. Hij keerde zich om, en zei:
"Laten we maar es aan een ander vragen!"

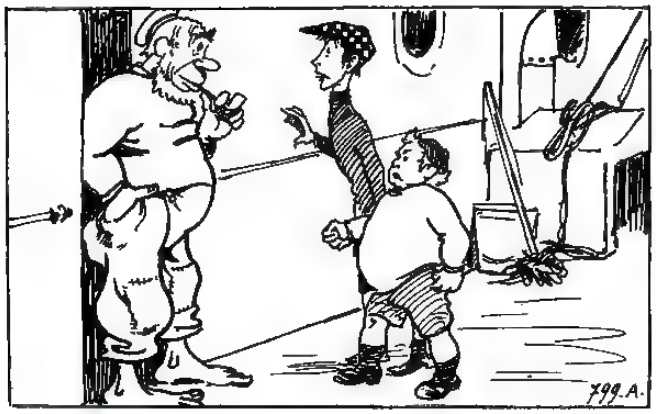

Juist kwam Ouwe Hein daar aan, en de jongens liepen op hem toe, en vroegen:
"Zeg, Hein, weet jij ook, waar we heen gaan?"
"Wel zeker, mejongens", antwoordde de ouwe zeerob dadelijk. "Wees jullie maar blij, hoor! We gaan naar moeder, regelrecht naar Amsterdam terug!"
"W-a-a-a-a-t?" riepen Bulletje en Boonestaak vol afschuw. "Naar Amsterdam terug ? Nou al?"
"Nou al?" deed Hein verwonderd. "En we zijn helemaal in Amerika geweest. Is dat nog niet ver genoeg? Me dunkt voor zo'n paar krielaardappelen".

Maar Bulletje en Boonestaak waren het niet met hun oude vriend eens. Naar Amsterdam terug? Nou al? Hun hele gezicht was één en al teleurstelling. Jakkes! Nou al naar huis? En ze waren nog maar amper weg! En de reis zou nog al heel lang duren!... Nee, dat hadden ze zich heel anders voorgesteld! En ze hadden de bokkenpruik op, en mopperden, dat hun ook alles moest tegenvallen, en dat het gemeen was en akelig en naar, en dat ze net zo lief thuis gebleven waren, als ze geweten hadden, dat het zo'n prutsreisje worden zou!

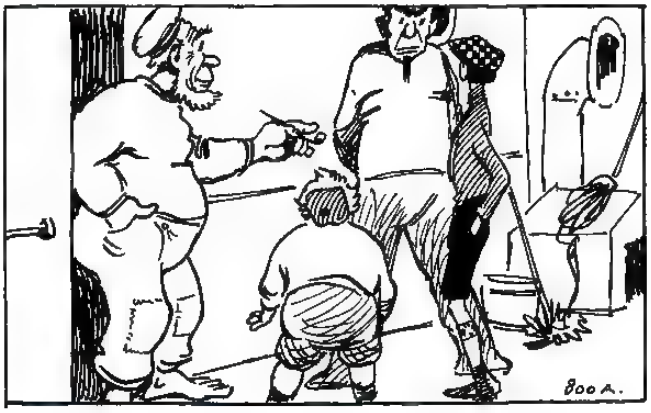

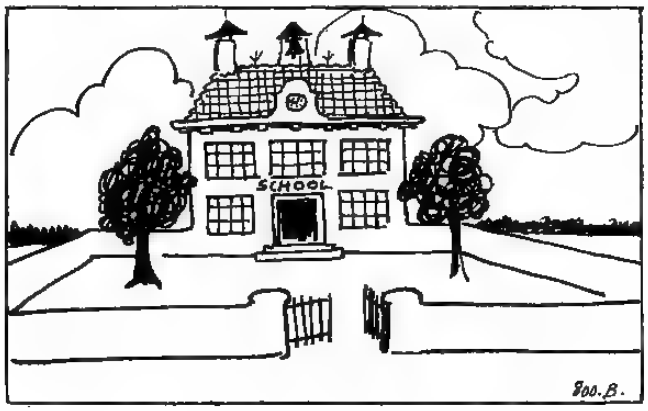

De bootsman kwam van het voorschip en hij zag de zwarte gezichten van de twee vrienden, en vroeg:
"Waarom kijken jullie zo zuur? Per ongeluk uit de azijnfles van de kok gedronken?"
Maar de jongens hadden geen smaak in aardigheden, en Bulletje mopperde:
"Nog al wat lekkers, om nou alweer naar Amsterdam terug te moeten!"
"Amsterdam?" vroeg de bootsman verwonderd, maar toen hij een knipoogje kreeg van Ouwe Hein, ging hij verder: "Nou, en wat zou dat?"

"Nou, dan is de reis toch afgelopen!" riep Boonestaak wanhopig.
"Kunnen jullie weer lekker naar school", zei de bootsman plagend. "Fijn! Krijg je weer les van een echte meester, alle dag vijf uren!"
Boonestaak keek hem donker aan. Toen zei hij:
"Ja, dat is wel fijn, om weer les te krijgen van een knappe meester. Zo een, zie je, die wat weet!"
"Wat?" schreeuwde de bootsman. "Durf jij je scheepsmeester te beledigen?" En het eindje teertouw vloog uit zijn broekzak...

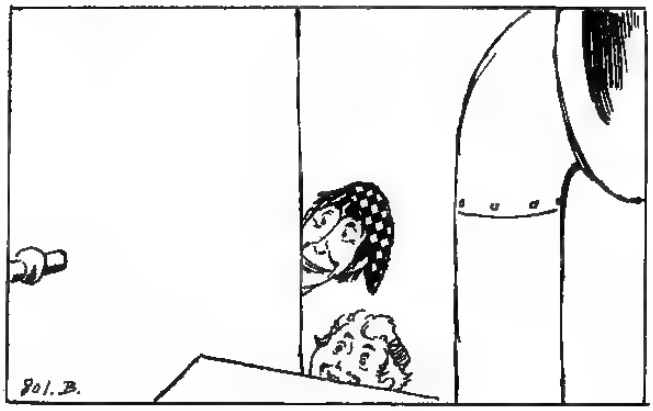

Maar Boonestaak wachtte niet af, dat de bootsman hem grijpen zou. Hij sprong haastig weg, en ging achter de hut om het hoekje staan kijken. De bootsman zwaaide met zijn eindje touw, en vroeg aan Bulletje: "Vind jij soms ook, dat ik niet knap genoeg ben om jullie meester te zijn?"
"O, bootsman", zei Bulletje met een schijnheilig gezicht. "Hoe kan u nou zoiets van me denken?"
Maar hij moest er een beetje bij lachen, en toen bulderde die barse man:
"Ik geloof warempel, dat dit dikke kereltje me staat te belatafelen? Wat denk jij ervan, Hein?"
Hein trok een twijfelend gezicht, en zei:
"Ik ben er niet zeker van, dat hij niet gelachen heeft, bootsman".
"Zie je wel!" raasde de boze meester. "Hier jij galgenaas, over de knie!"
En hij strekte zijn hand uit om Bulletje te grijpen, maar hij greep in de lucht, want Bulletje was al weggesprongen, en stond bij zijn vriend Boonestaak om het hoekje te kijken.

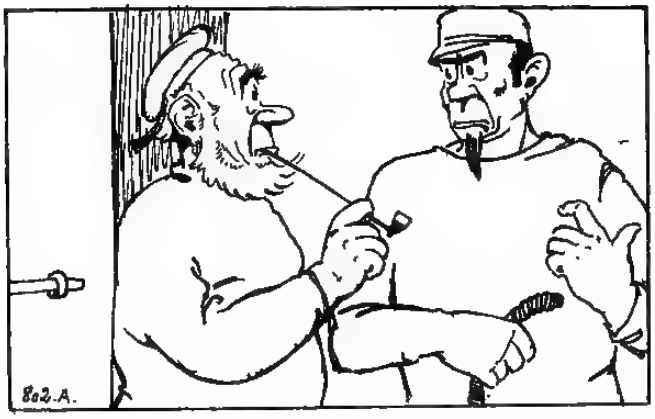

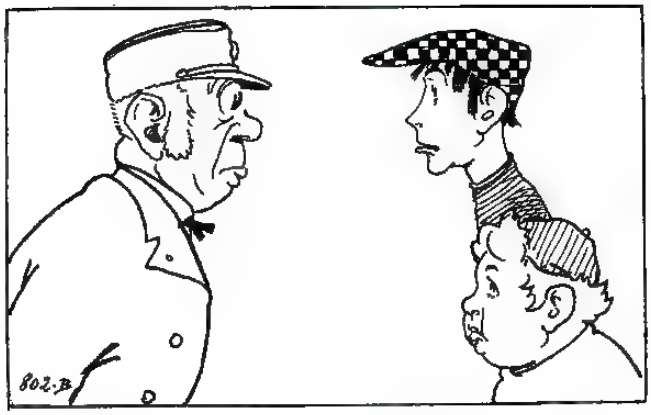

Verdrietig schudde de bootsman het hoofd tegen Ouwe Hein, en mopperde:
"Die gladakkers ontlopen altijd hun gerechte straf, Hein. Het loopt verkeerd met de wereld, jong!"
Ouwe Hein was er ook bang voor. Toen knipoogden die twee eens tegen elkaar en gingen glimlachend en tevreden weer naar hun werk terug.
Maar Bulletje en Boonestaak waren helemaal niet tevreden! Het denkbeeld, dat ze eigenlijk al onderweg waren naar huis, stemde hen triestig.
"Nou al naar huis", bromde Boonestaak. "Bah wat een kinderachtig reisje! As ik dat geweten had, was ik net zo lief thuis gebleven".
En ook Bulletje schimpte:
" 't Is de moeite!"
Juist kwam de stuurman uit de hut, en Bulletje klampte hem aan en vroeg:
"Vader... is 't nou heus waar, dat we onderweg zijn naar Amsterdam?"
De stuurman keek de jongens strak aan, en het duurde een heel poosje eer hij wat zei.

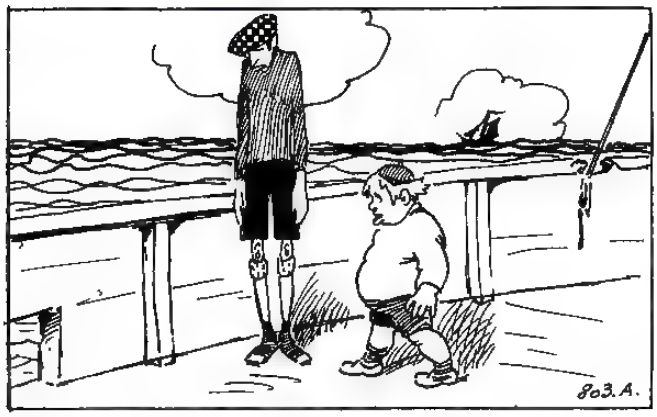

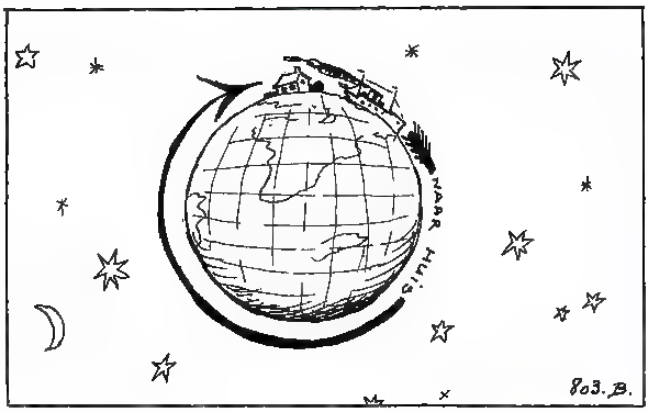

Eindelijk vroeg hij:
"Vinden jullie het zo'n verschrikkelijke ramp om je moeder weer terug te zien?"
Bulletje en Boonestaak keken een beetje beschaamd voor zich. Nee... zo hadden ze 't natuurlijk niet bedoeld! Hun moeder zouden ze wàt graag terug zien, dat sprak vanzelf. Maar ze vonden het verschrikkelijk jammer, dat de reis al afgelopen was! Ze hadden gehoopt, dat ze de hele wereld over zouden zwerven, en het viel hun lelijk tegen, dat ze nu al weer onderweg waren naar Amsterdam...
"Ja", zei de stuurman peinzend, "en toch zou je kunnen zeggen, dat we onderweg waren naar Amsterdam".
Wat verwonderd keken de vrienden hem aan.
"Hoe bedoelt u dat?" vroeg Boonestaak.
"Wel, jullie weten toch, dat de aarde rond is, nietwaar?"
Ja, dat wisten ze. De stuurman ging voort:
"Nou, dus hoe je ook vaart, naar het Westen of naar het Oosten, van hieruit kom je altijd in Amsterdam, hè? En nou varen we wel in de verkeerde richting, maar op den duur zullen we toch in Amsterdam komen".

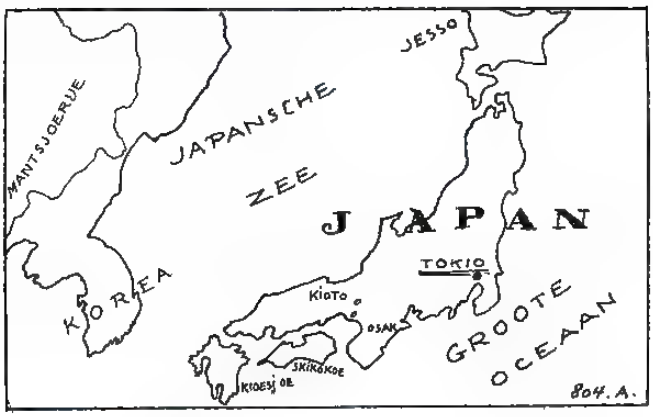

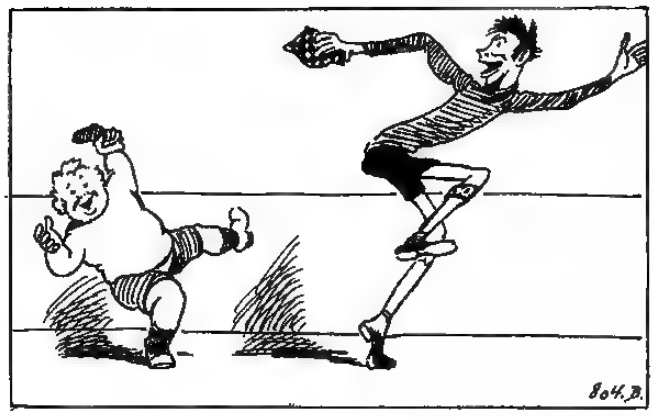

Bulletje en Boonestaak begonnen het te begrijpen. Hun ogen glinsterden.
"Dus", riep Bulletje, "we varen niet naar het Oosten?"
"Nee", vertelde de stuurman. "Op 't ogenblik varen we naar 't Zuiden. Maar later draaien we het Panamakanaal in, en dan varen we naar het Westen, de Grote Oceaan in, net zolang tot we in Japan komen!"
"In Japan?!"
Bulletje en Boonestaak hadden het allebei tegelijk met verrukte stemmen uitgeroepen.

De stuurman knikte met een lachend gezicht. De jongens zwaaiden met hun petten, namen daarop elkaar bij de handen, dansten een wilde indianendans, en riepen maar aldoor:
"Naar Japan!... Naar Japan!... Naar Japan!... Hoera!!"
Bulletjes vader liet hen alleen. En Bulletje en Boonestaak dansten nog een poosje door, tot ze moe waren en lieten zich toen neervallen op een rol touw, en keken elkaar aan en knikten en schuddebolden en klapten in de handen, en konden hun verbazing niet op!

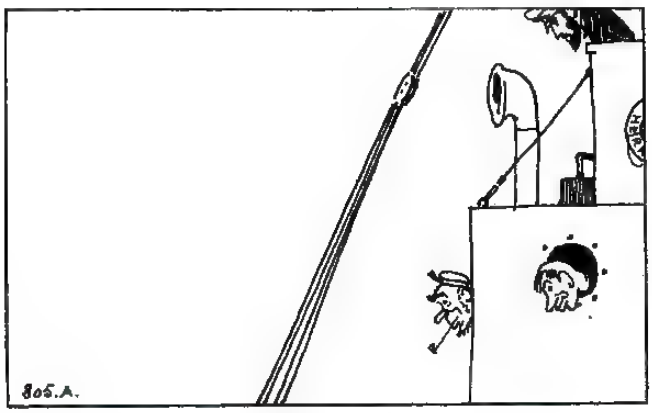

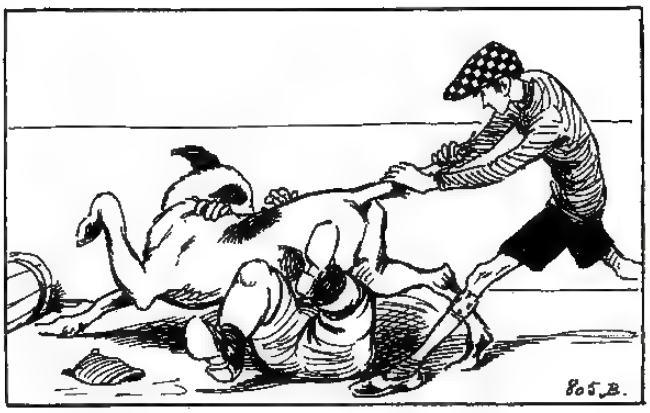

Van louter plezier begonnen Bulletje en Boonestaak ineens achter elkaar aan te rennen, heel het schip rond, gillend en met hun petten zwaaiend. De bemanning keek hen verwonderd aan, en van de brug keken de gezichten van de kapitein, de loods en de stuurman naar de rondhollende kameraden, en de kapitein zei:
"De zeelucht is ze zeker naar d'r hoofd gestegen".
Nero dacht, dat de jongens een spelletje bedoelden, en hij schoot blaffend uit de kombuis op hen af en rende achter hen aan.

"Pas op, Bulletje! Hij wil je weer een stuk uit je broek bijten!" riep Boonestaak, maar Bulletje was niet bang meer voor de grote bek van Nero, en hij stond stil, keerde zich om en viel de hond om de hals. Hij rolde met hem over het dek, en Nero schrok en verweerde zich met bek en poten, en blafte en hapte, maar hij zorgde er wel voor, dat hij zijn kleine aanvaller geen pijn deed. Boonestaak kwam er ook bij en greep Nero bij zijn staart, maar toen werd het hem te kras; hij rukte zich los en schoot tussen de jongens vandaan.

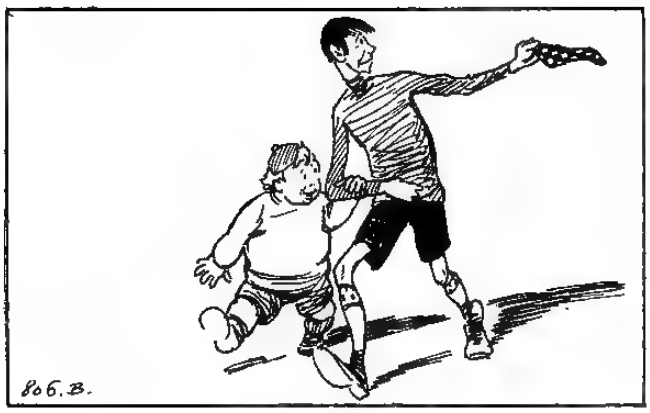

Die rolden door de schok tegen elkaar aan en hun hoofden botsten vrij onzacht tegeneen.
"Au!" riepen ze allebei tegelijk, en ook tegelijk voegden ze er bij: "Kijk uit wat je doet!"
En omdat ze het allebei zo mooi tegelijk riepen, moesten ze er ook om lachen en zaten daar als mallen over hun hoofden te wrijven, en tegen elkaar te grinniken. En Boonestaak zei zachtjes:
"Naar Japan, Bulletje! Naar Japan!"
"Naar Japan, herhaalde Bulletje. "Reuze!"
Toen stapten zij naast elkaar, bedaard en deftig over het dek, arm in arm, en Boonestaak zei tot een denkbeeldige voorbijganger:
"Ja, meneer hier ziet u twee jongens, die op reis zijn naar Japan!... Wat zegt u?... Wilt u het niet geloven?... Ja, meneer, toch is het zo, en trekt u nou maar niet zo'n gek gezicht, want jongens, die op reis zijn naar Japan, nou, die laten zich niet voor 't lapje houen. U kunt een klap voor uw toet krijgen, als u ons uitlacht!"
"O zo!" voegde Bulletje er grimmig achter. Maar de denkbeeldige voorbijganger antwoordde niet.

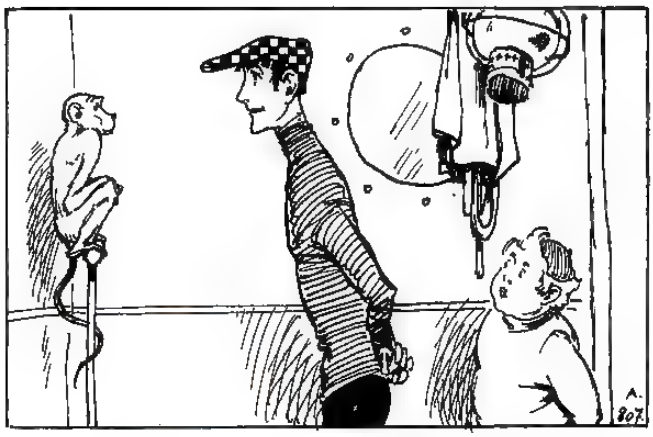

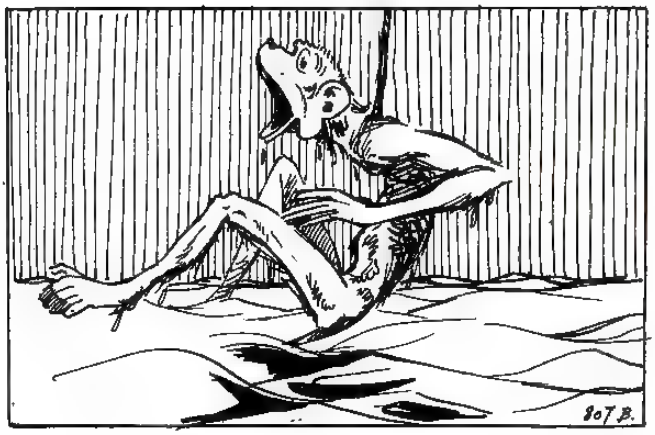

In de buurt van de hut dachten ze ineens aan Japie, hun aapje, en ze liepen naar binnen, om eens nader kennis te maken.
Japie zat rustig op zijn stokje en keek met zijn kleine duveltjesogen naar de binnentredenden, en kroop wat achteruit, net of hij hen niet vertrouwde. Boonestaak ging naar hem toe, bleef vlak voor hem staan en zei:
"Japie m'n apie, hier zie je nou je meester vóór je. Kijk ons nou maar 'ns goed aan, en hou je klaar om al onze bevelen zonder praatjes uit te voeren".

Bulletje knikte nadrukkelijk met zijn rond hoofd en zei:
"Ja, Japie m'n apie, zo is het. Wees een gehoorzaam diertje, neem een voorbeeld aan ons: wees braaf en altijd zoet, en dan zullen wij goeie vrinden worden!"
"Maar... Japie m'n apie", ging Boonestaak voort met preken, "wee je gebeente, as je ondeugend bent, en ongehoorzaam! Dat kunnen wij niet verkroppen en dan word je gekielhaald, en je krijgt met een eindje teertouw voor je billetjes, Japie m'n apie!"

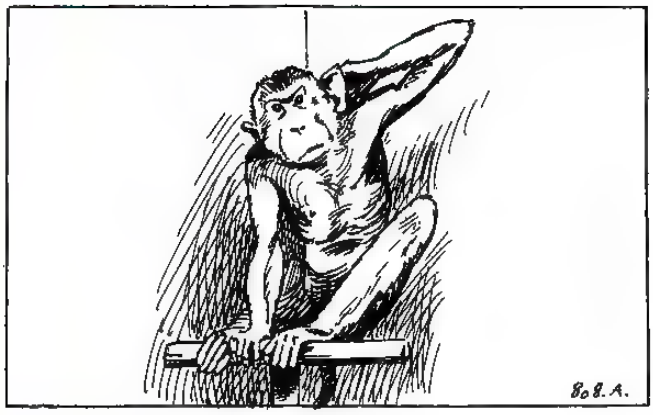

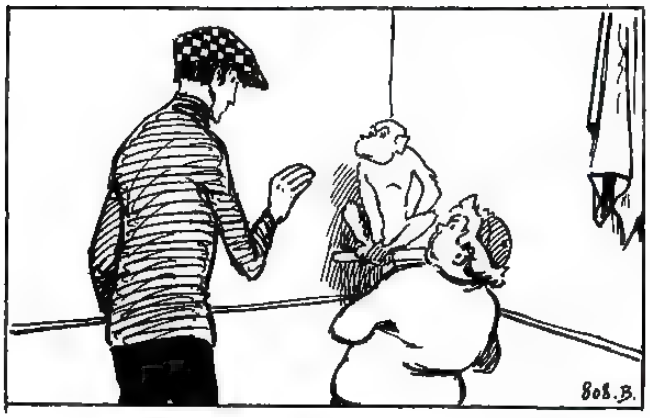

Japie m'n apie zat de twee Brave Hendriken aan te kijken met zijn ondeugende, zwarte knipperende oogjes, en hij krabbelde op zijn kopje, precies alsof hij zeggen wou:
"Nou, die nieuwe bazen van me zijn streng genoeg! Hoe zal ik me die van m'n lijf houen?"
"Jaja", begon Bulletje nog eens. "Nou weet je niet, wat je zeggen moet, hè, want je bent eigenlijk een erg ondeugend beest, Japie m'n apie, maar die streken zullen wij je wel afleren, wacht maar".
En toen zei Boonestaak tegen Bulletje:

"Nou, zeg, doe jij nou maar niet net of je zo'n heilig boontje bent, want dat is-t-er nog al een eindje van af. Nog al een kunst om zo'n klein aapje aan 't schrikken te maken!"
Bulletje was beledigd. Hij bromde:
"Wie is d'r begonnen met 'm de les te lezen, jij of ik?"
"Dat weet ik niet meer", bekende Boonestaak, "maar ik weet wel, dat kleine dikke boefjes niet zo erg over braafheid moeten praten tegen zo'n arm beestje. 't Zou warempel denken, dat je 't meende!"

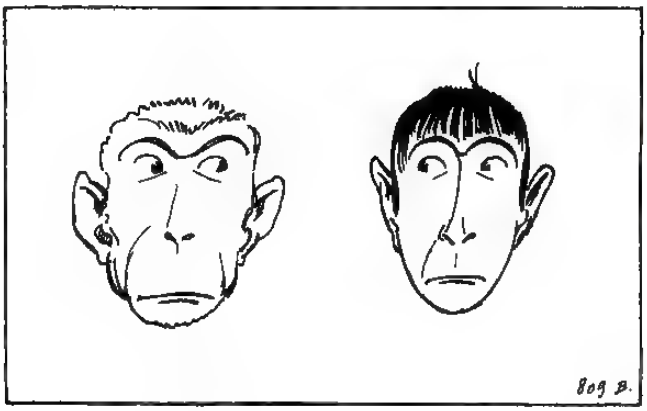

"Kom jij maar hier, hoor", zei Bulletje tegen Japie, "die andere baas van je is niet goed wijs. As je daar te veel naar luistert, komt er niks van je terecht".
Hij stak de handen naar het aapje uit en dat sprong dadelijk op zijn schouder en drukte zich dicht tegen hem aan. Bulletje genoot en koesterde het kleine diertje en streelde het en fluisterde zoete naampjes. Hij was oneindig trots, dat het aapje zo vol vertrouwen bij hem kwam.

Maar Boonestaak toonde zich veel minder tevreden. Hij was jaloers en zei:
"Zeg 'ns, jongetje, nou moet jij je niet verbeelden, dat Japie van jou alleen is. Als je dat denkt, heb je 't mis! Hij is net zo goed van mij as van jou. En nou geef je 'm dadelijk hier, dat ik er ook 'ns mee spelen kan!"
"Ach, jongen, ga weg", zei Bulletje. "Ik heb 'm net! Wacht jij nog maar een half uurtje. Al lijk jij nou op 'm, daarom hoef je nog niet zo op te scheppen!"

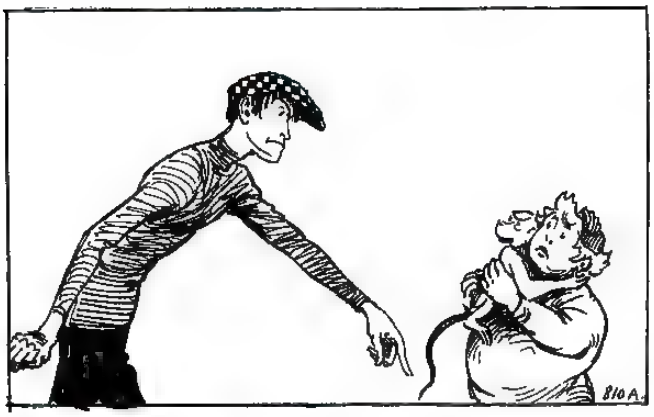

Zo'n behandeling kon Boonestaak zich onmogelijk laten welgevallen, en hij zei dan ook heel beslist:
"En nou geef je Japie dadelijk hier, en anders zal je eens wat zien!"
"Nou, ik wil best 'ns wat zien", zei Bulletje aanmoedigend. "As 't maar wat anders is as dat nijdassengezicht van jou!"
Boonestaak dwong zich met grote moeite tot kalmte en riep op bevelende toon:
"Japie!... Kom hier!... Kom bij de baas, Japie!"
Maar Japie bleef waar hij was : in de koesterende armen van Bulletje, die hem aaide. Ja, hij drukte zich nog dichter tegen hem aan, omdat hij de stem van Boonestaak niet vertrouwde.
"Jij bent, geloof ik, een echte dierentemmer", zei Bulletje bewonderend. "Waar heb je dat toch zo goed geleerd, Boonestaak?"
Boonestaak had er nou genoeg van. Japie was net zo goed van hem als van Bulletje, en hij wou en zou de aap nou ook 'ns hebben. Niet goedschiks, dan maar kwaadschiks!...

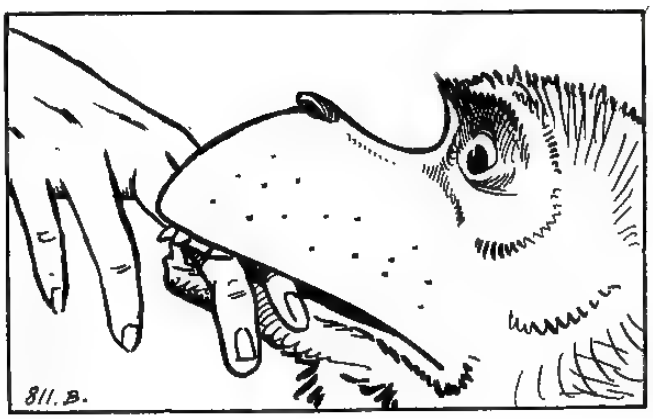

Hij sprong op Bulletje toe en pakte Japie om zijn lijfje.
"Los!" schreeuwde hij. "Nou moet ik hem hebben!"
Maar Bulletje liet niet los. Hij hield het aapje juist stijver vast en riep boos:
"Blijf-er-af, dwarskop! Jij moet altijd je zin hebben! Laat los! Ik heb 'm net!..."
En Boonestaak wou niet loslaten, en trok aan Japie en Bulletje trok ook aan Japie, en Japie had er helemaal geen trek in om zich zo te laten behandelen. Op geen stukken na!
Hij piepte van woede en benauwdheid, en plotseling boog hij zich voorover en beet in Boonestaaks vingers, en toen die met een schreeuw losliet en achteruit sprong, krabde Japie Bulletje 'ns flink over zijn dikke wang. En Bulletje gaf ook een schreeuw en sprong ook achteruit, en Japie had er een flauw vermoeden van, dat zijn gedrag door zijn nieuwe meesters niet goedgekeurd werd. Dus nam hij een vervaarlijke sprong en verdween in een kooi, waar hij in een donker hoekje wegkroop, en angstig de komende dingen afwachtte.

Boonestaak stond te springen en op zijn vinger te zuigen, waar het bloed tappelings uitliep. En Bulletje wreef zich met een erg pijnlijk gezicht over zijn wang en keek dan onthutst naar het bloed, dat ook zijn vingers kleurde. En ze keken naar mekaar met ogen, waar een tijger trots op geweest zou zijn.
"Nou, heb je nou je zin?" informeerde Bulletje nijdig. "Lekker, hij heeft je tenminste flink in je vingers gebeten! Net goed!"
"En jou heeft ie fijn een haal over je lelijke gezicht gegeven!" triomfeerde Boonestaak. "Heerlijk... Lekker... Net goed!..."
Bulletje kwam een stapje dichterbij.
"Zei je daar niet: lelijke gezicht?" vroeg hij dreigend.
"Dat kan best", gaf Boonestaak toe. "As ik 't jouwe bedoelde, zal het vast wel zo zijn!"
Bulletje kookte, en Boonestaak was even woedend. Ze stonden op het punt om elkaar in de haren te vliegen. Toen kwam de kapitein binnen.

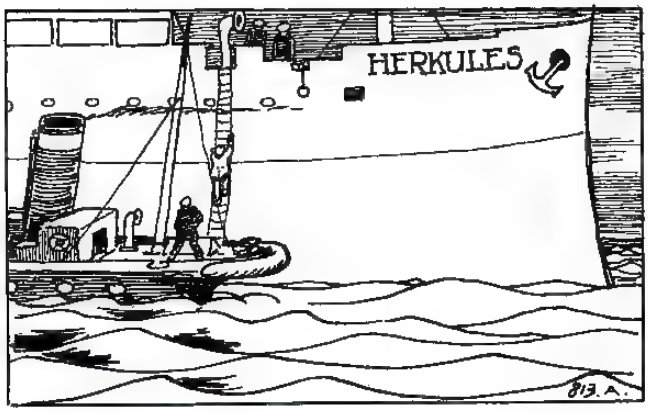

"Ziezo", zei Boonestaaks vader. "De loods is weer van boord, we zijn gelukkig in volle zee".
Toen zag hij het bloed aan Boonestaaks handen en hij vroeg:
"Wat is hier gebeurd? Zijn jullie weer aan 't bakkeleien geweest?"
Boonestaak wou gauw beginnen:
"Nee, vader... Bulle..."
Maar Bulletje viel hem in de rede:
"Niewaar... Boone..."
"Zwijgen!" riep de kapitein bars". Niet door mekaar praten! Natuurlijk, hè... mekaar de schuld geven, zoals gewoonlijk... Bulletje vertel op. En precies de waarheid, hoor, anders zal ik jullie weten te vinden!"
Bulletje vertelde nu precies wat er gebeurd was en wreef onderwijl telkens het bloed van zijn gehavende wang. En Boonestaak zoog op zijn vinger en luisterde nauwlettend of Bulletje hem niet te veel schuld gaf. Maar daar had hij geen klagen over: er werd verteld wat er gebeurd was, zonder leugens.

Toen het verhaal uit was, keek de kapitein erg donker. Hij schudde het hoofd en bromde:
"Ik weet waarachtig niet wat ik met jullie moet aanvangen! Jullie zijn onverbeterlijke kemphanen en ruziezoekers. Nou hebben we om jullie een plezier te doen, een aapje voor je gekocht, en de eerste de beste gelegenheid grijp jullie aan, om daar ook al weer ruzie over te maken... 't Is gewoonweg schandalig! Maar dat gaat zo niet, hoor!... Waar is Japie?"
Hij keek de hut rond maar Japie was niet te zien.
"Wat gaat u doen, vader?" vroeg Boonestaak ongerust.

"Ik ga Japie naar de koksmaat brengen", deelde de kapitein mee. "En daar zal die blijven tot jullie afgeleerd hebben om ruzie te zoeken. Dat beestje zou onder jullie toezicht al te veel te lijden hebben en dat wil ik niet!"
En toen Bulletje en Boonestaak aan 't smeken en beterschap beloven! Ze zouden nooit geen ruzie meer maken, heus niet, en stilletjes met Japie spelen, en Boonestaak zei, dat Bulletje er gerust de baas over mocht zijn, en Bulletje zei:
"Da's goed!"

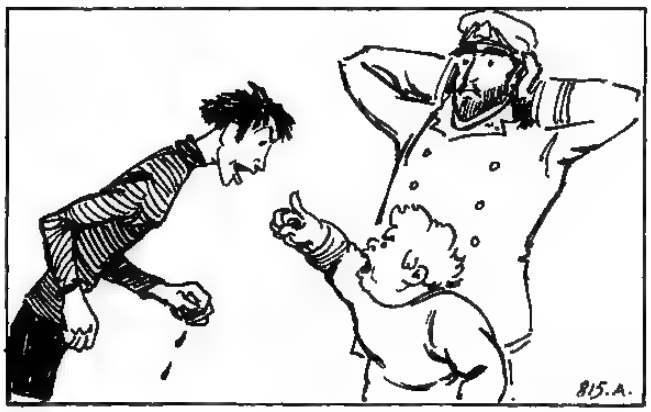

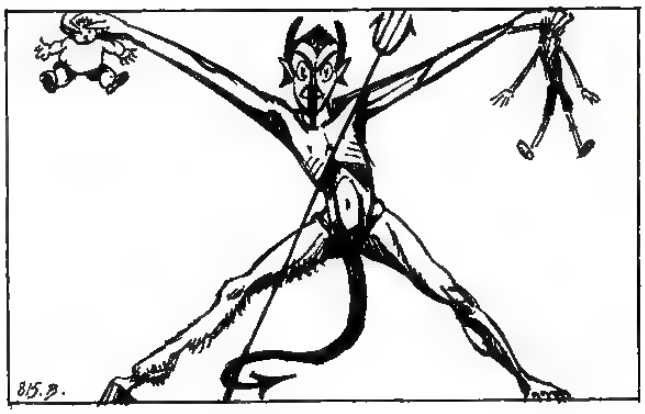

"Nou ja", riep Boonestaak toen gauw, "niet helemaal de baas natuurlijk!"
"En je zei daarnet van wel!" riep Bulletje ertegen in. "Jij belooft altijd dingen, die je toch niet doet".
"Ja, dat zou jij wel willen, hè!" raasde Boonestaak. "Jij alles over Japie te zeggen, en ik helemaal niks! Nee, mannetje, dat zal je niet glad zitten!"
De kapitein hield zijn handen voor zijn oren en hij riep: "Zeg! Is 't nou haast uit? Monden dicht!"
En toen de jongens verschrikt zwegen, zei hij:

"Jullie lijkt wel van de duivel bezeten vandaag! Net beloven ze me, dat ze vrede zullen houen, en meteen beginnen ze van voren af aan! Zo iets heb ik van m'n leven nog niet meegemaakt!"
Bulletje en Boonestaak keken mekaar beschaamd aan. De kapitein had wel gelijk! Het leek wel of ze niet anders meer konden. Gewoonlijk hadden ze daar zo geen erg in, maar nu schaamden ze zich toch wel heel diep voor hun ruziezoekersmanieren...

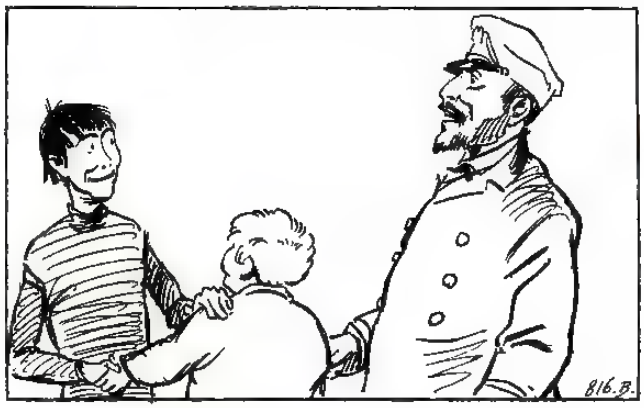

" 't Is allemaal mijn schuld", zei Boonestaak toen royaal. "Ik ben begonnen. Bulletje had gelijk!"
"Nou", aarzelde Bulletje. "Mijn schuld was 't ook wel een beetje. Want ik plaagde Boonestaak".
Maar Boonestaak had zich nu eenmaal voorgenomen om schuldig te zijn en dus zei hij:
"Nietwaar! 't Was mijn schuld. Helemaal mijn schuld!"
"Mijn schuld ook!" hield Bulletje koppig vol, en toen riep Boonestaak meteen wanhopige zucht:
"Nou ziet u zelf 'ns, vader, hoe moeilijk 't is om met dat dikke kereltje vrede te houden!"
"Omdat jij altijd alles beter wil weten", verdedigde Bulletje zich op heftige toon.
En toen zagen de jongens het gezicht van de kapitein krampachtig vertrekken, om niet te laten zien, dat het lachte, en ze begrepen, dat ze zowaar weer bezig waren te kibbelen! 't Was eigenlijk wel erg komisch, en alle drie schoten ze in de lach, en Boonestaak verklaarde:
"Ja, maar, ziet u, vader... we menen het zo erg niet!"

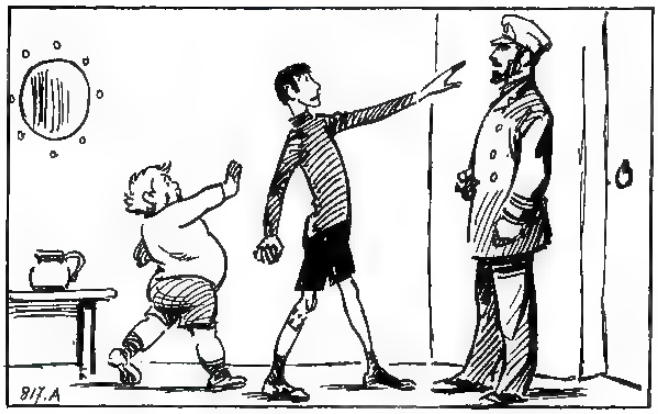

"Nou, weet je wat", besloot de kapitein, "ik zal het nog eenmaal aanzien. Maar ik bezweer jullie, dat het voor het laatst is. Zodra jullie weer ruzie krijgen over Japie, is 't uit, en gaat ie naar de koksmaat, en dan is ie niet meer van jullie. Je moet met een aap zacht omgaan, anders wordt ie vals, en niemand heeft er wat anders dan last en narigheid van. Denk daar nou om".
Bulletje en Boonestaak beloofden plechtig, dat ze er om zouden denken, en ze meenden het eerlijk.
Net toen de kapitein omkeek, zag hij het slimme gezichtje van Japie om de hoek van een kooideurtje gluren.
"Kijk", zei hij, "daar zit de smiecht! Kom er maar uit, Japie, de oorlog is afgelopen. De eeuwige vrede is getekend!"
Hij haalde het aapje uit de kooi, en dat verzette zich niet, maar keek wel erg schuw naar de twee gewonden, blijkbaar niet op zijn gemak over de straf voor zijn bloedige daden.

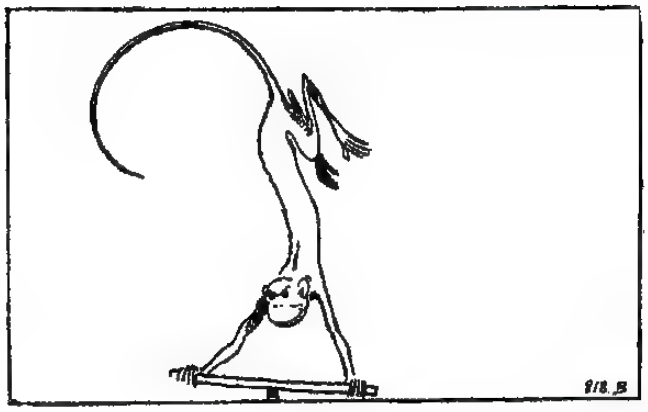

Maar Japie was spoedig gerustgesteld. De jongens toonden zich niet wraakzuchtig. Integendeel: ze deden al hun best om weer bij de aap in de gunst te komen en hem te doen vergeten, dat ze ooit ruzie gehad hadden. Ze gaven hem apenootjes en stukjes vijg, die de kapitein hun gewezen had in een lade naast de kooi. En toen hij zijn buikje dik en rond gegeten had, duikelde hij, om zijn dankbaarheid te tonen, netjes driemaal over zijn kop op de tafel. Dat vonden Bulletje en Boonestaak zo komisch, dat ze het uitschaterden.

Japie m'n apie was blij met zijn succes en duikelde nog eens en nog eens, en nu was alle leed en alle onenigheid voorgoed vergeten, en Japie werd opgenomen in de vriendschapsbond van de kameraden. Bulletje zei:
"Het driemanschap Bulletje, Boonestaak en Japie m'n apie!... Dat kan goed worden... Wat zullen die Japanners opkijken, als zij zo iets aan land zien stappen!"
En het driemanschap verheugde zich al bij voorbaat op de verwondering van de Japanners... ten minste twee van de drie!...

Toen de jongens, na nog een poosje met Japie gespeeld te hebben, weer aan dek kwamen, was de zon al aan 't ondergaan. Er was nergens meer land te zien. Ze waren weer in volle zee, en nu eerst voelden ze goed hoe fijn het toch op dat grote, grote water was!... Zeker, de velden van de prairie waren ook ruim en groot, maar zo heerlijk als op zee was het daar toch niet. Hoe het kwam, wisten ze niet precies uit te leggen, maar dat eeuwig bewegende water, en die kolossale cirkel van de horizon op zee, dat was het fijnste wat ze bedenken konden...

En hoe mooi ging de zon onder!... Net een grote, gouden bal, gloeiend geel-rood, die langzaam naar het water zakte uit een lucht, die wel van enkel paarlemoer, en zilver en goud leek. Onze twee luidruchtige kameraden werden er stil van, en stonden maar bij de verschansing en keken naar die prachtige zonsondergang, en zwegen... En de 'Herkules' gleed zo zachtjes door het glinsterende water... En eindelijk moest Bulletje zijn verkropte gemoed lucht geven, en zuchtte:
"Hè, Boonestaak, wat is dat prachtig!"...

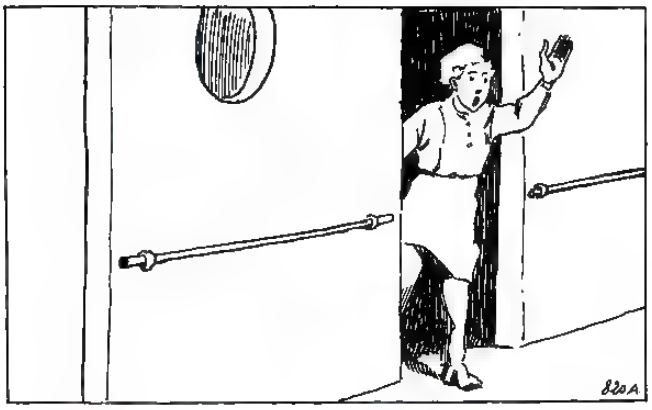

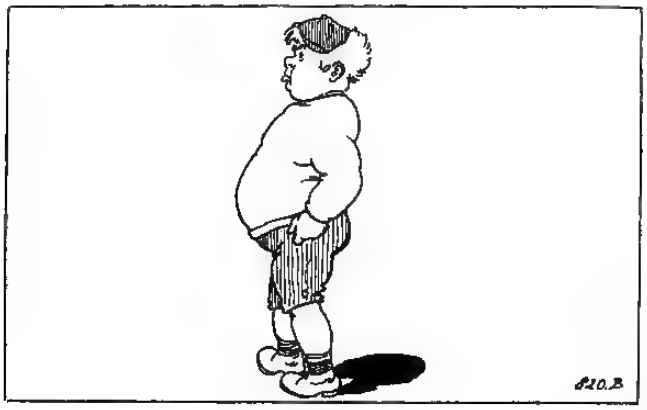

Niet lang daarna kwam de koksmaat hen roepen om te eten: het was tijd voor het avondmaal en dan voor de kooi.
" 't Kalkhoofd heeft altijd van die rare boodschappen", bromde Bulletje. "Naar kooi? Nou al?"
"Rare boodschappen?" lachte de koksmaat. "En ik vraag of je komt eten!"
"Ja, dat is wel een beetje een àardige boodschap", zei Bulletje, "maar daar had je 't dan ook bij moeten laten".

"Let er maar niet op, Kalkhoofd", ried Boonestaak. "Bij Bulletje is het toch nooit goed. Dat is het ergste ontevreden dikke jongetje, dat er op twee benen rondloopt!"
"En jij", riep Bulletje, en zocht gauw naar een allerverschrikkelijkste belediging, maar hij vond niets en zweeg. Boonestaak moedigde hem aan:
"Nou?... en ik?"...
"Jij niks", zei Bulletje met een braaf gezicht. "Als jij je belofte vergeten bent... ik niet, as je dat maar weet!"

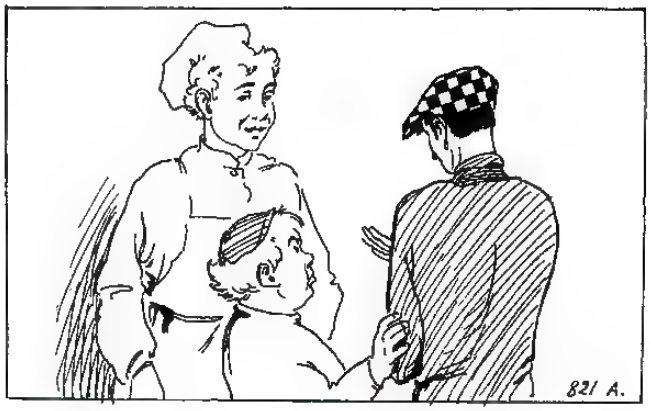

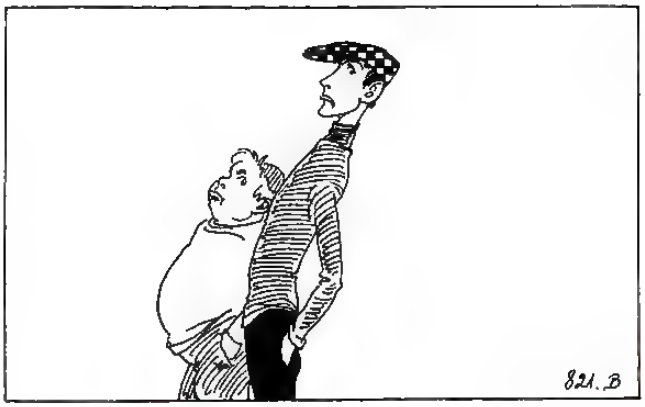

De koksmaat vroeg dadelijk:
"Welke belofte?"
Bulletje en Boonestaak keken elkaar aan.
"Hij mag 't niet weten, hè?" vroeg Boonestaak.
"Nee, nee!" antwoordde Bulletje met een ernstig en verschrikt gezicht. "Kan je begrijpen! Veel te jong voor zo iets! Hij moest er 'ns wat van krijgen!"
"Je hebt gelijk", gaf Boonestaak gewichtig toe. "We kunnen het niet op ons geweten nemen... Nou, Kalkhooffie, ga je mee naar de hut?"

De koksmaat lachte om die kwibussen, en zei, dat ie blij was, omdat zij nog dezelfde malle driedekkers waren als toen ze van boord gingen. Bulletje en Boonestaak gingen op die twijfelachtige titel niet nader in. Ze hadden een geheim voor 't Kalkhoofd, en wie een geheim heeft, is bedaard en doet deftig.
De koksmaat zag toen, dat de vrienden gewond waren, en vroeg medelijdend:
"Slaags geweest?" Boonestaak haalde de schouders op en wees naar zijn voorhoofd. En beiden zwegen ze.

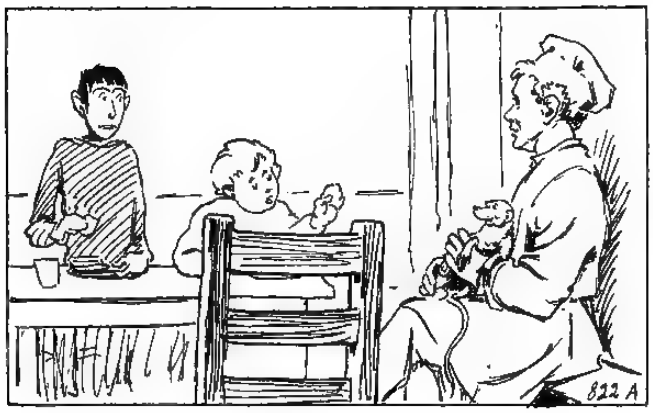

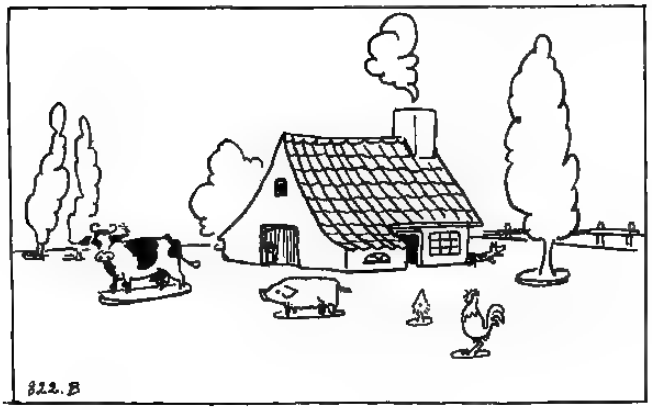

Terwijl de jongens hun avondeten aten, zat de koksmaat erbij met Japie op zijn schoot.
"We hebben 'm een beetje verdoopt", vertelde Boonestaak. "Hij heet nou: Japie m'n apie. Aardig hè?"
"O", zei 't Kalkhoofd zo langs zijn neus weg. "Heeft ie jullie daarom gebeten en gekrabd?"
"Japie m'n apie ons gebeten en gekrabd?" vroeg Bulletje onnozel. "Begrijp jij, hoe het Kalkhoofd bij die onzin komt, Boonestaak?"
"Nee", beweerde Boonestaak. "Ik ben niet bijzonder stom, ik kan heel wat begrijpen. Maar daar kan ik met mijn haakje niet bij".
De koksmaat grinnikte, en de jongens vonden, dat ie een weerzinwekkend gezicht had, als ie grinnikte. Tenminste dat beweerden ze.
"Laten we d'r dan maar niet meer over praten", zei 't Kalkhoofd royaal. "Vertellen jullie liever eens wat van de logeerpartij op dat boerderijtje daar in het Westen!"
"Boerderijtje!"... De jongens bliezen van verontwaardiging.

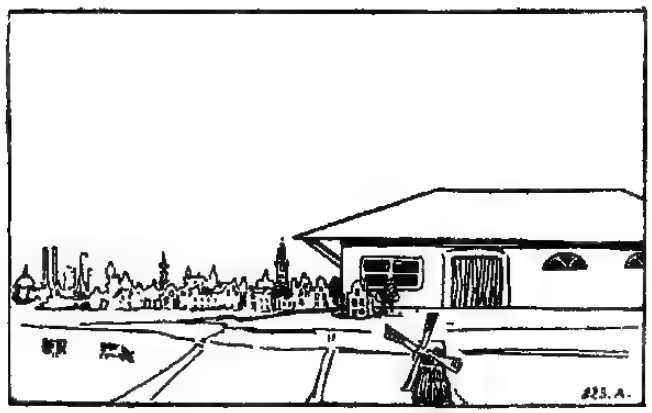

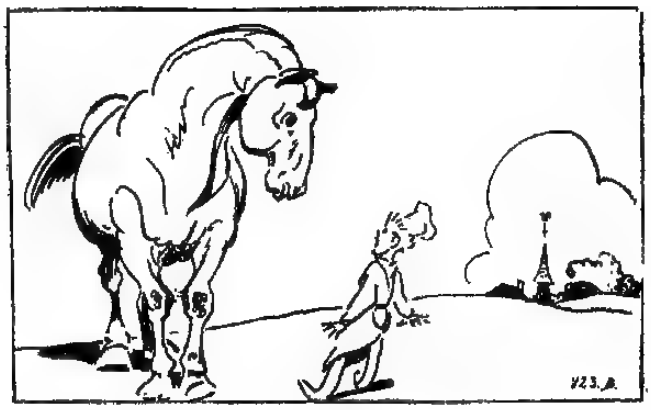

"Boerderijtje!" riep Bulletje, en zijn stem sloeg over van nijd. "Moet je zo'n dooie pannenkrabber horen!... Boerderijtje!... Een farm waar je heel Amsterdam opgevouwen in opbergen kan!"
"As je 't maar klein genoeg opvouwt natuurlijk", veronderstelde het Kalkhoofd.
"Nee, suffie", verklaarde Boonestaak. "Je hoeft 't helemaal niet op te vouwen, dan verdwijnt 't er nog in as een broodje van drie pond in Bulletjes maag!"
"Hè, wat aardig!" smaalde Bulletje, kauwend.
"Nee, zonder dollen", zei Boonestaak verzoenend, "de farm was reusachtig groot. Zulke boerderijen zie je in Holland vast niet, daar heeft Bulletje gelijk in. En, Kalkhooffie, wij hebben paardrijden geleerd. Kan jij paardrijden?"
"Nou, dat weet ik niet", bekende de koksmaat eerlijk. "Ik heb 't nooit geprobeerd!"
Bulletje keek Boonestaak aan en vroeg:
"Zullen we 'm maar niks meer vertellen?"
De koksmaat keek berouwvol en beloofde, dat hij zulke malle dingen niet meer zou zeggen.

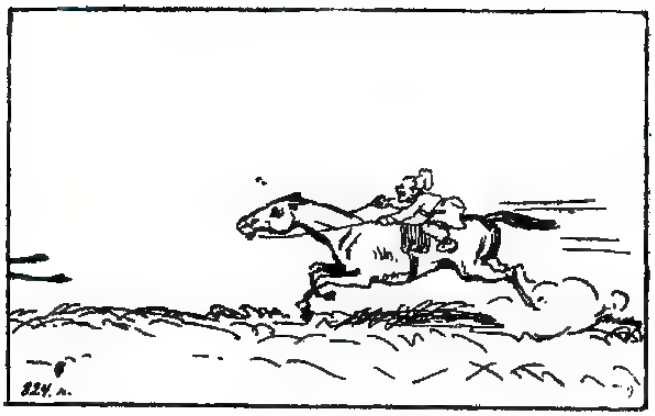

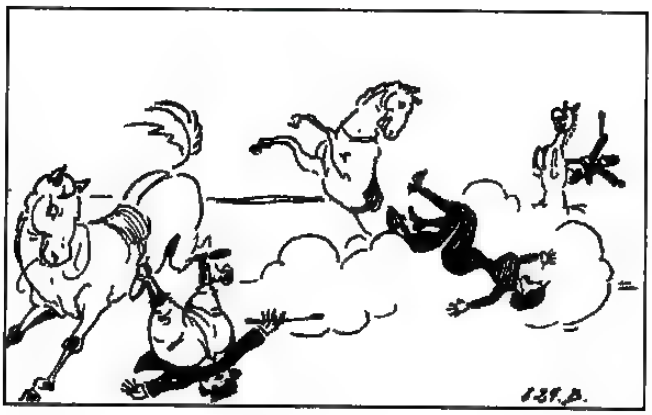

Nou, op die voorwaarde zouden Bulletje en Boonestaak voor deze keer dan maar eens genadig zijn en de koksmaat toch nog iets vertellen over het leven op een farm in het Verre Westen.
De koksmaat luisterde aandachtig. Dat leven van die cowboys en zo vond hij machtig interessant. Hij zou zelf ook wel eens zo op een paard achter die koeien aan willen vliegen!
"O, ja, jòh, dàt is fijn!" riep Bulletje geestdriftig. "Paardrijden is 't fijnste van heel de wereld!"
"En de zee dan?" vroeg de koksmaat.

Bulletje en Boonestaak dachten diep na. Ja... de zee was ook fijn, maar ze geloofden toch, dat paardrijden eigenlijk nog een heel klein beetje fijner was. En 't was moeilijk om te leren ook. Je had lui, die leerden 't nooit, zie je, dat had Ned zelf gezegd. Maar zij hadden 't wondergauw te pakken gehad!
"Zou ik 't leren, denk je?" vroeg 't Kalkhoofd nederig. Bulletje en Boonestaak keken hem onderzoekend aan, knikten toen, en zeiden, dat ze wel geloofden, dat hij een beetje aanleg had...

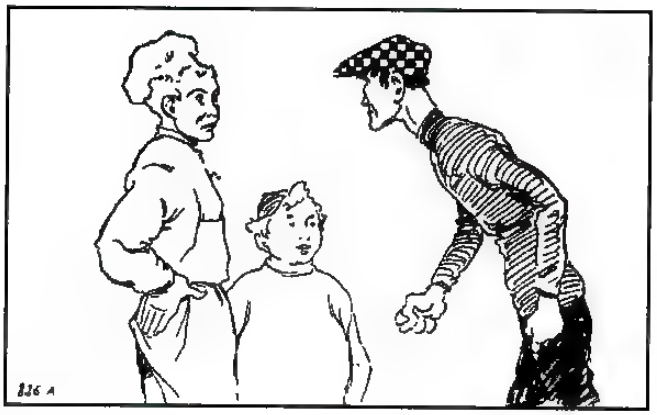

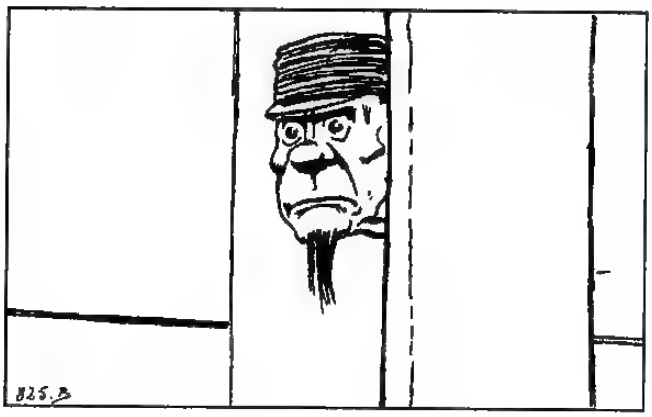

Het was aandoenlijk, te zien hoe dankbaar de koksmaat was voor de goede mening van Bulletje en Boonestaak omtrent zijn aanleg tot ruiter. Zó dankbaar toonde hij zich, dat Bulletje wantrouwig werd en zei:
"Ik geloof vast, dat deze brutale meelmuis ons voor de gek zit te houden met zijn schijnheilig gezicht!"
Boonestaak keek de misdadiger onderzoekend aan en maakte zich gereed duchtig tegen hem uit te varen. 't Kalkhoofd glimlachte dan ook werkelijk verdacht!

Maar het kwam deze keer niet tot een botsing, want de deur ging open en de bootsman kwam binnen.
"Jullie gaan nou zeker onder de wol, hè?" zei de strenge opvoeder. "Denkt er om: morgen beginnen de lessen weer. Ik brand gewoon van verlangen om m'n geleerdheid kwijt te raken, en weer te beginnen fatsoenlijke, knappe en brave mensen van jullie te maken!"
Bulletje en Boonestaak keken een beetje sip: zij voelden niet veel voor de schoolmeesterij!...

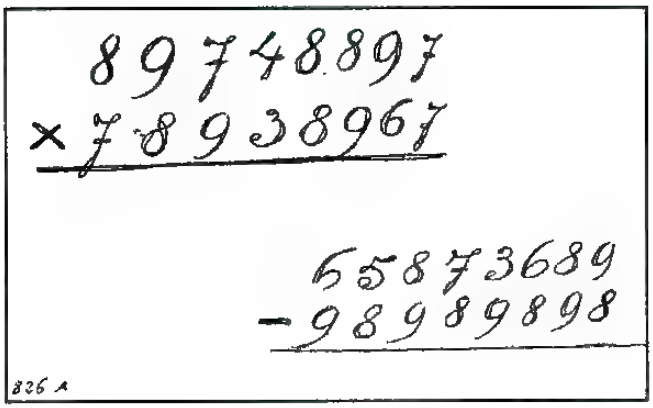

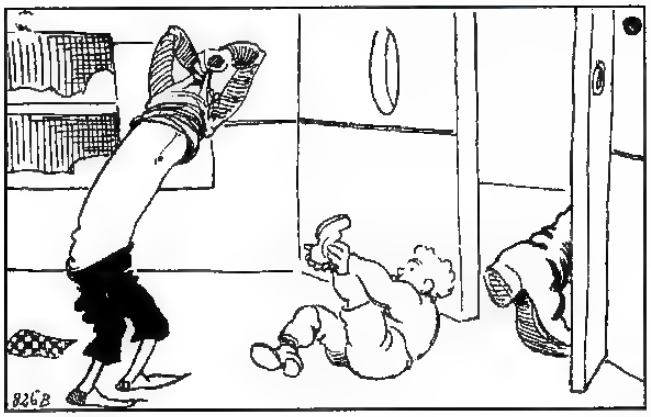

"Zouen we nog niet liever een paar dagen wachten, bootsman?" vroeg Bulletje met een ongelukkig gezicht. "We zijn nog zo moe van de reis en zo!"
"O ja", zuchtte Boonestaak, "ik ben gewoon doodop van die nare reis".
"Dan dadelijk onder de wol", beval de bootsman, "en proberen om zes kwartier in een uur te slapen. Dan ben je morgen helemaal opgeknapt. Ik heb een stelletje sommen voor jullie klaar, mejongens... om te zoenen!"
Bulletje en Boonestaak begrepen, dat er weinig aan te veranderen was; zij kenden de stijfhoofdigheid van de bootsman en rekenden op geen genade. Hij ging de deur uit, en de vrienden kleedden zich triestig uit. In eens vroeg Bulletje:
"Zeg, Kalkhoofd, mag Japie m'n apie bij mij slapen?"
Boonestaak keek op en maakte zich klaar om te protesteren. Maar 't was niet nodig, want de koksmaat antwoordde:
"Nee, Japie heeft een eigen bedje, en daar moet-ie in slapen".

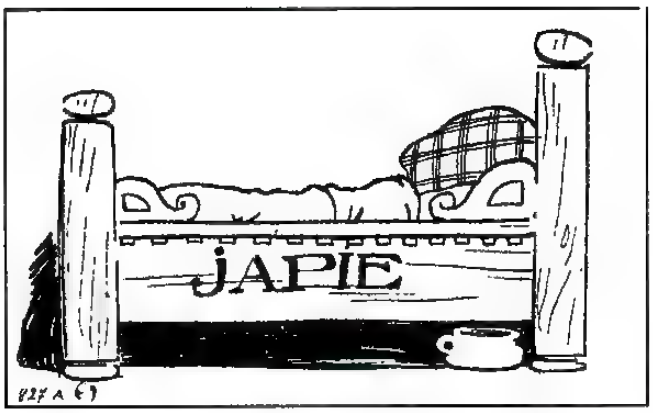

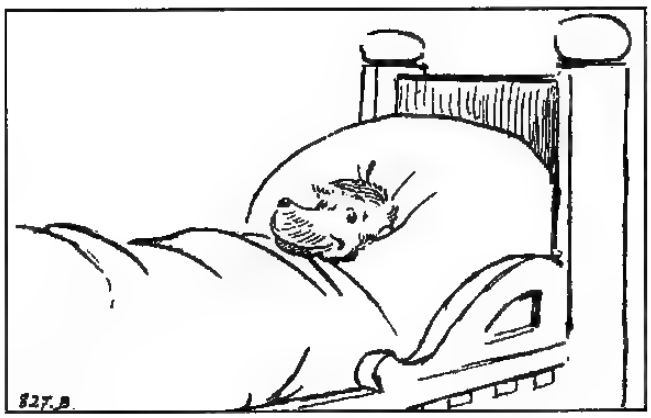

De koksmaat haalde onder grote belangstelling van zijn kameraadjes, uit een kast een klein ledikantje, precies een poppenbed, te voorschijn. Dat had de scheepstimmerman gemaakt, en een matroos had er een bedje voor genaaid, met dekens en lakens en al.
Bulletje en Boonestaak waren een en al bewondering en vreugde, en zij moesten lachen, toen ze zagen, hoe Japie m'n apie er kromgebogen, maar op zijn achterpoten bij stond, toen de koksmaat zijn bed opmaakte.
Zodra het bedje gespreid was, kroop Japie er knorrend van welbehagen in, legde zijn kopje op het witte kussen, en Bulletje en Boonestaak kwamen er niet over uitgepraat en -gelachen. Vanuit hun kooi keken ze telkens weer even naar de lollige aap in zijn fijne ledikantje, en iedere keer schoten ze weer in een lach. Maar Japie sliep gauw in en de jongens volgden zijn voorbeeld.

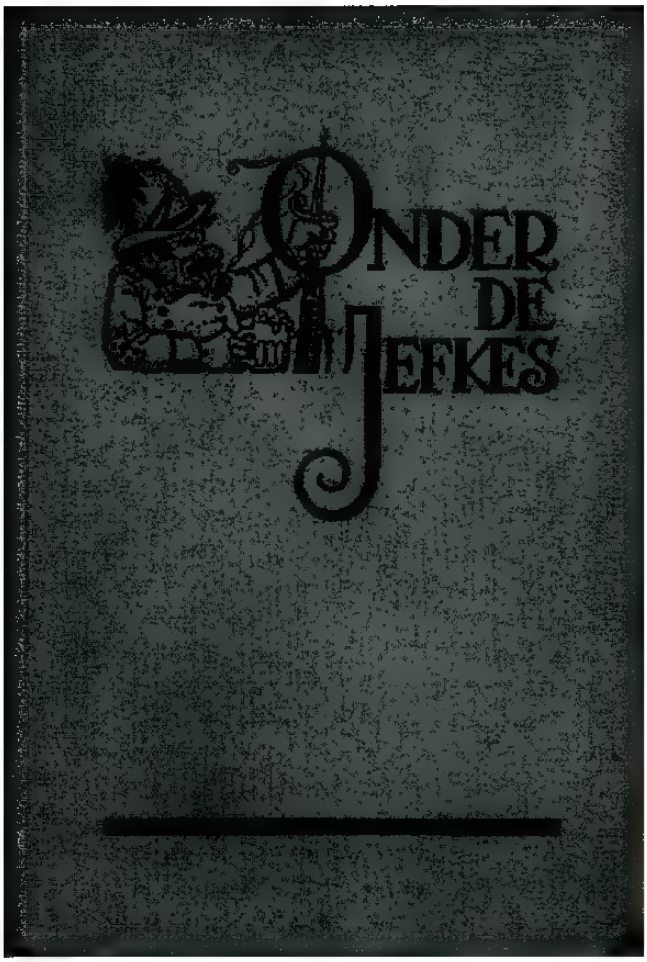

Onder de Jefkes, soldateske herinneringen
(Belevenissen van George van Raemdonck = Soarel)
door Frank van Waes (psd. A.M. de Jong)
Uitgave: N.V Ontwikkeling, Amsterdam 1927
2e deel, hoofdstuk 5 - slot. (1e deel: zie B&B-reeks nr. 8)

HOOFDSTUK V. De onvergefelike begrafenis.

Er was een burgemeester gestorven. Hij moest ergens op den buiten in een familiegraf worden bijgezet. Maar eerst zou er een plechtige uitvaart plaats hebben in de Lieve Vrouwekerk en een niet minder plechtig geleide van daar naar het station. Een zonderling was op het idee gekomen, dat de gard' civique mee moest om de plechtigheid op te luisteren. Onverantwoordelike kwibussen vind je overal.
De Jefkes vonden het een onzalig denkbeeld. Ze hadden bij zijn leven al maling gehad aan deze burgemeester en nu hij dood was voelden zij er al bizonder weinig voor zich nog druk te maken bij zijn begrafenis. Verstandige mensen waarschuwden voor de gevolgen. Tevergeefs. De hooggeplaatste zonderling dreef zijn zin door.
Daar het steenkoud was die morgen, helden de Jefkes meer en meer over tot de mening, dat heel de historie een misplaatste grap was, speciaal bedacht om hen te treiteren. En van zulke grappen hielden zij niet. Ze kankerden dus veel degeliker en op nog mistroostiger toon dan overigens gewoonte was. De stemming zakte tot ver onder de lage thermometerstand, toen ze bovendien ruim een uur moesten wachten, in het gelid en met het geweer aan de schouder, eer de begrafenisstoet kwam. Een restje eerbied voor de dood hield hen nog in bedwang. Maar wie hen kende en hun gezichten zag, hield zijn hart vast. Er behoefde "maar zoveel" te gebeuren en het was mis . . . Helaas! er gebeurde veel meer!...
Het burgemeesterlike lijk verdween met de familie, genodigden en autoriteiten in de kerk. De Jefkes bleven op straat staan. Ze mochten het geweer bij de voet zetten, maar verder ging de liberaliteit der superieuren niet. En het vroor, dat het kraakte. En een venijnige wind blies door de straatjes rond de Lieve Vrouwenkerk en beet vinnig in de oren en de neuzen der ontevreden Jefkes. Die met duizenden in rij en gelid stonden te blauwbekken en te trappelvoeten en weldra zachtjes begonnen te mopperen. Harde oordelen werden uitgesproken over de vermoedelik waanzinnige organisatoren van deze vriezerige plechtigheid. En eveneens over de onbegrijpelike volgzaamheid van het kuddedier mens, dat zich als Jefke voor zulke gevaarlike proefnemingen leende. Berekeningen werden opgemaakt over de duur van de plechtigheid in de kathedraal. De blijmoedigste optimisten kwamen tot anderhalf uur. Het gemopper werd luider, dreigender. Superieuren probeerden te sussen, maar kregen enkel smalende, bittere sarcasmen als antwoord.

In de vele kroegjes van niet al te onberispelike faam, die zich uit zucht tot tegenstellingen in de nabijheid van de kerk bevinden, keken glundere meisjes- en vrouwengezichten over de gordijntjes. Ze glimlachten, knipoogden, wuifden naar de Jefkes. Tergend hielden ze een glas bier omhoog of een kelk klare "dzjenevel", die naar het oordeel der mishandelde burgerwachten zo goed is voor de kou. Ze wenkten, dat het binnen warm was en gezellig. De Jefkes begonnen zichzelf idioten te vinden.
Toen nam er een een kordaat besluit: hij gooide zijn uitrusting met een smak naast het gelid op de keien, stak zijn handen in zijn zakken, spuwde vol waardigheid over de straat, zei: "Saluu!" en stapte het kaberdoeske binnen, dat het dichtst bij hem was. Een bevelvoerder schreeuwde hem achterna, maar het resultaat was nihil. Strijdlustig keken de Jefkes naar mekaar en naar de vriendelike gezichten boven de gordijntjes. Konden zij een kameraad in de steek laten? Neen, immers! Kletterend gingen de geweren en bajonetten tegen de grond. In massa deserteerden de Jefkes de herbergjes in, riepen de officieren geruststellend toe, dat ze d'r eentje gingen pakken en dat ze geroepen wensten te worden als de stoet van de kerk naar het station zou opmarsjeren. Het was een droevig

schouwspel: wat eenzame officieren, bibberend van kou, met beteuterde gezichten de wacht houdend bij de verlaten wapenrustingen der gedroste: heldenschaar! . . .

Het werd een vrolik feest in de stamineekes, dat al de aantrekkelikheid van het onverwachte en spontane had. De verbroedering met de vrouwelike bedienden was even hartelik als algemeen. En toen de lijkstoet uit de kerk kwam, hadden de Jefkes opmerkelik weinig lust om naar buiten te gaan en hun plechtige plicht te doen. Bevelhebbers liepen herberg in herberg uit, gelastten, smeekten, dreigden, vloekten en bedelden en de Jefkes, goedig als steeds, begaan met de deerniswaardige nervositeit dier rondhollende hooggeplaatsten, kwamen allengs naar buiten en begonnen naar hun wapens te zoeken. Ze keken niet meer volkomen helder uit hun ogen, evenmin als ik zou durven beweren, dat ze nog muurvast op hun benen stonden. Ze mochten evenmin bogen op een begrafenisstemming. Integendeel: ze giechelden als schoolmeisjes, zonder dat ze wisten waarom. Ze tapten moppen om van te ijzen en velen hadden een vrolik meisje aan de arm uit een der gastvrije huizen, die hen geher- bergd hadden in dat koude uur van ontzenuwende verveling. En tegen de protesten der meerderen in hielden zij hardnekkig en onder het kunstig aaneenknopen van meters lange vloeken vol, dat ze deze eerzame dames meenamen naar het begrafenisfeest van die goeie burgemeester, die bij zijn leven immers ook geen onderscheid gemaakt had tussen zijn burgers!...
Men vertelt, dat er officieren waren, die gehuild hebben van ontzetting. Maar de onverstoorbare Jefkes lieten hen huilen, slingerden hun uitrusting om en plaatsten zich grinnikend en cancanerend daar waar ze meenden, dat hun plaats was.
Het werd een verwonderlike begrafenisstoet. Wel speelde de muziek Chopins plechtige dodenmars, maar het eindeloze escorte der Jefkes was een walg in het oog van alle weldenkenden. Hoeden stonden op drie haren. De pluimbos stak in de haren van het lachende meisje aan de arm van de burgerwacht en op de plaats van de haneveren had hij een jeneverglas zonder voet gestoken. Bajonetten bungelden dwaas aan de verkeerde kant of zelfs op vreemd deinende ruggen. Hier en daar was ruzie om een plaats of een geweer. Maar de overgrote meerderheid van de Jefkes was goed gemutst en toonde dat door statig mee te zingen van:

"Zo goat Jantje noar den bliksem toeoeoe" . .

en geestige pogingen om op de trage maat van dit treurlied zonderlinge dansen uit te voeren. Langs den weg was verontwaardiging, maar het humeur van de Antwerpenaar is tegen zotte situaties niet bestand en zo smoorden alle morele overwegingen in een schaterlach. Tot bij het station de gard' civique ontbonden werd door de herademende officieren...
Het lijk van de burgemeester vertrok per extra trein...
De verrassing kwam een uur later: nieuw tromgeroffel, nieuwe treurmuziek naderde langs de verwonderde Keizerlei. En deftig, statig, gelijk betaamt, met strakke, verbeten gezichten kwam daar een grote afdeling Jefkes naar het station gemarsjeerd. Het waren de plakkers, die te lang in de warme kroegjes gezeten hadden, maar niet wilden onderdoen in piëteit voor hun vluggere kameraden: op eigen gelegenheid bewezen zij den overledene de laatste eer . . . Ik noemde immers de man, die op het idee gekomen was, de Jefkes mee te doen gaan om de plechtigheid op te luisteren, een zonderling?...

HOOFDSTUK VI.

De onvermurwbare wachtpost.

Het was een dag van ontzaglike betekenis voor het onovertroffen corps der Antwerpse Jefkes: er zou een echte militaire generaal komen benevens diverse andere fabuleuze verschijnselen uit de allerhoogste legerleiding, en die zouen niets meer of minder dan de Jefkes inspecteren. Zoiets nu was uitermate zeldzaam, een hoge eer en iets om 'em op de afgrijselikste manier te knijpen. Voor de officieren wel te verstaan, want de Jefkes beneden die rang knepen 'em nauweliks voor Onze Lieve Heer zelf en een generaal mitsgaders zijn hele staf, daar "veegden ze hun botten aan", zoals de geijkte term luidde.
Op die Zondag dribbelden dus de officieren in groot tenue rond, bibberden, stotterden, waren hun kommandoos vergeten, vloekten en scholden en waren bezeten van 'n model-stemming. De Jefkes leunden op hun twijfelachtige schietgeweren, smoorden voorlopig hun onafscheidelike pijpjes en gaven in uit gezochte bewoordingen uiting aan hun verbazing over de onbegrijpelike zenuwachtigheid van de bazen-in-het- goud.
Eindelik kwam ook Soarel op het appel. Zijn verschijning, die gewoonlik sensatie wekte, veroorzaakte nu een storm van geestdrift bij de verheugde Jefkes, maar diepe verslagenheid bij de superieuren. Hij had voor de plechtige gelegenheid de dofbronzen knopen van zijn uniform blinkend gepoetst. Dat was verboden. Dat was geen "tenue". Maar hij had het gedaan en stapte nader,

fier en zelfbewust, vol schitterende zonnetjes, waar je niet naar kijken kon zonder verblind te worden. Als een ramp zagen de officieren hem naderen. Hij lachte hen vriendelik toe, overtuigd dat ze zijn dienstijver zouden prijzen. Het viel een beetje tegen. En hij mopperde iets van mensen, die je 't nooit naar de zin kunt maken. Pas hadden ze hem uitgescholden voor vetlap, nou blonk ie van reinheid en nou was 't weer niet goed. Met een verslagen gezicht stond hij op zijn plaats in 't gelid en antwoordde slagvaardig op de vele geestige opmerkingen der kameraden.
De kapitein wou hem om sigaren sturen aan het andere eind van de stad. Soarel weigerde vriendelik, maar beslist: hij durfde niet op de inspectie ontbreken; stel je voor, dat de generaal spesiaal naar hem zou vragen en hij was er niet! Een menslievende sergeant maakte toespelingen op de geriefelike W.C. in een naburig café, waar ze een geuzenlambiekje tapten om nooit te vergeten. Soarel watertandde, maar zijn plichtsgevoel was sterker dan zelfs zijn dorst en hij bleef waar hij was, zeer tot tevredenheid der Jefkes, hoewel geenszins met goedkeuring der hogere regionen. Toen kreeg een luitenant een lumineus idee. Zo iets komt voor. Hij liet een wacht uitzetten rond het Beursgebouw en Soarel moest de post aan de achterzijde betrekken.
Het was een geniale oplossing en Soarel was er door beledigd in zijn edelste gevoelens. Grommend betrok hij zijn post, kwaadaardig zoekend naar 'n methode om zich te wreken.
De generaal kwam in een pracht van een auto aansuizen, stopte en salueerde. De Jefkes haastten zich langzaam hun pijpjes op te bergen en presenteerden zo goed en zo kwaad als het ging, de geweren. De generaal salueerde weer. Toen ruiste de auto weg.
Dat was de inspectie.
De dienst was afgelopen. Haastig werden de posten rond de Beurs ingetrokken. En Soarels uur van wraak sloeg: men vergat hem te halen! . . . Soarels hart popelde. Zorgvuldig hield hij zich schuil tussen de pilaren achter het gebouw. Ingespannen beluisterde hij de bekende geluiden, die de afmars begeleidden. De kommandoos, het gekletter van enkele geweren, die een of ander achteloos Jefke liet vallen, het gerommel van de trom, de onregelmatige pas van het afmarsjerende leger. En toen het leven rond de Beurs zijn gewone Zondagse aanzien had hernomen, hing Soarel zijn geweer krijgshaftig over de schouder, drukte zijn bepluimd hoolddeksel dreigend in zijn ogen en begon met zware passen heen en weer te lopen, bewakend de burcht van de Onkreukbare Eerlikheid, heel in zijn eentje, tegen elke mogelike overval.

Het duurde niet lang of de Zondagse wandelaars ontdekten het ietwat opvallende Jefke met de schitterende zonnetjes op zijn overigens niet zeer toonbare uniform. Zij toonden zich verwonderd en een goed menende heer kwam naar hem toe, beklom de trappen - en stond eensklaps verschrikt stil, met zijn eerwaardig buikje gevaarlik dicht voor de punt van Soarels roestige bajonet.
"Halt!" donderde Soarel. "Kende 't parool, gij?" De burger stotterde wat. "D'r af!" brulde Soarel, "of ik moak beuling van oe, verroajer da' ge doar stoat!" De ontzette burger stond met een vervaarlike sprong weer beneden, waar publiek begon saam te drommen. Iemand riep:
"'Eee-! Laank'oarl zaade zot gewoore?"
Maar Soarel stapte heen en weer, keek verpletterend onder zijn hoedrand uit, en blonk. Als een lopend vuurtje ging het nieuws rond, dat er een Jefke voor de Beurs op wacht stond. Men vertelde hem uit veilige verte, dat de Gard' Civique was ingerukt. Soarel haalde de schouders op en hield de wacht. Men bracht hem een pint lambiek. Soarel dronk die onverschillig leeg. De menigte begon hem te doorzien: 't was een grappenmaker, hij hield

de stad en de Gard' Civique voor den aap. De mop werd geappricieerd. Gelach joelde op. Goedkeurend juichte men het gekke Jefke toe.
Toen kwam, toevallig de kapitein voor bij. In burger. Pijnlik getroffen keek hij naar de schildwacht. Nijdig stapte hij op hem af, maar stond weldra voor de moorddadige punt van Soarels bajonet. De kapitein deed gemoedelik.
"Toe, allee, Soarel, oud' op mee oew streken, 'ee? Goa noar 'uis, jonge, de troep is ingerukt."
"Gin stap dichter, zulle!" dreigde Soarel. "'k Ben ekiek 'ier op wacht gezet, één a'k nie model afgelost woor, mee 'ne sergeant één zes man in uniform, blaaf ik 'ier op wacht stoan tot de lesten dag des oordeels toe. Mee burgers proate me nie. D'r af, nondedoeme!"
Buiten het bereik van de gevaarlike bajonet poogde de kapitein te onderhandelen, maar Soarel draaide hem, de onaanzienlike burgerproleet, hooghartig de rug toe. Het publiek juichte als bezeten. De kapitein was radeloos. Het was een schande. De hele Gard' Civique werd belachelik gemaakt. Een politieagent weigerde in te grijpen. Militaire zaken vielen niet onder zijn bevoegdheid. De Gard' Civique had deze schildwacht neergezet. De Gard' Civique moest deze schildwacht ook weer weg halen.
Er hielp niets aan. Soarel was onvermurwbaar. Hij kende het reglement. En de kapitein moest op zoek naar een sergeant en zes manschappen, die mee wilden om Soarel af te halen. De halve stad stond bij de Beurs. De andere helft liep hossend met de aflossing mee. En ten aanschouwe van de bewonderende menigte had het inrukken model plaats, stram in de houding, met knetterende kommandoos. Het publiek lachte zich buikpijn.
Soarel werd als een held thuisgebracht door een juichend en zingend convooi.

HOOFDSTUK VII.
De Gard' Civique in de praktijk.

Het heeft op de intelligente lezer waarschijnlik de indruk gemaakt, alsof de hele Gard' Civique niet meer was dan een sappige scherts, door een uitbundig humorist in het leven geroepen en in stand gehouden tot vermaak van de lachlustige Antwerpenaars. Dit nochtans was niet zo: de Gard' Civique werd geacht ernstig bedoeld te zijn en bij voorkomende gelegenheden te zullen dienen om de burgerij en de staat te beschermen tegen al wat haar mocht bedreigen. Een en ander ter beoordeling van autoriteiten.

Nu zijn er, zolang de wereld draait - althans naar de mening van Soarel, als wiens gedachtenvertolker ik hier bescheidenlik optreed - nog nooit ergens autoriteiten voorhanden geweest, die ze alle vijf bij mekaar konden houden, zodra er geweren en uniformen in het geding komen. Dit is een motief voor ontwapening, dat ten onzent te weinig wordt in het licht gesteld. De nabijheid van bewapening en van troepen maken de autoriteiten onveranderlik licht in het hoofd. Vandaar o.a. de koddige werkwoorden Lichte Brigade, herhalingsoefeningen, militaire hospitalen en dito administratie. En hoewel de Gard' Civique nauweliks de pretentie mocht hebben een gewapende troep voor te stellen, zo was toch haar invloed op de hoofden der autoriteiten weinig minder noodlottig dan die van andere, krijgshaftiger "onderdelen". En de enkele malen dat de Gard' Civique voor "praktiese dienst" te wapen geroepen werd, leidde dat onveranderlik tot de vreemdste konflikten.

Eens werd de Burgerwacht gemobiliseerd ter bedwinging van verkiezingsonlusten. Stel u gerust: de onlusten waren er nog niet. Niemand wist ook: waar ze vandaan moesten komen, maar daar "regeren" gelijk is aan "voorzien", zo hadden plichtbewuste autoriteiten de Jefkes en hun aanzienliker broeders der andere korpsen onder de wapens geroepen. De Jefkes bewaakten de binnenstad en richtten ware slachtingen aan: onder biervaten en worstebroodjes. Maar verder bepaalden zij zich tot pijpjes roken, grollen vertellen en hun korps op alle andere denkbare wijzen oneer aan te doen. Tot zover ging dus alles goed.

Maar de autoriteiten hadden een spesiale vrees voor een aanval van het rooie plebs op het Jesuitenklooster. Hoe die vrees ontstaan was, zal wel altijd een geheim blijven; zeker is, dat de Chasseurs bevel kregen op te rukken en gedurende de nacht het Jesuitenklooster tegen iedere overrompeling of schennis te beschermen. Er was enige verwondering en ontstemming onder deze keurtroepen. Hoe? Zij, de liberale elite, zou als waakhond gezet worden bij de vesting van haar doodsvijand? Edoch, het bevel was onverbiddelik en morrend trok de groene elite, het Corps Chasseurs naar het klooster der gehate Jesuiten. Hm! Er schijnt die nacht iets van de geest der Jefkes in de deftige Chasseurs gevaren te zijn. 's Morgens ten minste, toen de bewakingstroepen aftrokken, was er geen enkel venstertje van gans het klooster en al zijn bijgebouwen heel. De Jefkes beweerden onder vele bewonderende vloeken, dat zelfs zij geen betere verdeling der bewakingstroepen hadden kunnen uitdenken.

Soms ook werden door de menskundige overheden de Jefkes opgeroepen om dienst te doen bij grote stakingen. Als de dokwerkers er het bijltje bij hadden neergelegd b.v. moesten zij de havens en pakhuizen bewaken. Wanneer het niet te lang duurde, deden zij dat met ware hartstocht, Zij het ook onder een enigszins vreemde opvatting van hun taak. Zij snuffelden in de pakhuizen, sneden zakken open, waarvan zij vermoedden,

dat de inhoud eetbaar of altans belangwekkend zou zijn, haalden uit louter nieuwsgierigheid de hele boel hopeloos overhoop en lieten, zonder dat daardoor hun gemoedsrust in het minst gestoord leek, een chaos achter in de regionen, die onder hun ordelievende bewaking gesteld waren. Overigens stelden zij zich veelal verdekt op, dronken met volle teugen het bier der stad en dat der dankbare werkgevers, politiseerden geweldig en luidruchtig en speelden negen van de tien uren voortreffelike pandoeren. Verder interesseerden zij zich overmatig voor de voeding, die uit de stad werd aangevoerd en die hun moeilik te weelderig zijn kon. Het gebeurde evenwel meer dan eens, dat een troep stakers de fourragerende Jefkes opving en hun met verbijsterende snel- en handigheid alle eetwaren ontfutselde. Zij beschouwden dat als geoorloofd het was oorlog en zoals bekend is het lofwaardig de vijand het fourrageren te bemoeiliken en direkt eervol hem zijn viktualiën resoluut te ontnemen. Bovendien vormden de ontzagwekkende voorraden broodjes met vlees en ham en worst, die bestemd geweest waren om in de bodemloze magen der Jefkes te verdwijnen, een lang niet onverdienstelike aanvulling van de schrale ondersteuning uit de weerstandskas. Het moet tot schande van de Jefkes gezegd worden, dat zij de humor van het geval niet steeds op prijs stelden en het schichtige verhaal van de onthutste fourageerders met andere dan vreugdekreten begroetten.

Toen werden er andere maatregelen genomen. Bij krijgslist werden de voorraden naar de dokken gevoerd. De loerende stakers lieten zo'n meubel- of transportwagen argeloos passeren en vloekten van woede, omdat ze er niet achter konden komen, hoe de fel-begeerde broodjes met bier naar de Jefkes gingen. Tot ook dit verraden werd en Soarel het hachelike avontuur... bijna meebeleefde.

Hij liep als wacht rond een blok, dat aan de gene zijde aan de haven uitkwam en verder arbeidersstraten bevatte. Soarel liep trouwens heel nonchalant wacht. Maar toch zag hij grinnikend van vreugde een grote verhuiswagen in een der zijstraatjes naderen, met een slaperige koetsier op de bok en twee weldoorvoede Walen in het tuig. Tot hij plotseling ophield met grinniken en zich takties in de schaduw langs de muur terug trok. Er waren heel onverwacht van alle zijden donkere gestalten op de wagen toegeschoten. Nu moest er worden opgetreden! Soarel trok zijn kepi recht, schouderde het geweer, sloop op de tenen het straatje uit... en wandelde in tegenovergestelde richting het blok om. Toen hij een kwartier later van de andere kant het straatje weer inkwam vond hij een stukje kinketting van een paard. Dat was het laatste wat een menselik oog ooit van de wagen, de paarden en de overvloedige menage der Jefkes heeft aanschouwd. Niemand heeft ooit geweten, waar deze toch niet kleingeestige voorwerpen gebleven zijn. De ontstelde koetsier beweerde zelfs, dat hij niet wist in welk straatje de overval had plaats gehad. En Soarel zweeg uit de aard van de zaak: hij achtte dat te behoren onder zijn consigne van plichtgetrouw schildwacht... Er brak een hongeroproer onder de Jefkes uit en zij liepen voor een geheel etmaal van hun post weg om er een beetje bovenop te komen...

En inmiddels lagen de soldaten en de gendarmen rustig in hun kazernen en oefenden zich in het lijntrekken, de stad betaalde ...

HOOFDSTUK VIII.

Werkelike Dienst.

De gepeperde klucht van de Gard' Civique is dan ten langen leste nog verlopen in een tragedie, die echter ondanks alles, het niet verder brengen kon dan tot een tragie comiese allure. De oorlog verraste Soarel in een dorp niet ver van Antwerpen, waar hij zich metterwoon gevestigd had. Hij was ook in dat dorp bij de burgerwacht ingedeeld, maar voor de vredestijd was dat een blote formaliteit, daar "op den buiten" nooit geoefend werd, noch uniformen of wapens verstrekt. Toen nu echter de oorlog uitbrak, moest de hele Gard' Civique onder de wapens komen, ook die van het platteland. En zo werd Soarel op straat aangesproken door een jonge boerenzoon, die hem verblijdde met de mededeling:
"Soarel, ik zij de kommendaant van de burgerwacht".
"Wel wel!" verwonderde Soarel zich. "Proficiat. Een wa' nog meer?"
"Gai mot van de nacht noar de loop groave bai 't fort".
Soarel keek zijn kommandant met half toegeknepen ogen aan en insinueerde: "Ge zai zat zeker?"
"Neee... 't is serjeus, zulle!"
"'k Deink' iek er nog gin eens oan", verklaarde Soarel resoluut.
"Allee, Soarel, oord'ne keer".
"Nie nodig", verklaarde Soarel. "'k Goan kiek nie noar de loopgroave zoonder uniform of zoonder woapes... D'r zijn nog wel meniere van zelfmoord die nie zo vermoeiend zijn, zulle!"
"Ge kraigd'nen uniform op 't gemeenten-'ois."
"Ahwel, dan kumme weer zien", gemoedelikte Soarel, en volgde zijn kommandant naar 't gemeentehuis. Onderweg werden er nog een stuk of zes slachtoffers gemobiliseerd. En daar kregen zij dan hun uniform: een blauwe voermanskiel, een armband en een kokarde in de nationale kleuren. En de burgemeester eiste vier franc voor de kiel. Soarel kwam dadelik in opstand en weigerde onder lange nondeju's te betalen.

"'t Is voorschrift", zei benauwd de dorpsedelachtbare.
Soarel hield een ongezouten verhandeling over kanonnenvlees, dat z'n eigen slavenketenen zou moeten betalen. Om meer indruk te maken sloeg hij er bij op de tafel, dat het dreunde en dat moedigde de plattelandse Jefkes dermate aan, dat zij eveneens woedend begonnen te protesteren. De burgemeester had een slechte dag: hij kreeg geen centime binnen, en de burgerwacht trok af, de stijve, gloednieuwe "uniform" over de arm.
Soarel stopte thuis de wijde, hardblauwe kiel in een emmer warm sodawater, waar het voorwerp aanmerkelik gekrompen en licht vergeetmenietjes-blauw weer uit kwam: die kleur was meer in overeenstemming met Soarels kunstzinnige opvattingen. Toen de uniform aan een tak van de pereboom te drogen hing, kwam de kommandant weer opdagen en herhaalde zijn bevel om 's nachts de bezetting van de loopgraven te gaan versterken. Soarel herhaalde onbarmhartig zijn weigering: hij moest eerst wapens hebben. De kommandant, ontroostbaar, bekende, dat er geen wapens waren... Die nacht sliepen de Jefkes thuis.
Maar de volgende morgen werden zij gezevenen op het gemeentehuis ontboden. Zij kwamen in volledig tenue. Plechtig reikte de burgemeester de bewapening uit, die bestond uit een ouwerwetse operasabel zonder schede of draagriemen, maar met een touwtje! . . . Een sabel voor zeven landsverdedigers! Autoritair verkondigde Z.E.:
"Ge zult nou toch zeker weer nie goan zège, dat ge niet

gewoapend zaat, zulle?" Door zoveel brutale overdrijving verstomd, zweeg zelfs Soarel. Maar toen de burgemeester voortging:
"Een van den oeved goat de Gard' Civique de troepen in de loopgroave vervoege!" hield hij het niet langer uit en snauwde: "Wa' motte wij mee da' geroest kapmes in de loopgroave goan doen? Zij gullie van oew verstaand geroakt mee oew loopgroave?"
"'t Is order!" schreeuwde de burgemeester. "En doarmee oit!"
"Moar ge mot één dienk goe wete," waarschuwde Soarel: "zoonder wachtwoord ziede gai maan nie noar de linies goan."
's Middags bracht de kommandant hem het wachtwoord, op een sigarenzakje. Het luidde: "Brialmont" en de kommandant slaagde er niet in het enigszins dragelik uit te spreken.
En 's avonds ging de heldenschaar op weg. Het werd een avontuurlike tocht dwars door de velden, in 't stikkedonker. Ze waren wel een beetje bedrukt en Soarel had alle moeite om het moreel van de troep op peil te houden. Hij rammelde met de sabel en vertelde moppen, waar velen om flauw gelegen hadden van de lach, maar de patrouille toonde een beschamend gemis aan gevoel voor humor.
Tegen middernacht werden ze plotseling uit de roetzwarte duisternis aangeschreeuwd: "Halte la!... Qui vive?!"
"Dzeezesmaria!" zuchtte er een naast Soarel en viel steil achterover. De kreet en het geklikklak van een geweer, dat in de aanslag gebracht werd, hadden te veel van zijn weerstandsvermogen gevergd. De anderen drongen dicht om Soarel heen, op wiens intellectuele staat alle hoop gevestigd was. En Soarel antwoordde krachtig:
"Gard' Civique!"
"Le mot d' ordre?"
"Witte 't nog, Soarel?" klappertandde de kommandant, die zwaar op zijn schouder leunde. En Soarel antwoordde weer zonder haperen: "Brialmont!" Toen mochten ze naderbij komen. De schildwacht floot. Er naderden soldaten met een officier, die een lantaarn droeg. De officier was heel onvriendelik, vroeg vloekend om opheldering, vloekte nog harder na de opheldering en liet de beduusde Jefkes in een stuk loopgraaf onder bewaking van drie gewapenden op de kille, vochtige aarde plaats nemen.
Daar brachten zij een angstige, koude nacht door en werden de volgende morgen smadelik weggejaagd, nagejouwd en bloedig gehoond om hun uniform en hun schrikaanjagende bewapening. Maar ze kwamen heelhuids thuis, hoewel slap en naar van honger en kou ... Dezelfde nacht waren er van een ander dorp twee Jefkes door de soldaten van de loopgraven bij het fort doodgeschoten: zij hadden geen Soarel bij zich om het moeilike wachtwoord te zeggen!... Organisatie is maar alles, zeien wij op Entos.

HOOFDSTUK IX.

Laatste heldenfeiten.

De woede der dorps-Jefkes over de povere resultaten van hun tocht laat zich beter bedenken dan beschrijven. Zij scholden de burgemeester uit voor alles wat ze maar voor beledigends en krenkends konden uitvinden en onder aanvoering van Soarel was hun vindingrijkheid van een duivelachtige aard. Z.E. begreep, dat de loopgraafperiode voor altijd voorbij was. Maar de Gard' Civique was onder de wapens en moest gebruikt worden.
De oorlogsstemming had de eerbied voor andermans eigendom danig doen afnemen en de aardappelvelden in de omtrek ondervonden daarvan de eigenaardige en gans niet opvrolikende gevolgen. En derhalve requireerde deze burgervader de Gard' Civique ter bewaking van de bedreigde bezittingen der moord en brand schreeuwende boeren. Zo kregen de zeven helden een strook vaderland te bewaken, die ongeveer drie uren lang was en breed naar verhouding.
Het was een prachtige, zonnige zomermorgen en ze besloten zich niet te verspreiden, maar de rovers in gesloten colonne aan te vallen. Ze hadden trouwens maar een sabel en hun eer als gewapende troep schreef voor, dat zij zich onder geen voorwaarde van hun ver vervaarlik wapen mochten scheiden. Zo rukten zij onversaagd op en spiedden wraakzuchtig naar dieven en ander gespuis, dat zich binnen hun schootsveld mocht vertonen. Maar de schavuiten waren wel wijzer! Geen enkele dier jakhalzen waagde zich aan de woede dezer krijgsliedens op het oorlogspad; zij hielden zich zorgvuldig schuil tot de geweldenaars uit het gezicht waren. Dat verdroot de strijdlustige Jefkes en de drager van de sabel wreekte zich op doornhagen en hekjes langs de weg, die hij met veel elan atakeerde en deerlike nederlagen toebracht. Dat vuurde de moed der kornuiten niet weinig aan en beurt om beurt eisten ze de eer voor zich op de roemruchte sabel te mogen dragen, ten einde hun moed en strijdstlust gewapenderhand te kunnen koelen aan weliswaar weerloze, maar daarom niet minder te waarderen aanvalsobjecten. Zo tekenden zij de weg, die zij gingen als een klein, maar dapper en ijverig leger. Ze werden er vrolik van. En dorstig!...'

Want het was warm en stoffig. En dus deden zij voortvarend een onweerstaanbare inval "In de vergulde leers" en lieten het weldadige, schuimende bier in koele stromen door hun verdorde kelen vloeien. Dat wakkerde hun strijdvaardigheid niet weinig aan, en tegenover de beangste waardin putten zij zich uit in schrikwekkende bedreigingen aan het adres der onvoorzichtige dieven, die zich onder hun slagarm waagden. Madam kon gerust zijn: slechts over hun lijken zouden de schelmen de heilige akkers betreden. Een en ander bevestigend met dure en klankrijke eden.
Zo praatten en zwoeren de onnadenkende Jefkes hun kelen weer droog en stonden weldra voor de noodzaak nieuwe kruiken te moeten doen aanrukken, omdat ze voor hun moeilijke taak toch,sakkerju! in goede conditie moesten zijn En toen deze voorraad hun ook achter de knopen gelopen was, ontdekten ze met schrik, dat ze

glad vergeten hadden op de gezondheid van Madam te drinken. Ze haastten zich deze onwellevendheid goed te maken en klonken met de struise waardin en raakten ontroerd om hun heldhaftige verdediging van het vaderland dat zo lelik in de verdrukking gekomen was. En na nogmaals gedronken te hebben op het heil van het leger, de koning en Belgenland, verzekerden zij de waardin nadrukkelijk, dat zij het hoofd rustig kon neerleggen: zij zouden waken en zolang niet alle adem uit hun robuuste lijven gestampt was, zou geen haar op het hoofd gekrenkt worden. Toen namen zij hartelik afscheid en begaven zich opnieuw op weg, de gevaren van het krijgsmansleven tegemoet, onvervaard, ja, in tartende houding en met honende woorden de smerige maraudeurs uitdagend zich te vertonen om zich door hen in stukken te laten kappen. Maar de hondsvotten gingen op dit edelmoedige aanbod niet in, hielden zich lafhartig schuil en voor als na lagen weg en velden verlaten onder de al hoger stijgende, al heter schroeiende Augustuszon. En de Jefkes, bij gebrek aan rovers en ander levend tuig, hakten onbevreesd met de gemeenschappelike sabel op struiken en boompjes, hagen en hekjes in. . . En voelden met schrik, hoe hun kelen weer begonnen te verdrogen.

"Oorlogvoeren is 'nen dorstige stiel", oordeelde Soarel en de troep viel hem geestdriftig bij, als altijd gevoelig voor wijze woorden.

Ten einde sneller te kunnen oprukken, staakten zij de vijandelikheden tegen de snode voorwerpen langs de weg. Triest sleepte de werkeloze sabel aan zijn touwtje over het zand en had moeite de geforceerde opmars bij te houden; hij huppelde en sprong en sloeg van nijd wonden in de randen der karresporen. Tot hij met een zwaai tot rust kwam in een hoek der gelagkamer van het befaamde stamineeke "In de veertien billekes", dat zijn rekenkundige naam ontleende aan de eigenaardigheid, dat de kastelein zeven blanke, welige dochters bezat, wier leeftijd varieerde tussen de achttien en acht-en~twintig. En ze waren geen van allen eenkennig. Het dappere legercorps werd met gejubel ingehaald. De veertien billekes kwamen in actie en dansten een vreugdedans rond de tafel, arm in arm met de verrukte Jefkes, die zich in het paradijs voelden aangeland. Het bier begon te schuimen van voren af en toen de eerste dorst gelest was, meende een nadenkend Jefke de lust bij zichzelf te bespeuren om een potje te pandoeren. Het bleek, dat er een aandoenlike eensgezindheid in het leger heerste en weldra zaten Jefkes en kasteleinsdochters in groepjes rond de tafeltjes en de kaarten kletsten krachtig op de gladde bladen en kernige uitroepen:

"Paikezot, nondeju!"

" 'Ier... koekdam... troef!"

"Ahwel, ik goan d'r over, sakkernondese zieverèer! 't Oas!"

Zo kaartten ze vreedzaam voort, dronken eindeloze reeksen kruiken bier leeg, aten brood met gebakken ham ertussen door, pauzeerden van tijd tot tijd om de dochters op hun knie te nemen en ze danig te zoenen en te kietelen, wat ze scheldend en gillend toelieten en vielen dan weer vlijtig aan 't kaarten. Het was verwonderlijk zo snel als de uren vergleden! Eer ze 't wisten moesten ze al afscheid nemen, wat ze hartelik en onder veel betuigingen van eeuwige aanhankelikheid deden. En toen ze buiten kwamen scheen de heldere maan vredig over hun rode aangezichten en verbaasde

zich, naar haar ontdaan gelaat te oordelen, over het luidruchtige en zwaaiende troepje dapperen, dat zingend terugzwierf naar het dorp. En de man, die de gedenkwaardige woorden sprak: " 'k Ad-kiek nie gedocht, da' den oorlog zo plezaant was, zulle!" verkondigde hun aller diepste gevoelens...
Maar toen kwam de echte oorlog en leerde het hun anders. En met zoveel minder waardevolle instellingen vaagde hij de Gard' Civique weg... Wat hem bij alle bewonderaars van straffe humor te eeuwigen dage als een zware grief zal worden aangerekend!...

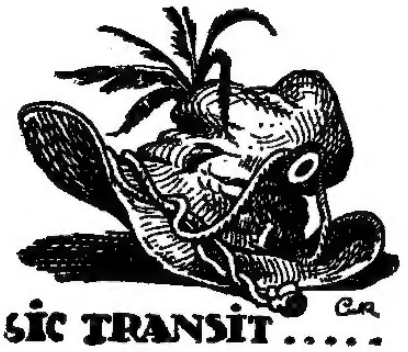

Bulletje en Boonestaak

1. Ontmoeting met Jopie Slim en Dikkie Bigmans
2. Ouwe Hein's eerste schipbreuk
3. Ouwe Hein onder de zeerovers
4. Avonturen in New York
5. Naar het Midden-Westen.
6. Ouwe Dick en de bende van Zwarte Jack
7. Ned's avonturen in Alaska
8. Paardendiefstal op de farm
9. Weer aan boord van de Herkules
10. Ouwe Hein onder de ijsberen
11. De onderwerping van de menseneter
12. De vertellingen van de menseneter
13. Hoe Bulletje en Boonestaak de bewoonde wereld terugvinden
14. Alle raadselen opgelost
15. Ouwe Hein's wonderbaarlijke reis door het luchtruim
16. Het Neptunusfeest op de Herkules
17. Ouwe Hein's avonturen onder de Babarijse zeerovers in de Sargassozee
18. Ouwe Hein's wonderbare thuiskomst
19. Van oorlogje spelen en heldendom
20. Bulletje en Boonestaak in Brazilië
21. Met Braziliaanse oceaanvliegers naar Florida
22. Landing op Schiphol
23. Mutterij op de Herkules
24. Ouwe Hein in Eldorado
25. Jacht op het goud van Ouwe Hein
26. Ouwe Hein wordt president van Brazilië
27. Een orkaan teistert de Herkules
28. Reparatie in Californië
29. Scheepshond Nero maakt de stad onveilig
30. Roodkapje, Nero en de Boze Wolf
31. Ouwe Hein in China
32. Kamperen in Californië
33. De eerste reis van Sindbad de Zeeman
34. Ontmoeting met Tom Mix
35. De tweede reis van Sindbad de Zeeman
36. Tom Mix, de Lange Kogelspuwer
37. Ouwe Hein onder de reuzen van Afrika
38. De derde reis van Sindbad de Zeeman
39. De Sioux roken de vredespijp met de Commanchen
40. De vierde reis van Sindbad de Zeeman
41. Tom Mix in Mexico
42. Tom Mix in het Dal der Gelukzaligheid
43. De lange vijfde reis van Sindbad de Zeeman
44. Ouwe Hein als oesterduiker

Uitgeverij Boumaar

9 789073 836945

winkelprijs € 7,95